

HOA VĂN
NGUYỄN PHÚ LONG
TRẦN QUỐC BẢO

TUYỂN TẬP
THƠ VĂN

2016
VIRGINIA

TUYỂN TẬP THƠ VĂN

Vào Tập: Trần Quốc Bảo

Thơ: Hoa Văn

Thơ & Văn: Nguyễn Phú Long

Thơ: Trần Quốc Bảo

Phụ trách Tổng quát: Lương Quân

Trình bày Bìa: Vu Sơn

Layout: Xuân Phương

Copyright © 2016 by Hoa Văn, Nguyễn Phú Long, Trần Quốc Bảo. All rights reserved. Các tác giả giữ bản quyền. First Edition. Published by Thi Đàn Hoa Tiên. Printed in the USA.

Library of Congress Control Number: 2016954304

VÀO TẬP

“Tuyển Tập Thơ Văn” này có ba phần, gồm những sáng tác của: Hoa Văn, Nguyễn Phú Long, Trần Quốc Bảo. Ba “người làm thơ” cư ngụ tại Richmond, Virginia - Cuộc đời ba “bạn già” chúng tôi, có nhiều điểm tương đồng. Trước hết, tuổi đời xít soát nhau, từ 80 trở lên, cầm bút làm thơ từ thuở thiếu thời, cùng gốc “nhà binh” và từng ở những Đơn vị địa đầu tuyến lửa Vùng 2 Chiến thuật. Dù hoàn cảnh mỗi người khác nhau, song dòng đời đều đã trải qua những dông tố khốc liệt trên Quê hương đất nước.

Sau cùng, nhờ thiên duyên an bài, chúng tôi dùng chân nơi đây, miền Đất Lành “Virginia is for lovers”, tìm đến với nhau trong “Tình Bạn Thơ Văn” thương mến và tương kính; đó chính là niềm hứng khởi để hình thành Tuyển Tập Thơ Văn này.

Trước khi vào phần nội dung của Tuyển Tập, xin mời Bạn đọc chia sẻ tâm sự chung của cả ba chúng tôi, qua mấy vần thơ “VUI BUỒN” sau đây của Hoa Vãn:

*... Rằng xưa vinh nhục đã từng
Thu Đông Xuân Hạ nắng hồng mưa hoa
Tưởng như mãi với quê nhà
Từ khi bỏ xứ nghe mà đắng môi
Và ta mượn nắng quê người
Ngọt bùi cũng đủ hạt cay hạt nồng
Vẫn đời hai chữ đục trong
Chẳng hơn thua nữa nên không lỗ lời
Ngựa xe cũng chỉ một thời
Buồn vui trong cái khóc cười thế gian*

Và bài “MƠ ƯỚC”, thơ Lương Quân - Nguyễn Phú Long, cũng là niềm ước mơ thiết tha, nhưng thật đơn giản của chung ba chúng tôi vậy:

*Ta sẽ quay về nơi chốn xưa
Nhìn nhau vui kể mấy cho vừa
Giếng đình bóng nước khi tâm sự
Bãi cỏ đầu làng lúc nghỉ trưa
Trước ngõ cành đào sương lấp lánh
Sau vườn bụi trúc gió đu đưa
Thời gian thả thả đời trầm lặng
Sớm tối ra vào chuyện nắng mưa*

*Tâm sự là thể, ước mơ là thể, dàn trải trong
Tuyển Tập này, như một Kỷ niệm Thơ Văn của ba
người Bạn Già, hữu duyên tương ngộ qua buổi
“TRÀ ĐÀM KẾT HỮU”, được ghi lại qua bút thơ
Trần Quốc Bảo:*

*Hữu duyên ta được gặp ta
Bốn phương trời những tưởng xa hóa gần
Hoa Văn, Quốc Bảo, Lương Quân
Mới sơ ngộ đã mười phần kính yêu
Bút thơ cũng buổi xế chiều
Hồn thơ ký thác bao nhiêu cho vừa
Dĩ văn hội hữu lời xưa
Bạn bè lần khuất, ta giờ còn nhau
Tuổi già lụ khụ yếu đau
Nhưng tâm nhật nguyệt trước sau giữa trời
Nắm tay trân trọng một lời
Gọi là tri kỷ cho người tri âm
Ví như bạn hiểu tình thâm
Thì xin nâng chén trà đàm hôm nay!*

*Bây giờ, xin mời Bạn nâng ly trà thơm, và vào vườn
TUYỂN TẬP THƠ VĂN cùng chúng tôi.*

Trần Quốc Bảo

HOA VĂN

Tên thật: Ngô Văn Hoà

Bút hiệu trước 1975: Anh Hoa

Sinh năm 1932 tại tỉnh Phú Thọ, Bắc VN

1954: Học khoá 4 Phụ Sĩ Quan Trừ Bị

1959: Học khoá Sĩ quan Thông tin Báo chí tại Fort

Slocum, New Jersey và khoá Sĩ quan Tâm Lý

Chiến tại Fort Bragg, North Carolina, Hoa Kỳ.

1975: Tù cải tạo tại miền Nam và miền Bắc VN.

Cựu Trung Tá QLVNCH.

Định cư tại Hoa Kỳ từ 1993.

Email: hoavan931@yahoo.com

Thơ đã in tại VNCH trước 1975:

1964: Đường Em Hoa Nở

1965: Thơ Anh Hoa

1966: Thơ Lục Bát

1968: Những Bài Âu Ca

Thơ đã in tại Hoa Kỳ:

2002: Thơ Và Thời Gian

2005: Tạ Ôn Đời

2008: Che Đời Mưa Bay

2010: Như Áng Mây Hồng

2012: Vạt Nắng Bên Đồi

2014: Cõi Thơ Ta Ở Một Đồi

2016: Gió Cuốn Mây Bay

Có Thơ Trong Các Tuyển Tập:

Tuyển tập Những Nhà Văn Hôm Nay (của Giáo sư Tiến sĩ Nguyễn Đình Tuyển)

Tuyển tập Thơ Quê Hương của QLVNCH

Tuyển tập thơ Góp Gió của QLVNCH

Tuyển tập Lưu Dân Thi Thoại (Diên Nghị & Song Nhị)

Tuyển tập Hai Mươi Năm Văn Học Cội Nguồn (Diên Nghị & Song Nhị)

Tuyển tập Cõi Thơ Tìm Gặp (Diên Nghị)

Tuyển tập thơ Một Thời Lục Bát Miền Nam (Trần Hoài Thư & Phạm Văn Nhàn)

Tuyển tập Thơ Miền Nam Trong Thời Chiến (Trần Hoài Thư & Phạm Văn Nhân)

Tuyển tập thơ Quê Hương Qua Thi Ca (thơ song ngữ của Nguyễn Hữu Lý)

Tuyển tập thơ Mùa Xuân Và Tuổi Trẻ Việt Nam (Nguyễn Hữu Lý)

Tuyển tập thơ Cùng Một Lửa Bên Trời Lặn Đạn (108 tác giả trước 1945 và sau)

Tuyển tập thơ Bước Lạ Tình Quê (Dư Thị Diễm Buồn)

Tuyển Tập Thơ Lạc Việt (Thi Đàn Lạc Việt)

Tuyển tập Thơ Văn Hoa Vàng (Phan Ngọc An)

Tuyển tập thơ Cạm Hoa Tình Yêu (Hội Thơ Tài Tử VN Hải Ngoại)

Tuyển tập Thơ Văn Văn Hoá Pháp Việt (Pháp)

Tuyển Tập Thơ: Vui Buồn Trong Niềm Nhớ 2016 Có tên trong sách Các Tác Giả Việt Nam trước và sau 1975 (Lê Mộng Hoàng)

Cựu hội viên Hội Văn Nghệ Sĩ QLVNCH

Hội viên Cơ sở Thi Văn Cội Nguồn

Hội viên Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại Vùng Đông Nam Hoa Kỳ (VĐNHK)

Có thơ trong các Website: Thất Sơn Châu Đốc - Dừng Lạc - Thân hữu Phan Rang - Văn nghệ Boston – Newvietarts - Người Việt Boston - Văn Nghệ Tự Do – Hai Bờ Giấy – Facebook v..v..

Năm Mươi Năm Ngó Lại Thơ Mình

Phổ nhạc: Nhất chi Vũ

*Ngó qua ngó lại thơ mình
Năm mươi năm ảo diệu tình với hoa
Thơ tôi ôm bóng chiều tà
Trong tâm thức nghĩ rằng xa hoá gần*

*Thơ tôi chuyên chở phù vân
Có hư có thực có trần có tiên
Thơ tôi có tỉnh có điên
Có vui đất thấp chẳng phiền trời cao*

*Thơ tôi cũng có bông đào
Thơm hương mấy nụ ngọt ngào xót xa
Thơ tôi nuôi tiếc đậm đà
Lời không bác học chỉ là thơ vui*

*Thơ tôi buồn ngập dáng đời
Bởi thương nhớ viết những lời vu vơ
Thơ tôi có đợi có chờ
Dấu yêu đôi lúc mơ hồ bể dâu*

*Năm mươi năm một gánh sầu
Trên đường gió bụi qua cầu tử sinh.*

2006

Nhân Sinh

Phổ nhạc: Nguyễn Thiện Lý

*Thôi thì đã lỡ giang hà
Trăm năm em đến vẫn là trăm năm
Chết chiu cũng chỉ đôi phần
Cánh hoa nào cũng một lần phấn hương*

*Đời người chẳng khói thì sương
Cái vui về một cái buồn muôn thu
Bóng xưa trong cõi sa mù
Yêu xưa nở nụ trắng mùa phấn bay*

*Tình lên hồng ngọc thơm đầy
Lối kia Dạ Lý đường này Phù Dung
Sông thơ mấy thuở trong dòng
Em về lục bát trải lòng lá hoa*

*Khuya voi vàng vỗ âm thoa
Bóng trăng luân vẫn phủ mờ nhân sinh.*

Người Vợ Tuyệt Vời

*Viết cho vợ hiền NGUYỄN THỊ NHUNG
và các con tôi nhân ngày Lễ Mẹ 8/5/2016*

*Vợ tôi đáng được tôi phong thánh
Thánh của con tôi, thánh của tôi
Mười mấy năm dài bao khổ nhục
Nuôi con khôn lớn được nên người*

*Vợ tôi đáng được tôi phong thánh
Thánh của tình yêu thánh thủy chung
Cái đẹp tuyệt vời ngôi vị đó
Mẹ hiền vợ đảm quý vô cùng*

*Vợ tôi đáng được tôi phong thánh
Trong lúc tôi đang chốn ngục tù
Nuôi nổi bầy con bao vất vả
Nợ tình này trả chỉ trong mơ*

*Vợ tôi đáng được tôi phong thánh
Nàng có trong tâm đủ nghĩa tình
Tình trước tình sau luôn trọn vẹn
Giữa đời cuộc sống dẫu mong manh*

*Tôi phong vị thánh cho em rồi
Thánh của lòng tôi mãi mãi thôi
Ở chốn nghìn thu em có biết
Vợ hiền! thương quá vợ hiền ơi!*

Hoa Vàng Trước Mặt

PPS: Hương Hoài Điệp

*Xin được nhật những tình sâu trên gió
Thả bay đi cho ngào ngọt bay về
Chút mây hồng theo mãi bóng trăng khuya
Tìm ánh sáng thiên đường kia muôn sắc*

*Là thi sĩ nhiều khi cũng trầm mặc
Lúc tim đau máu lệ vẫn vui cười
Yêu trần gian và yêu cả đất trời
Cho bóng tối sớm lui về quá khứ*

*Em có thấy những ân tình ẩn dụ
Chốn tử sinh năm tháng nặng duyên hờ
Ta cần gì trong câu hát lời thơ
Mong con chữ mang ân dài nghĩa rộng*

*Viết cho em những ưu tư rất mỏng
Cuộc đời này đầy thao thức trở trần
Chốn nhân gian bàng bạc ước mơ thâm
Những ngày mới có hoa vàng trước mặt.*

Chữ Tâm

Phổ nhạc: LMST

*Tâm còn chưa rụng chưa rời
Chưa trăm năm tóc một trời mây bay
Đời là một cuộc trả vay
Mà trong tiềm thức đã ngày nọ kia*

*Tim còn nóng dạ chưa mờ
Mà đây đó chuyện mơ hồ thế nhân
Chiếu trên chiếu dưới thặng trầm
Chỉ là câu chuyện tơ tằm thế thôi*

*Không thi nhân cũng ngậm ngùi
Lọng che, xe, ngựa muôn đời lâm ly
Buồn trong giây phút suy vi
Vui trong những lúc bộn bề nóng trông*

*Tình đời này đục kia trong
Mấy ai giữ được tiếng lòng mai sau
Niềm đau nào cũng niềm đau
Bể dâu nào cũng bể dâu nhân tình
Sang hèn trong cái hư vinh
Chẳng qua com áo bình sinh cuộc người.*

Cuối Nẻo

Phổ nhạc: LMST

Mai đây biết có cùng người
Ôm thơ đi giữa cõi đời hát rong
Nhìn trời ngó đất mênh mông
Hát rằng nhân thế đục trong đủ đầy

Chẳng say mình cũng phải say
Nay điên mai tỉnh sáng ngày chiều khờ
Có gì hơn được Nàng Thơ
Cái cơm cái áo giữa mù mờ đau

Nghĩ chi thua được - bạc đầu
Phận nào cũng phận tình nhau nỗi niềm
Chia tay già biệt ưu phiền
Khổ đau nào cũng chẳng mềm lòng son

Lối đi vương sợi tơ buồn
Ưu tư còn đọng trong vườn chiêm bao
Cuộc đời trải mấy hư hao
Cuộc vui hò hẹn ghen ngào hư không

Bước đi cũng nhẹ vô cùng
Đã đo từng giọt máu hồng lưu sinh
Vuốt ve thắm đượm lời tình
Bướm hoa cuối nẻo một mình - cô đơn.

Tên Cứ Như Hoa Tuổi Cứ Hồng

*Thất thập rồi mà chưa chịu đi
Nợ còn hay mắc chút duyên gì
Ân tình trang trải hầu như đã
Còn thiếu ai xin nhắc để ghi*

*Mai tàu sẽ đỗ tại sân ga
Đón khách trầm luân lúc tuổi già
Ở cõi đời này vui cũng lắm
Cái buồn chẳng thiếu bạn cùng ta*

*Tất cả chỉ là phù phiếm thôi
Văn chương chữ nghĩa dẫu muôn đời
Tầm cho tơ mãi chưa thành kén
Vẫn cứ yêu đời vẫn thảnh thơi*

*Cứ ca cứ hát giữa đời này
Dẫu biết mai rồi cũng trắng tay
Nên chẳng có gì ta luyến tiếc
Vui cùng bạn hữu chớ chua cay*

*Đã rằng có mấy cũng như không
Tên cứ như hoa tuổi cứ hồng
Ai mến ai thương mình cúi tạ
Tình em tình bạn mãi trắng trong.*

Thơ Văn Che Đòi Mưa Bay

*Chón nhân gian lắm ưu phiền
Những đau thương những nỗi niềm đầy tay
Xuống đêm rồi lại xuống ngày
Bước trâm luân giữa tỉnh say cuộc người*

*Thôi thì giữ lấy nụ cười
Biết sao cho đủ phận ngôi vương tình
Bên trời lời kệ tiếng kinh
Xa xôi mấy thuở bỗng bênh một mai*

*Bình minh chưa vẹn hình hài
Mà hoàng hôn đã buông dài lá sương
Nghe đêm mộng tưởng cùng đường
Cõi riêng thơ đã vô thường thế thân*

*Khuya trâm tiếng vọng khuya âm
Rải nhung nhớ xuống nghìn năm mộng chờ
Nỗi buồn trong tiếng xa đưa
Nhìn quanh quẩn chỉ chuỗi mơ nồng nàn*

*Mai kia còn đó hoàng lan
Bóng xưa tà áo hai hàng hoa rơi
Chưa đi muốn bẻ dâu rồi
Thì Thơ Nay Văn Che Đòi Mưa Bay.*

Tạ Ơn Đòi

Phổ nhạc: Nguyễn Thiện Lý

*Tạ ơn xin tạ ơn đòi
Đã cho ta những nụ cười thâm ân
Tạ ơn những lúc nhọc nhằn
Áo manh phía trước chiếu nằm phía sau*

*Tạ ơn những lúc bế dâu
Thâm thù bỏ lại giữ màu vị tha
Tạ ơn tình có hôm qua
Hôm nay còn lại hương hoa cuối ngày*

*Tạ ơn khi tỉnh lúc say
Khi vui nỗi nhớ lúc đầy nỗi đau
Tạ ơn tình đã vì nhau
Thì xin giữ lại mai sau ngậm ngùi
Tạ ơn xin tạ ơn đòi.*

Kiếp Phù Sinh

Phổ nhạc: LMST

Phổ nhạc: LMT

*Một ly này nữa thôi em nhé
Là phút chia tay cũng tới rồi
Mai một chắc gì còn gặp lại
Đời người như chiếc lá thu rơi*

*Buổi tiệc vui nào rồi cũng hết
Cuộc tình nào cũng phải chia tan
Chữ KHÔNG đã có trong vô thức
Thì tiếc làm chi chút mộng tàn*

*Chiếc lá mùa thu đến tuổi về
Một cơn gió nhẹ cũng bay đi
Ta như chiếc lá mùa thu ấy
Ôi kiếp phù sinh có nghĩa gì*

*Một ly này nữa thôi em nhé
Đừng luyến lưu chi để khổ sầu
Đã biết đời người là thế đó
Thì tình xin đẹp đến mai sau.*

Như Áng Mây Hồng

*Thưa rằng dâu bể chuyển đời
Chuyển tình thơ chuyển hương đời tôi đi
Hỏi gì đất đá vô tri
Hỏi tôi tôi biết những gì mai sau*

*Về đâu nào biết về đâu?
Cõi trên cõi dưới vẫn màu nhiệm chung
Mai - tôi như áng mây hồng
Tan đi như tuyết ngày đông lạnh đây*

*Trăm năm ghé bến đời này
Cõi nhân gian chuyện dở hay mịt mù
Gần hay xa cũng tạ từ
Lời thơ xin được bỏ thù hận riêng*

*Tình nhau như đã trăm miền
Đêm thao thức nhớ vẹn nguyên nụ đời
Tôi đi đi giữa cõi người
Gom ân góp nghĩa ngậm ngùi chiêm bao*

*Ngày lên hoa lá gọi chào
Nghe hương đất lạ thơm ngào ngọt bay
Mây hồng từng cụm hồng mây
Nương theo vàng gió hồn say bóng đời.*

Tình Một Thuở

*Tôi cũng biết cuộc đời là mất mát
Mất hôm nay và mất cả mai sau
Vui bao nhiêu cũng đến lúc vương sầu
Trong tâm thức khổ đau còn tồn tại*

*Đời vô thường trong những khi thành bại
Cùng nhau đi cũng chỉ một đoạn đường
Thương bao nhiêu cũng chỉ là tình thương
Đường mấy đoạn ngắn dài rồi cũng hết*

*Tôi và em đi hoài đâu có mệt
Đến đoạn nào ta cũng phải chia tay
Giữa ngã ba hay cuối đoạn đường ngày
Một đứng lại một bước thêm đoạn cuối*

*Đời hữu hạn hỏi trăng trắng cũng tui
Cuộc tình nào ấm lạnh đến muôn thu
Nhìn trời cao cũng chỉ thấy cao mù
Tình một thuở xa nhau muôn ngàn thuở.*

Tuổi Khuya

*Tóc Thu tôi độ thu tàn
Tim tôi không hiểu đã hoàng hôn chưa
Cái vui còn chút mộng thừa
Cái sầu sao vẫn đọng đưa tháng ngày*

*Tưởng đời đã lạc lâm tay
Nhưng không tình vẫn sáng đây tuổi khuya
Mong mai rục rờ cõi vè
Dẫu hiu quạnh vẫn bốn bề quạnh hiu*

*Qua sông lòng ngỡ gió chiều
Tuổi em vàng rụng những điều khó khăn
Thôi thì núi cách sông ngăn
Sao qua nổi được cõi băng giá đời*

*Nhớ quên chữ nghĩa gọi mời
Lòng ta trải rộng một trời thơ mưa
Tình em xuân hạ gió đùa
Ta thu tàn đã thôi mùa ước mong
Thơ em lịm ngọt qua lòng
Tạ ơn nhau chút bọt bong. Thế thôi.*

Tôi Yêu Tôi Một Kiếp Người

*Bạn chi cái được cái thua
Cái danh cái lợi nghìn thu cũng rồi
Tôi yêu tôi một kiếp người
Tôi vui với cái mà đời đã cho*

*Cái danh nghĩ cũng mơ hồ
Và trong cái lợi hững hờ đứng đưng
Ước mong vẫn ước mong hồng
Tôi yêu cái có với lòng thản nhiên*

*Một đời với những hão huyền
Tôi nghe tôi tránh những phiền lụy tâm
Tôi nhìn muôn cái phù vân
Cái trong tôi ước: Ân cần tình nhau*

*Cái buồn cũng chẳng mai sau
Cái vui rồi cũng qua cầu sương pha
Khói mây hay cát bụi nhỏ
Nắng mưa cũng một lần qua chốn này*

*Thu nào còn đọng trên tay
Xuân nào hò hẹn tỉnh say cuộc người
Lối nào cũng tới mà thôi
Cứ thanh thản bước giữa đời hoa bay.*

Tưởng Như Đã Gặp

*Leo lên đỉnh núi thấy người
Hỏi rằng Xuân đã rụng rời hay chưa
Mùa Hè sao lắm bão mưa
Nắng chưa kịp tới đã ngờ thu đông*

*Thì thôi tuyết tuyết hồng hồng
Trăm năm nặng một gánh gông thế gian
Như hoa sớm nở tối tàn
Chút hương còn lại dọc ngang thế thời*

*Mùa Thu lá rụng toi bời
Giọt vàng theo gió một đời dỏ hay
Mùa Đông xám ngắt trên tay
Chỗ kia tuyết phủ chỗ này nước dâng*

*Ngập ngừng từng nổi băng khuâng
Áo khuya sương rụng trắng ngàn bờ cao
Chuyện trời đất chuyện trăng sao
Tưởng như được gặp thi hào Nguyễn Du.*

Xin Đừng Mất Những Gì Tôi Đã Có

*Tình vẫn buồn như cây rừng cúi mặt
Con đường dù hoa bướm vẫn hoang vu
Tôi, cuộc đời như cát bụi phù du
Của những ngày nắng đầy hay bão nhỏ*

*Tôi vẫn đi cho hoa đời vẫn nở
Nghĩa yêu thương vẫn muôn sắc muôn màu
Từ ngàn xưa cho đến những ngàn sau
Tôi vẫn biết tình yêu là vô lượng*

*Hương vẫn thơm ân tình hoa cỏ vương
Có phải đây ghi dấu của thiên đường
Có phải đây ghi dấu của yêu thương
Xin đừng mất những gì tôi đã có*

*Hôm qua đây mặt trời còn đứng đó
Chiều đông đưa thui thui xót xa nhìn
Tôi âm thầm nghe buốt lạnh trong tim
Và nhận diện nơi mình vừa gửi gắm*

*Thơ tôi viết tình buồn muôn nét đậm
Nét cho em và những nét cho mình
Nhưng cho em tất cả vẫn bình minh
Riêng tôi một chút gì tăm tối lắm*

*Nên vì vậy tâm hồn tôi trống vắng
Khắp nơi này và cả ở nơi kia
Lời không nói nhưng muôn vàn nhưc nhớ
Tôi trăm năm chắt ngát nỗi đau là.*

Mưa Cao Nguyên

Phổ nhạc: Vũ Đức Nghiêm

*Chùng như mưa đã vào mùa
Đường khuya im vắng rừng mờ hương đêm
Buồn nghe mưa lại buồn thêm
Xe tương lai chở lãng quên vào đời*

*Nhớ nhau tròn một câu cười
Mùa thu xưa vẫn nặng thời cổ sơ
Em về chết nửa giấc mơ
Một trang tâm sự bài thơ ân tình*

*Trăm sau ngàn trước mong manh
Lời ru thảo mộc túi hành trang theo
Đời như chiếc lá rụng vào
Trót đã mang phải ít nhiều thương đau*

*Luyến lưu tự phút giây đầu
Chiều qua phố vắng nổi sầu lên khuôn
Thương lên thác nhớ xuôi nguồn
Một vùng đêm lạnh nổi buồn cố nhân.*

Pleiku 1958

Đợi Một Ý Xuân

Bâng khuâng đợi ý xuân về
Buồn nghe lá rụng lòng tê tái nhiều
Sông hồ từ thuở hoang liêu
Áo thơ màu phấn điểm kiêu nói năng

Vào đời đẹp bốn mùa trăng
Đường mây chuyển mộng đất bằng nổi xanh
Súng gươm mộng cũ chưa thành
Áo com hai chữ ân tình gầy hao

Văng đêm tẻ ngắt chiêm bao
Tóc xanh trót buộc má đào trắng xuân
Lời xa nghiã trở môi gằn
Chắt chiu mở lối thơ thần tìm duyên

Dật dờ cánh biếc trinh nguyên
Nghe xa xôi vọng ước nguyên xưa sau
Lửa đời sưởi ấm lòng nhau
Trang tâm tư vẫn dâng màu yêu thương

Phong trần phấn quện mùi hương
Mực run nếp giấy phố phường ngại đi
Sắc hồng vương mảnh áo thi
Ý xuân lòng bút mơ về bến thương.

Một Kiếp Thôi

Phổ nhạc: Anh Bằng

*Em hãy đi chùa mà lễ phật
Em đi tìm Phật, Phật trong tâm
Hãy lòng từ ái theo lời Phật
Hãy thứ tha nhau những lỗi lầm*

*Em hãy đi chùa mà lễ phật
Hãy lòng hỷ xả hãy từ bi
Rồi mai tất cả cùng về đất
Danh lợi mà chi có nghĩa gì*

*Em hãy đi chùa mà lễ phật
Đời em em đến vốn là không
Có không không có đều không có
Chỉ có trong nhau một tấm lòng*

*Em hãy đi chùa mà lễ phật
Cho tâm sớm được chút bình yên
Bởi tâm mới thật là cao quý
Giữa chốn nhân gian lắm muộn phiền*

*Ta cũng lên chùa ta lễ phật
Mong sao thoát được khỏi luân hồi
Và đừng trở lại đời sau nữa
Xin chỉ làm người một kiếp thôi.*

Nợ

*Nhớ em từ núi qua rừng
Mưa qua phố thị đau từng bước đi
Nẻo xa nắng lửa kinh kỳ
Bản tình ca ấy còn gì không em*

*Vào đời nhớ nhớ quên quên
Trương lai bừng tỉnh niềm tin thưở nào
Mười năm mộng với trăng sao
Mười năm chinh chiến đời bao tủi hờn*

*Em về áo tím chiều hôm
Ta đi vàng trán hoàng hôn ngại ngừng
Nợ gươm súng vẫn chất chồng
Nợ tình yêu rộng như lòng đại dương.*

Pleiku 1961

Còn Chút Buồn Vui Nắng Cuối Mùa

*Cảm thức qua đi cuối nẻo tình
Lỡ đời phàm tục lỡ nhân sinh
Thời gian còn lại mưa hay nắng
Đảo bóng bình minh bóng úa hình*

*Đêm vắng mưa thưa nhạc rớt buồn
Từng cơn nhớ thuở liêng màu son
Tâm thiền một hướng lòng tu tịnh
Quê quán vàng thơ mực héo hon*

*Sướt lướt thời gian đêm khóa thân
Sầu xưa vàng vọt áo phong trần
Buồn xưa lại hiện lên trang giấy
Thơ viết cho người nét bút cầm*

*Mắt mắt nào đi lòng vẫn người
Mưa vàng lên mộ nắng lên ngôi
Vô chừng cái hẹn lòng ta thoáng
Cúi xuống huyết đêm lạnh nổi vui*

*Nhặt nổi niềm đau cho hạnh phúc
Mai kia ngày ấy hẳn chưa quên
Ta về trái cái tâm phiền muộn
Cho khắp bạn bè ấm cõi riêng*

*Quê quán vàng thơ quê quán thơ
Ai vàng tâm sự ta vàng mơ
Đời phù thủy đã nên mê hoặc
Còn chút buồn vui nắng cuối mùa*

Với Em

*Em đi buồn cả man thiên
Ta nghe thiếu nửa hồn nhiên nụ cười
Dựa lưng thế kỷ hai mươi
Đây vương miện vẫn chờ ngôi cứu hoàng*

*Nửa đời đứng ngó bờ hoang
Ngàn sao trào máu mình mang tủi hờn
Tiền thân lục bát còn ôm
Sầu Cao Bá Nhạ âm hồn Nguyễn Du*

*Đường em bước có hững hờ
Nẻo ta mưa gió đã từ cổ xưa
Lối mòn bước nhỏ bơ vơ
Vốc hoàng hôn chọt lãng du cuối chiều*

*Ngược xuôi ngày tháng cô liêu
Em ơi hội ngộ nghe nhiều đắng cay.*

Pleiku 1960

Mộng Tròn Núi Sông

*Sàigòn Thu tới chưa em
Có nghe thương nhớ vào đêm trở mùa
Trên con đường nhỏ ngày xưa
Dấu chân kỷ niệm bây giờ còn không?*

*Súng gươm nói chuyện anh hùng
Xót thân phận nhỏ một vòng tay ôm
Rời ra vẫn đại lộ buồn
Vẫn nương náu ấy vẫn nguồn ưu tư*

*Nẻo xưa bóng cũ tình cờ
Trong em đô thị bây giờ lớn khôn
Anh còn luyến thác thương nguồn
Vội hành trang cũ mộng tròn núi sông*

*Mùa ni thơ với mưa hồng
Mùa sau chắc vẫn hồn rùng riu mang.*

Pleiku 1963

Cho Em Giấc Ngủ

*Cho em giấc ngủ lưu đày
Những âu lo những tháng ngày buồn thương
Cho em giấc ngủ sa trường
Những bom đạn những đoạn đường chông gai*

*Cho em giấc ngủ ngày mai
Những băng khuâng những u hoài xót xa
Cho em giấc ngủ lià nhà
Bốn phương khói lửa thịt da chán chường*

*Cho em giấc ngủ chiều sương
Những heo hút những phố phường lặng câm
Cho em giấc ngủ ca cầm
Những câu tiếc nhớ những trầm luân sâu*

*Cho em giấc ngủ thương đau
Những ngăn cách những âu sầu trắng canh.*

Pleiku 1965

Chào Cuộc Đời

*Sáng nay thức dậy chào hoa bướm
Chào mặt trời lên chào một ngày
Đông tới hay Thu buồn vẫn ở
Lá bàng khuâng thức ngủ còn say*

*Chim vẫn hót nghe vàng mặt đá
Lửa bình minh rực sáng đường đi
Thơ chưa cạn ý thì trong vắt
Lòng như lòng ôm giọt nắng chia*

*Năm tháng qua đi hần dẫu mặt
Trái tim xanh vọng tiếng ngàn đời
Tình vẫn đẹp giữa lòng nhân ái
Bên tiếng ca vang cát bụi phôi*

*Sáng nay thức dậy chào hoa bướm
Chào mặt trời cao chào cuộc đời
Tình đủ trăm năm tròn nỗi nhớ
Bình minh về vẫn gọi niềm vui.*

Phấn Hương Còn Lại Buổi Đầu

*Phấn hương còn lại buổi đầu
Lắng nghe thành quách dựng sầu thiên thu
Giấc chiêm bao giấc hư phù
Thôi em ngàn ấy cũng vừa mắt trông*

*Nhìn nhau lòng xót xa lòng
Tuổi thơ đại hỏi đã từng nấu nướng
Bom rơi súng giục sa trường
Hồn rung rúc mộng đêm cuồng loạn rơi*

*Đau thương tàn phế cuộc đời
Nửa trời hi vọng nửa trời tha ma
Thương em tuổi mộng da ngà
Mùa xuân chớm hẹn nửa tà áo bay*

*Em đi nắng lụn mưa dày
Tình đơn độc chở tháng ngày hoang liêu.*

Pleiku 1965

Quê Hương

*Tôi buồn thân phận Việt Nam
Hai mươi tuổi đạn bom tàn quê hương
Luống cày đất mẹ đau thương
Hồn sông núi xót đường phố hoang*

*Trời xuân mưa ẩm gió ngàn
Hồn xa xót lạnh đêm tàn tạ bay
Vui gì không ngại ngừng say
Rượu gì không tủi bàn tay ai cầm*

*Buồn ơi gió giục mây vẩn
Máu đang đổ giọt còn bầm thịt da
Bây giờ thương ái xót xa
Quê hương chừ vẫn bài ca chiến trường.*

Pleiku 1962

Trả Em

*Trả cho em giấc mộng này
Súng gươm trót hẹn tháng ngày luân lưu
Lưng đeo gió lạnh lòng reo
Buồn sơn khê với những chiều nắng mưa*

*Ngọt môi ca khúc đèn bù
Nợ ân tình ấy bây giờ trắng tay
Nhớ thương năm tháng còn đây
Những mùa thu những phút giây tạ từ*

*Uống đi em rượu tình cờ
Phù du nửa kiếp bây giờ lại đi
Nói cùng em biết nói gì
Nẻo xa xôi vẫn vọng về lối xưa*

*Trả về em những mộng mơ
Trả tôi gươm súng bài thơ độc hành.*

Pleiku 1960

Chiều Chiến Tuyến

*Thương nhớ mùa đi bao nhớ thương
Lòng mang đau xót nửa quê hương
Chiều nay gió lạnh sau phòng tuyến
Áo bạc màu rồi, chuyện bốn phương*

*Nẻo cũ chùng như lạnh ước mong
Nắng mưa em có nhạt môi hồng?
Người đi còn nặng tình sông núi
Lối tiền đưa sấu loạn núi sông*

*Đất nước chia tình thương mấy nơi
Người đi biên biệt một phương trời
Lòng nghe băng giá đêm vào hạ
Đời mấy buồn thương sông núi ơi!*

*Áo chiến tình trai vào gió mưa
Em ơi chinh chiến đến bao giờ?
Dang tay đón nhận lời sông núi
Cho nắng đường em xanh áo thơ”*

Pleiku 1965

Nỗi Sầu Ly Xứ

*Ngôi đây một chén rượu cay
Nhâm nhi cho hết những ngày phù du
Rượu còn nên vẫn còn thơ
Thương mùa lá rụng xót mùa hoa rơi*

*Nước non chợt khóc chợt cười
Sông chia núi cách những lời xót xa
Tim hồng còn kết thơ hoa
Máu hồng còn chuyện sơn hà sớm hôm*

*Xa xôi vẫn nhớ về nguồn
Quê hương nay dấu chẳng còn quê hương
Quên sao được những con đường
Cây ngơ ngẩn đứng chiều sương cúi đầu*

*Cõi lòng xưa gửi về đâu
Thuở nào mất nước thuở nào ly tan
Núi sông còn lắm điêu tàn
Tâm còn buộc cả trăm ngàn sợi đau*

*Thời gian xa xứ bạc đầu
Sao chưa hết được nỗi sầu lưu vong!*

Lục Bát

*Tôi yêu Lục Bát vô cùng
Com vay nước mượn vẫn mong tìm về
Cội nguồn lòng vẫn say mê
Như đôi bạn vẹn câu thề xưa sau*

*Với em câu Sáu mở đầu
Và tôi câu Tám cùng nhau một nhà
Ví dầu xẻ bảy chia ba
Thì câu Lục bát vẫn là một đôi*

*Giữ tình giữ nghĩa trọn đời
Không sao quên được nụ cười vân vi
Lời ru của Mẹ thâm thì
Câu ca dao cũ bỏ đi sao đành*

*Tôi yêu Lục bát chân tình
Trăm ngàn năm vẫn sáng danh sáng đời
Cầm như em bị bỏ rơi
Vẫn tôi Lục bát một đời duyên thơ*

Thu Về Bước Mỗi

*Đời có biết bao nhiêu là dấu hỏi
Trên đường đi mòn mỗi với thời gian
Lữ khách ơi! vàng đá cũng phai tàn
Đi đi mãi Thu về chân bước mỗi*

*Chiều xuống núi kể kể gì mây khói
Gió đông đưa cho lá rụng qua bờ
Người tìm gì trong tiếng nhạc lời thơ
Nắng chẳng còn lâu mưa sâu ngập lối*

*Lữ khách cùng ta đường đời lầy lội
Tự xa xưa và mãi mãi sau này
Hạnh phúc nào cho nét đẹp trên tay
Hãy giữ trọn đừng rơi vào bất hạnh*

*Mỗi bước đi dù hoa tàn nguyệt lạnh
Nụ cười hồng chất ngất bóng yêu thương
Người và ta thôi nhớ những đoạn trường
Dấu đời sống chỉ toàn là dấu hỏi????*

Ngông Nghênh

*Trước sau cũng chỉ một lần
Buồn bao nhiêu cũng chỉ ngàn ấy thôi
Khổ đau vẫn giữ nụ cười
Vẫn làm thơ vẫn yêu đời yêu Em.*

Sắc Không

*Sắc không đến cả cuộc đời
Hư vô đến cả niềm vui nỗi buồn
Trong chia cách giữa mắt còn
Tạ ơn Em đã vương tròn thủy chung.*

Tâm Từ

*Người về lối cỏ tâm duyên
Mai kia một nợ đời nghiêng nắng vàng
Mưa khuya tạnh hạt cuối ngàn
Bình minh phủ kín mặt hoàng hôn non.*

Cõi Sáng

*Tìm trong cõi sáng địa đàng
Mộ xanh cửa trước mộ vàng cửa sau
Mộ ta muôn sợi cỏ sâu
Mưa phai tình mỏng nắng đau lá vàng.*

Bài Thơ Cho Chị

*Chị ơi hết ý thơ rồi
Hương thơ cũng nhạt hương đời cũng phai
Đường đi đâu biết ngắn dài
Hoa thơm đâu giữ được hoài sắc hương*

*Mặn mà một thuở văn chương
Áo thơ còn dính bụi đường thế gian
Xuân vui xuân mãi cũng tàn
Hạ về nín cái nồng nàn mà mong*

*Thu sang cho lá rụng hồng
Đông qua cho những lạnh lùng nhớ quên
Bóng đời ngả bóng xô nghiêng
Dem hiu hắt trả lại miền hắt hiu*

*Cái vui hắt cũng ít nhiều
Cái sầu cũng có những điều nọ kia
Nhục vinh cũng một lối về
Tìm trong dĩ vãng lời khe khẽ buồn*

*Bây giờ buồn lại buồn hơn
Chị ơi vẫn tâm lòng son với đời.*

Tôi

Phổ nhạc: Nguyễn Thiện Lý

*Tôi ngủ ở rom hồi tuổi nhỏ
Đông về áo mỏng rét căm căm
Áo tôi lá mặc khi mưa đổ
Nhà dột loanh quanh chạy chỗ nằm*

*Anh chị mỗi người đi mỗi ngã
Vì nghèo nên sớm phải xa nhau
Kiếm manh áo vá ngoài thiên hạ
Tôi tuổi còn non chưa biết sâu*

*Thương Mẹ chân trần đi bán bánh
Mẹ buồn sợ nhất những ngày mưa
Vẫn nuôi tôi đến ngày khôn lớn
Áo tứ thân phai lạt bốn mùa*

*Hi vọng mai này nuôi được Mẹ
Nào ngờ đất nước lại chia đôi
Mẹ tôi bóng xế chiều miền Bắc
Tôi xuống phương Nam đổi cuộc đời*

*Cho đến một ngày thôi khói lửa
Mới hay Mẹ chết tự lâu rồi
Mẹ tôi lúc sống mù đôi mắt
Suốt một đời buồn chẳng thấy tôi*

*Giờ muốn về thăm mộ Mẹ tôi
Để nhìn được Mẹ một lần thôi
Cho dù dưới mộ Mẹ nằm đó
Nhưng núi sông ngăn cách biệt rồi*

*Tôi ở đây mượn nắng mượn mưa
Mượn mùa xuân mới mượn lời thơ
Gửi về quê Mẹ tình yêu nước
Xin hẹn về thăm lúc đổi cờ.*

Giao Tình

*Thân tặng hai Văn Thi hữu Trần Quốc Bảo
và Nguyễn Phú Long (Richmond)*

*Cảm ơn bạn quý đến thăm
Buổi sơ giao đã vẹn phần mai sau
Chút tình riêng buổi ban đầu
Đôi lời đồng cảm trao nhau tâm tình*

*Ở đây buồn thật buồn tênh
Tình bằng hữu kiếp phù sinh ám lòng
Muôn nghìn có có không không
Trăm năm cũng chỉ một vòng tay hoa*

*Chim trời mỗi cánh bay xa
Non xanh rừng thẳm thiết tha cũng lòng
Hồn thơ nay cũng bẽnh bông
Câu thơ cũng hắt hiu cùng thế nhân*

*Cuộc đời hư thực phong trần
Bao nhiêu rồi cũng phù vân đủ đầy
Tình thân thi hữu từ đây
Văn chương chữ nghĩa tỉnh say một đời.*

Như Chiếc Xe Già

*Tôi nay như chiếc xe già
Khi buồn thì cứ âm à rồi ngưng
Khi vui nay ngập mai ngừng
Đâu, xăng, nhớt vẫn dư dùng thiếu dầu*

*Nhìn bề ngoài tưởng còn ngầu
Mà sao hết chuyện đâu đâu lại lưng
Mùa Hè đâu phải mùa Đông
Tuyệt không rụng chỉ nắng hồng đường hoa*

*Nhưng khi trời chẳng thuận hoà
Là xe cần chút cù là mới yên
Xe già ì ạch thật phiền
Nay còn chạy một năm nguyên cũng đành*

*Luật Trời đã định cho mình
Con người hữu hạn quần quanh chợ đời
Xe tôi nay quá đát rồi
Buồn vui cũng đủ khóc cười - chám than!!!*

2016

Hỏi Bạn

*Sáng dậy nhìn xa thấy nắng hồng
Trông ra cửa sổ ngắm vườn bông
Vài con chim nhỏ lú lo hót
Mấy chú sóc tí nháy chạy nhông
Thích sống thơ văn trời biển rộng
Yêu đời thi phú đất mênh mông
Rượu ngon đôi chén mình tiên tử
Nhu thế mong gì nữa phải không?*

Thi Sĩ

*Thi nhân đa cảm hẳn nhiều sâu
Thương lắm yêu nhiều chắc có đau
Vì thế thơ tình thêm ướt át
Cho nên từ ý càng thâm sâu
Đã mang lấy nghiệp văn chương trước
Phải giữ lại nghề chữ nghĩa sau
Dẫu gặp đoạn trường đành chấp nhận
Chứ đừng hờn giận để buồn nhau.*

Đêm Buồn Uống Rượu Một Mình

Gửi Đông Anh

để nhớ lại những cơn say trước 1975

Phổ nhạc: Nguyễn Thiện Lý

*Đêm nay uống rượu sầu ly xír
Rượu đắng hay lòng ta đắng cay
Bạn cũ còn ai đâu nữa nhỉ
Ta buồn nhớ lại những cơn say*

*Và nhớ thuở nào mang súng trận
Nhớ đêm khói lửa mịt mù bay
Nghe đời thương gọi thêm vàng sắc
Trên áo thời gian dấu bụi đầy*

*Quên làm sao được thời gian ấy
Mưa nắng đầy khung tình thoáng bay
Lại nhớ những ngày yêu mến cũ
Nghe băng khuâng cả lối hoa gầy*

*Đã biết chuyện đời com với áo
Thì vinh hay nhục có ra gì
Bao nhiêu rồi cũng phù hư cả
Sau trước rồi ra cũng biệt ly*

*Thương cho những bạn bè năm cũ
Sớm phải nằm yên dưới mộ sâu
Nỗi hận thù này còn mãi mãi
Bạn ta ơi thắng bại ai cầu*

*Ở đây xír lạ buồn ghê gớm
Có những người quen muốn lạ dần
Có những tâm hồn như lá cỏ
Chuyện còn chuyện mất cũng phân vân*

*Tình đời vẫn lạnh như mưa gió
Một nỗi sầu riêng một nỗi mình
Vui cứ ra đi buồn cứ lại
Ly đầy đong cạn rượu phù sinh.*

Tôi Làm Thơ

*Tôi bước đi trên cỏ hồng sương đọng
Gió mơ hồ nhẹ nhẹ đến sau lưng
Nhìn vườn hoa nở đẹp đẽ vô cùng
Nên viết vội thơ vàng con chữ nhỏ*

*Sống trên đời là một điều rất khó
Biết ai yêu hay ghét hoặc thương hờ
Cuộc tình nào vay mượn cũng muôn thu
Người có hỏi biết sao tôi bày tỏ*

*Tôi làm thơ là niềm vui nho nhỏ
Giúp cho mình cuộc sống có màu xanh
Bạn cùng ai thì cũng thật chân thành
Người thơ nhỏ bốn mùa yêu nắng Hạ*

*Tôi làm thơ có lời xin đa tạ
Ghét hay thương tôi vẫn thấy ám lòng
Người bạn ơi xin chia sẻ cảm thông
Thơ còn đó ân tình tôi còn đó*

*Xin giữ lại niềm riêng em thương khó
Nớ hay quên tình cũng đến vô cùng
Và bên đời vàng vọt chữ hư không
Tôi vẫn quý Thu vàng hoa cúc nở.*

Như Giác Chiêm Bao

*Thà như một giấc chiêm bao
Thà như lửa khói hôm nào gió ru
Thà như sợi nắng vô tư
Giọt mưa cuối hạ đầu thu rụng vàng*

*Trăm năm từ cái muộn màng
Ngàn năm từ cái lỡ làng vô ngôn
Người từ một rặng thiên sơn
Thương hoa về ngự giữa vườn thơ say*

*Tim ta dòng máu đoạ đày
Thơ ta kết tụ tháng ngày thương mong
Trăng xưa còn nhớ non hồng
Mây xưa vẫn nhớ hương nồng phố xa*

*Tình hồng mây cụm mây pha
Cầm như giọt nước trên tà áo thơ
Dù cho đời đẹp như mơ
Vàng son cũng chỉ hững hờ chiêm bao.*

Vô Cùng

*Thơ tôi lời lẽ đông dài
Vắng hoa thiếu nguyệt không đài các xưa
Chút thôi tình cũng tơ vò
Từ nhân thế những mộng mơ bụi hồng*

*Khởi đi từ chỗ bé bỏng
Trong tâm tâm chốn vô cùng ước mơ
Đẩn đo từng chuyện mơ hồ
Trang tâm tư vẫn những tờ chiêm bao*

*Ngập ngừng bên cội bờ cao
Tình muôn năm cũng bay vào khói mây
Bỗng nghe tiếng gió ngang mào
Giật mình nhớ lại những ngày phù vân*

*Cuộc đời nay Hạ mai Xuân
Nói chi những chuyện ngàn năm - bạc đầu
Đời còn trăm ngọn tóc đau
Qua tiếm thức tủi thương sầu gió bay.*

Vạt Năng Bên Đồi

*Đồi đẹp lắm cứ thơ thơ phú phú
Tuổi mấy mươi ta vẫn mến yêu đồi
Và cùng nhau ta thanh thanh thơ thơ
Trời cho vậy cần gì than với thơ*

*Cuộc sống hôm nay Trời ban ta đó
Thần thần thơ thơ xin tạ ơn đời
Nghĩ làm gì chuyện bèo dạt hoa trôi
Sầu nhân thế muôn đời như thế cả*

*Xuân bước qua hoa tàn rồi nắng hạ
Thu hôm nay mai một lại đông về
Bốn mùa tình ấm lạnh đến và đi
Có mưa nắng có ngày đông gió bão*

*Nhìn quanh ta nếu tình người điên đảo
Thì bạn ơi xin chớ vội ưu phiền
Vì áo com nên đời phải bon chen
Có những lúc tỵ hiềm không tránh khỏi*

*Ai cũng biết đời người như mây khói
Thân cũng tan như lá rụng bên đường
Người với người sao vẫn thiếu tình thương
Mãi mê mãi mai đời rồi cũng hết*

*Này bạn ta hình như người thấm mệt
Ôi! anh hùng có lúc cũng sa cơ
Đứng thẳng lên mà bước chớ mơ hồ
Vào trận mạc có khi thua lúc thắng*

*Còn chi anh có chẳng ngại bút thẳng
Moi óc tim ta viết áng thơ buồn
Lời thơ ta từ một nỗi cô đơn
Yêu đất nước yêu giống nòi dân tộc*

*Mắt mắt nào cũng bật thành tiếng khóc
Quê hương ơi bao cay đắng ngậm ngùi
Ta âm thầm năm tháng tiếc thương thôi
Đời lưu xứ mấy ai không buồn tủi*

*Ta vẫn nhớ vẫn thương về nguồn cội
Thịt xương ta với máu đỏ da vàng
Mong mai này dân tộc hết làm than
Xanh Tổ quốc xanh bầu trời nước Việt*

*Ta và bạn vẫn yêu đời tha thiết
Thơ dở hay cũng làm đẹp cuộc đời
Người khen chê mình chỉ cúi tạ thôi
Trước sau vẫn những vần thơ thương cảm*

*Thần thờ chi khi đời người hữu hạn
Chỉ trăng sao còn lại với thời gian
Thì nắng mưa đâu sợ chuyện phai tàn
Cùng thẳng bước với đời ta có bạn.*

Thơ Chúc Tết

Hà Thượng Nhân gửi Anh Hoa-Hoa Văn

*Anh Hoa nay lại Hoa Văn
Vẫn thao thức sớm vẫn trần trọc đêm
Tiếng mưa nhỏ giọt bên thềm
Gió nào thổi mãi cho mềm lòng ai*

*Đường đi chùng độ bao dài
Làm sao quên được những bài ca dao
Chập chờn Mẹ hát thưở nào
Bạc đầu tưởng vẫn ngọt ngào quê hương*

*Mua bao chìm nổi nhiều nhưong
Mà thôi! lại “Khúc Đoạn Trường Tân Thanh”
Mùa Xuân muốn gửi cho anh
Những lời chúc tết nghĩ xanh hoá vàng*

*Xuân Quý Mùi 2003
Hà Thượng Nhân*

Thơ Mừng Xuân

*Đáp tạ bài Thơ Chúc Tết năm 2003
của Thi Huỳnh Hà Thượng Nhân*

*Vẫn còn Hoa chỉ thêm Vãn
Vẫn băng khuông sớm vẫn tàn ngân đêm
Vẫn sương rơi ướt mặt thêm
Gió lưu vong thổi vẫn bền lòng ai*

*Đường đi chắc chẳng còn dài
Vẫn thương Lục bát nhớ hoài ca dao
Vẫn nghe tiếng Mẹ ngày nào
Mùa Xuân với nụ hoa đào quê hương*

*Nổi chìm trong bể nhiều nhưong
Mười năm vẫn khúc “Đoạn Trường Vô Thanh”
Xuân nào Hoa cũng nhớ Anh
Chúc Anh lòng mãi mãi xanh chớ vàng.*

Hoa Vãn

Thơ Và Nghiệp

*Không dám làm văn học
Chỉ thích làm thơ thôi
Làm thơ cho em đọc
Cho mình thêm chút vui*

*Xưa mơ làm thi sĩ
Đem thơ điếm tô đời
Thích tâm hồn bay bổng
Và tình lên chơi vơi*

*Thơ ví tựa hoa hương
Hoa nào cũng đẹp cả
Chỉ khác hương và sắc
Hương sắc cũng vô thường*

*Làm thơ là mắc nghiệp
Nghiệp dĩ do Trời ban
Ban cho tâm hồn đẹp
Đẹp cả khi héo tàn*

*Phải em là tri âm
Hay em là tri kỷ
Một đời ta tình lụy
Lụy tình vì nghĩa ân*

*Quen em từ thuở ấy
Tình ân đẹp vô ngần
Duyên thơ và duyên nghiệp
Ta mơ đời thi nhân.*

Hư Ảo

*Làm thơ chắc hẳn là vui
Vắt tim nặn óc tìm lời đặt câu
Yên bình hay lúc bẻ dâu
Cười khà một tiếng tủi sầu mang theo*

*Ít nhiều đời cũng hắt hiu
Coi như muôn sự một điều đục trong
Nhìn trời ta hỏi hư không
Dang tay đâu nắm được lòng ở đi*

*Làm thơ dẫu chẳng mong gì
Cũng đưa được tiếng thâm thì cho mai
Cuộc đi ai biết ngắn dài
Có không tình cũng lỡ chài đá lời*

*Dẫu không để được cho đời
Thì trong vô niệm cũng phơi phận tầm
Tiếng oà hay chỉ vô âm
Có chi lời lỡ cho thân phận người*

*Hồn thơ khép mở nụ cười
Đời ta đã ảo hư rồi - Buồn chi!!!*

Vua Chàm

*Chế Mân ơi hồi Chế Mân ơi
Vua xứ Chàm xưa cũng lạ đời
Đổi đất lấy nàng Công chúa Việt
Vui hay buồn hồi Chế Mân ơi*

*Sử chép ngàn năm chỉ có người
Lấy nàng Công chúa bé bỏng chơi
Đem về Chiêm Quốc làm vương hậu
Tôi nghĩ ông ngông cũng tuyệt vời*

*Nếu tôi cũng được như Ông Mân
Tôi sẽ ngông hơn gấp mấy lần
Không chỉ Huyền Trân mà phải có
Thêm ngàn mỹ nữ giỏi thơ văn*

*Ông sĩ nhân tôi cũng sĩ đây
Ông làm vua, mỗ, kẻ lưu đày
Mến ông tôi viết bài thơ nhỏ
Tôi Việt, Ông Chàm ta nắm tay.*

Tình Lụy

*Máy ai không vương lụy tình
Nhưng là thi sĩ ngông nghênh hơn nhiều
Trời cho có lắm tình yêu
Nên thơ phải trả - dẫu nghèo-xin vâng*

*Si tình như bác Ché Mân
Cưới nàng Công chúa Huyền Trân về triều
Làm vua sướng biết bao nhiêu
Làm thi nhân có thơ nhiều cũng xong*

*Nặng vai một gánh tang bông
Nên không dám chuyện đèo bông mai sau
Cuộc đời chỉ những bể dâu
Lỡ hoa lỡ bướm lỡ cầu lỡ duyên*

*Riêng em còn chút tình riêng
Thôi thì thôi chuyện thần tiên của người
Chỉ mong chút lửa hồng thôi
Để hơ cho ấm thơ đời mưa bay.*

Cứ Vui Cho Hết Cuộc Đời Này

*Này người bạn hãy quên đi tất cả
Đừng hận đời dù đời có buồn thêm
Có gì đâu mà ôm mãi ưu phiền
Bạn cũng biết con người tính hơn thiệt*

*Muốn trời xanh phải chờ mây tan hết
Sau cơn mưa trời lại sáng kia mà
Có hôm nay là tích lũy hôm qua
Đâu có phải tự nhiên mà ta có*

*Bạn đã biết cuộc đời là bể khổ
Vì tình thương chưa đủ sự công bằng
Đừng làm điều sai trái phải ăn năn
Đời hư ảo muôn đời là hư ảo*

*Ta hãy sống và làm điều vương đạo
Một đời người cũng chỉ mấy mươi năm
Danh lợi bon chen sân hận lỗi lầm
Khắp mọi chốn mọi nơi đều có cả*

*Xin hãy nhớ những điều không xa lạ
Khắp đó đây kêu gọi tiếng nhân từ
Tình cho đi là một chút suy tư
Nhưng chia sẻ vẫn còn nhiều dấu hỏi*

*Có nhiều lúc cuộc đời đầy tăm tối
Cũng đừng buồn quá độ - gắng lên thôi
Kiếp nhân sinh phải chịu khổ đau rồi
Dù đời sống là niềm vui có thật*

*Chỉ nhân nghĩa nhắc ta lòng son sắt
Làm quân vương cũng chẳng phải muôn đời
Hay vàng son cũng chỉ tạm bợ thôi
Bạn đã biết tình thương là cao quý*

*Rồi mai một ta trở về nguyên thủy
Rồi thành mưa rồi thành gió thành mây
Cứ vui lên cho hết cuộc đời này
Trong đời sống đừng bao giờ nhu nhược*

*Khi vấp ngã đứng lên và tiến bước
Hãy uống vào từng ngụm ánh mặt trời
Cố cất lên từng tiếng hát lời vui
Trời nắng mãi cũng có ngày mưa hạ*

*Bạn đừng sợ khi mình gặp tai hoạ
Từ thế nhân đối xử chẳng thuận hoà
Dù người đời chưa hiểu thấu lòng ta
Đem nhân ái bao dung mà tha thứ*

*Niềm vui ấy cứ coi như đã đủ
Hãy nhìn nhau bằng ánh mắt nụ cười
Ta đối tình bằng hữu với nhau thôi
Tình yêu vẫn muôn đời là cao cả*

*Là con người chứ phải đâu gỗ đá
Có tình thương và biết quý yêu người
Vì đời người ngắn ngủi lắm bạn ơi
Chẳng mấy chốc hoá thân về cõi khác.*

Vui Buồn

*Mây trời từng cụm mây tan
Nắng ôm mặt lá chiều hoang gió rì rào
Rừng xưa vinh nhục đã từng
Thu Đông Xuân Hạ nắng hồng mưa hoa*

*Tưởng như mãi với quê nhà
Từ khi bỏ xứ nghe mà đắng môi
Và ta mượn nắng quê người
Ngọt bùi cũng đủ hạt cay hạt nồng*

*Vẫn đời hai chữ đục trong
Chẳng hơn thua nữa nên không lỗ lời
Ngựa xe cũng chỉ một thời
Buồn vui trong cái khóc cười thế gian.*

Che Đòi Mưa Bay

*Tôi còn ôm lục bát tôi
Rong trên phố lạ che đòi mưa bay
Lỡ tôi tìm máu đoạ đày
Trong cơn mê có những ngày hồng hoang*

*Bước tôi hoa lá địa đàng
Kinh thâm mấy đoạn cũng tan tác lời
Ngẩn ngơ trong dạ bồi hồi
Chơi vui giữa một dòng đời vô vi*

*Cuộc người chợt đến chợt đi
Loay hoay đã tới cận kề chia phân
Thơ buồn dù có vọng âm
Cũng ưu tư đến cũng trầm mặc tôi*

*Đêm mệnh mang xuống tay đời
Ngả nghiêng đôi chút cũng rời rã hoa
Trong trăm năm có lựa là
Trong yêu thương đã xuân và nắng mai.*

Tặng Em Một Đóa Hoa Này

*Tặng em một đóa hoa này
Kết từ khổ lụy những ngày trăm luân
Kết từ ngục thất tối tăm
Ngày tra đêm hỏi thiếu ăn đói lòng*

*Kết từ hai chữ thủy chung
Xẻ chia đùm bọc tình trong tình ngoài
Kết từ nghĩa nặng hai vai
Tình yêu Tổ quốc rộng dài tháng năm*

*Kết từ vận nước buồn cam
Ra đi mang nỗi đau thâm được thua
Kết từ lời nguyện thề xưa
Cờ vàng sọc đỏ bấy giờ mai sau*

*Kết từ thơ ý ban đầu
Trăm năm trăm tuổi bỏ sầu trên tay
Tặng em một đóa hoa này.*

Vô Âm

Nhiều khi lòng muốn sa môn
Đọc kinh Địa Tạng, vui buồn thiên sư
Đi tìm một thoáng chân như
Vào am đọc lại cô từ đạo tâm

Đợi mùa tịnh thất cho ân
Để nghe nổi nhớ cuối phần đời nhau
Xé chiều chưa xé bể dâu
Mà hồn đã ngộ bên cầu khói sương

Mai đây lòng có cúng dường
Thì trong chiêm niệm đoạn trường vô âm
Đoạn trường từ cõi xa xăm
Có chia sót cũng đất nằm cỏ hoang

Cơn mê, tỉnh cũng võ vàng
Bốn mùa tịnh độ ngỡ ngàng thuyền hoa
Buồn nào cũng tháng ngày qua
Đời trăm lối mở vẫn loà nghiệp duyên

Chấp tay lỗi tạ lỗi nguyên
Hơi chia nợ trả lụy phiền thế gian.

Chôn Bụi Hồng

Phổ nhạc: Kim Phan

Ta đi giữa chốn bụi hồng
Trăm năm rồi cũng một vòng mây tan
Mai này nhớ lễ Vu Lan
Đọc kinh Bát Nhã hân hoan cuối đường

Vô ưu đoá nở vô thường
Cõi đau vô thức mù sương đất trời
Trong tay từng đoá ngậm ngùi
Cảm như nghiệp chướng luân hồi mai sau

Có gì để lại cho nhau
Bờ Mê bên Giác trái sầu tâm ca
Quần quanh trong cõi ta bà
Chỉ xuân trong cái gọi là đêm mơ

Câu kinh mâu áo đại thừa
Dấu chân tiền kiếp bên bờ nhân gian
Sắc không trong cái vô vàn
Nghiêng ly thấy cái điều tàn trong ta

Cho dù nguyệt toả lâu hoa
Đời bao nhiêu cũng chỉ là hư không
Rồi đây vẫn chốn bụi hồng
Rượu sầu chẳng cạn mà lòng tràn dâng.

Bụi Hạt Cát Thơ

*Nhiều năm vui với buồn cùng
Mà nghe cõi ngoại lòng bùng điệu ru*

*Tóc em chớm hạt sương mù
Mười năm lá úa rụng mùa mưa non
Vàng phơi ngày hết đêm còn
Rải băng khuâng xuống điệu buồn băng khuâng*

*Quần quanh một cuộc phù trầm
Khốc khô mấy đoá phong trần dọc ngang
Ngày đi biếc cỏ tơ vàng
Hương bay diu bước chân hoang hững hờ*

*Tôi thân bụi hạt cát thơ
Đợi em qua gót hồng chờ chiêm bao
Mình nhau lời hỏi câu chào
Lượng xuân còn đó cõi nào bình sinh*

*Mai sau mưa nắng phơi tình
Thì tâm tư cũng chỉ hình bóng thôi
Thu đông rụng hạt bên trời
Nghe tàn đêm mộng xuân đời nụ thơm.*

MỘ PHÙ VÂN

*Tôi đi tìm nhớ trong buồn
Rải lên trên đỉnh tâm hồn cuồng mê
Tôi đi hiện hữu lời thề
Gửi đi cho gió bay về tương lai*

*Tôi đi gom lại u hoài
Để chia sẻ hết những ai bước cùng
Tôi đi hết cõi thủy chung
Ghi trong thơ để tình nồng hương xa*

*Tôi đi riêng lối tôi, và
Yêu thương sau trước chỉ là phù vân
Tôi đi tìm biếc mộ phần
Để cho nắng sớm mai gần gũi sương*

*Tôi đi mưa những con đường
Để hoa thơ nở đoạn trường ở, đi
Tôi tìm bác ái từ bi
Để trang trải hết những gì có, không*

*Tôi đi tha thiết ước mong
Mong sao muôn triệu cõi lòng đầy xuân
Tôi đi cho hết cuộc trần
Mai sau bia mộ trăm luân cỏ vàng.*

Vương Thúc Kiều

*Lòng ta còn mãi truyền Kiều
Yêu thơ lục bát yêu nhiều Nguyễn Du
Một tâm sự, một trời thơ
Ba trăm năm, nghĩ, cơ hồ muôn năm*

*Tiếc cho Từ Hải phong trần
Dọc ngang một cõi mấy thân một đời
Bị Hồ Tôn Hiến ngọt lời
Nên Từ chết đứng giữa trời đảo điên*

*Thúc Kiều gặp nạn liên miên
Lâm Tri, Vô Tích, nỗi niềm, tang thương
Dòng sông oan nghiệt Tiền Đường
Má hồng phận bạc đoạn trường đeo mang*

*Thế rồi đời tu đời tan
Mười lăm năm thật bẽ bàng kiếp hoa
Thúc Kiều phận gái nét na
Hiếu lòng nên phải chuộc cha, bán mình*

*Trăm năm “Cổ Lục Phong Tình”
Đẹp thay nữ sắc tài danh để đời
Nguyễn Du – xin tạ ơn Người
Muôn năm lục bát muôn đời Nguyễn Du.*

Cõi Thơ Ta Ở Một Đời

*Cõi thơ ta ở một đời
Cõi ta là một cõi người muôn năm
Đời chi lạ lắm mà trầm
Năm mươi hai tháng cứ chậm chậm qua*

*Lên non chịu gió sương nhòa
Về sông gặp biển mặn mà mắt môi
Cửa đời đời khép đời vui
Đêm ưu tư lại bụi ngủi ưu tư*

*Em về với Chúa Nhân Từ
Ta về với Phật Chân Như cõi lòng
Cõi lòng Phật cõi bao dung
Trái tim Bồ Tát vô cùng vị tha*

*Bước theo ánh sáng Di Đà
Mà hồn tự tại cà sa môn thiên
Và em từ tốn căn nguyên
Tóc tơ máy thủa ngoan hiền tóc tơ*

*Đoá vô ưu vạn chãng chờ
Chút hương phấn cũ hồn thơ bây giờ
Riêng em ngã chấp lòng tu
Là trong cõi nhớ nghìn thu cội nguồn.*

Photo by Nguyệt Vy

NGUYỄN PHÚ LONG

*sinh năm 1938 tại Sơn-Tây
công-chức Bộ Tài-Chánh
cựu quân-nhân TQLC/VNCH
viết văn, làm thơ tài-tử.
Hiện cư ngụ tại Virginia USA.*

Nguyễn Phú Long đã cộng tác với các nhật báo, nguyệt san ở Sài Gòn trước 1975. Khi ra nước ngoài viết cho nguyệt san Thế Giới Ngày Nay; Thi đàn Hoa Tiên; Thi văn đàn Trầm Hương; Tam cá nguyệt san Cỏ Thom; Hồn Việt; Phụ Nữ Diễn Đàn; Đặc san Sóng Thần (TQLC); Đặc san Ninh Cơ (HNC) và đặc san Sóng Thần (TQLC).

Đã in: Chút Nghĩa Cũ Càng, thơ (1996); Biết Bao Nhiêu Tình, thơ (2001); Ai Đắp Lũy Thầy, lịch sử (2005); Qua Mấy Nẻo Đường, tùy bút, (2007); Còn Vương Tư Lòng, thơ, (2009); Thơ Họa, họa thơ Đường (2013); Dấu Chân Kỷ Niệm, tùy bút (2015); Còn Lại Chút Tình, thơ song ngữ (2016). Sách viết chung ba người "Ngày Ấy Chưa Xa" (2011); "Chấp Nhật Đông Dài" (2013)

Email: nplong38@gmail.com

Ca Dao

*Em ạ! Mai anh về Địa ngục
Thế gian vui quá nhớ khôn nguôi.
NPL.*

*Ông Tư với lọn chỉ hồng
Trên trời xe lại, vợ chồng đôi ta.
Em về ngõ ngác mười ba,
Tam tòng tứ đức gần xa xòn xòn.
Năm năm năm bận vuông tròn,
Thời gian sau trước vẫn còn đắm say.
Cũng vì một miếng trâu cay,
Sớm chiều quần quýt, tháng ngày thủy chung.
Nhớ xưa gió đập cành xung,
Ổm ờ chẳng chịu nằm chung một giường
Chuột kêu rúc rích trong rương,
Anh lần từng bước đêm trường ghé chơi!
Năm quan mua lấy miệng cười,
Mười quan chẳng tiếc, tiếc thời ngủ riêng.*

Em Yêu,

Mới làm thi sĩ đây thôi,
Vội vàng anh viết cho người anh yêu.
Nhớ em hết sớm lại chiều
Thủy chung chẳng kể những điều khổ đau.

Yêu nhau mời đọc thơ nhau
Mỉm cười gắp lại đôi câu tâm tình.
Nơi xưa dạo ấy chúng mình
Vẽ vờ thêu dệt bóng hình giai nhân.

Niềm riêng lấp ló xa gần
Họa chẳng gửi được dăm phần trong thơ.
Thi nhân là tự bao giờ
Yêu thương, say đắm, thần thờ, băng khuâng.

Em về tô điểm vườn Xuân,
Để anh bày đặt gieo vần cho vui!
Mới làm thi sĩ đây thôi
Vội vàng anh viết cho người anh yêu.

Tự Trào

*Chẳng lẽ mình thôi, không có ai!
Điều vẫn, thơ phú cứ lai rai.
Văn chương một nhúm tô rồi vẽ;
Cơm gạo lưng nôi nuốt với nhai.
Bóp trán mấy câu vui mấy bạn;
Lặn lưng dăm vận đẹp dăm bài.
Đo giường khuya khoắt còn thêm việc
Làm nốt cho xong khỏi vật nài!*

Tình Thơ

Thân tặng Thi sĩ Hoa Văn.

*Gió đánh cành đa,
Gió đập cành đa
Gió thì mặc gió... người ta
Ngả nghiêng vẫn điệu thế mà rất vui.
Bạc đầu dăm sợi ngậm ngùi,
Computer cứ lui cui mịt mù.*

*Gió đánh cành xung,
Gió đập cành xung
Gặp nhau tay bắt mặt mừng,
Rộn ràng nghiên bút lại cùng đầy vui.
Dốc lòng ký thác đất trời,
Vấn vương vốn vãi vẽ vời vượt ve.*

*Gió đánh cành tre,
Gió đập cành tre
Hoa Xuân mừng đón nắng hè,
Nhờn nhờ danh lợi ngựa xe thường tình.
Lào xào thầy kệ nhục vinh,
Thời gian còn đó bọn mình vậy thôi.*

Thanh Minh **Trong Tiết Tháng Ba**

*Không ngờ em nhỉ?
Em nằm yên nghỉ chiều nay
Một giấc ngủ say
Quên đêm thao thức, quên ngày ước mơ.*

*Quên hết bây giờ
Xứ người đất khách bơ vơ
Nhớ gì một thuở
Từ khi trời khiến tình cờ gặp nhau.*

*Kiếp trước đời sau
Mỹ nhân, tráng sĩ bên đâu!
Tình chẳng bạc đầu,
Dòng sông trắng giải một màu như xưa.*

*Là vàng cỏ úa
Năm hoài kệ nắng cùng mưa
Buồn vui chi nữa
Phải cơn gió lạnh em vừa gheo anh.*

Gặp Nhau

*Nguyễn Tất Vịnh phổ nhạc
PPS, Hương Giang trình bày.*

*Dừng chân nhìn bờ ngõ
Rộn ràng phố ban trưa
Cùng cười vang gặp gỡ
Người xưa với khi xưa.*

*Ngày ấy lâu mau nhỉ
Dừng xe đạp bên thềm
Dưới tàng cây phượng vĩ
Tiếng ve sầu ru êm.*

*Rồi bảng đen phấn trắng
Rú rít em và anh
Sớm mưa như chiều nắng
Ôi thời gian qua nhanh.*

*Còn bao giờ như rứa
Mà sao mình xa nhau
Và bạn bè mấy đứa
Giờ đây cũng bạc đầu.*

*Chắc tại đời com áo
Mỗi người biệt một phương
Phút giây này tuyệt hảo
Tình cờ ! Ôi dễ thương.*

*Cầm tay mừng khôn xiết
Lú lo ở bên đường
Gặp lại chẳng? Nào biết!
Thêm một lần vấn vương.*

Xin Hãy Yêu Em

*Nữ sĩ Nguyễn Ngọc Phương phổ nhạc
PPS, Diêu Hiền trình bày.*

*Xin hãy yêu em tự đáy lòng,
Bề ngoài giả bộ cứ như không.
Si mê thuở trước sao thâm lặng?
Ngày ấy đôi lần cũng ước mong.*

*Xin hãy yêu em như bấy lâu,
Nâng niu ấp ủ lúc ban đầu,
Tỏ bày khơi dậy không cần thiết,
Hy vọng gì đâu sẽ tới đâu!*

*Xin hãy yêu em tựa bạn bè,
Gặp đây nhắc nhớ để mà chi!
Vào đời hoa mộng nhiều vương vấn,
Hai đũa bây giờ hai lối đi.*

*Xin hãy yêu em thế đủ rồi.
Nắn nì “ứ hự” khó nhau thôi.
Kỳ ghê vậy đó ! Đừng anh nhé!
Gìn giữ cho tình đẹp mãi chơi.*

Một Tuần Đã Qua

*Dương Quang Cát phổ nhạc
PPS, Vi Thảo trình bày.*

*Thứ hai khoác áo thiên thanh,
Băng ngang cửa sổ né anh ngại chào.
Thứ ba mặc cỡ hay sao!
Áo hồng thật đẹp chẳng vào thăm nhau.
Thứ tư khoe áo nhiều màu,
Ý cho hàng xóm ngó lâu, rộn ràng.
Thứ năm thứ sáu trông sang,
Được em nhìn lại nhẹ nhàng, thiết tha.
Lòng vui anh cứ tưởng là...
Nào ngờ thứ bảy thấy tà áo bay,
Cùng ai riu rít cầm tay,
Cho anh chủ nhật một ngày chơ vơ.
Bên ni, bên nớ bây giờ
Kệ người áo mặc không chờ nữa đâu!*

Cho Đêm Xuân Ấy

Để cảm ơn Em. NPL.

*Đưa tặng Bậu bài thơ
Ngó nhau cứ thân thờ.
Yêu thương từ độ ấy;
Tình nghĩa đến bao giờ.
Mấy bận còn tha thiết;
Nhiều phen vẫn ngẩn ngơ.
Ánh trăng soi diệu vợi
Nào biết tỉnh hay mơ.*

Tắm Áo Bà Ba

*Thân tặng: Ngọc Văn Khang, Vu Sơn
NPL.*

*Cũng vì tắm áo Bà Ba,
Mấy phen ẩm lạnh cởi ra bận vào.
Khuy cài áp ủ xông xao,
Đường kim, mũi chỉ càng nao nao tình.
Đãi nhau vầy tiệc linh đình,
Thỏa thuê mong ước bóng hình, thịt da.
Hết chờ, hết đợi, hết xa;
Thực gần, thực đã, thực thà, thực thân!
Bỏ khi đói khát tần ngần,
Nhớ ai nhớ áo...những lân nợ kia.*

Cái Đình

Một đêm túy lúy, tuyệt vời...

*Che tay làm tấm màn hình,
Liếc em cái một là anh rợn rùng!
Áo xiêm, son phấn huy hoàng,
Mùi hương hãnh diện, tàng tàng lượn bay.
Em nhìn ban phát đó đây,
Lửng lơ khói thuốc, rượu đầy chén vui.
Khoan thai ngòi xuống ghé ngòi,
Hàng trăm con mắt nơi nơi đổ về.
Trời cho em đẹp, sướng ghê!
Lao xao ong bướm si mê buông lời.
Anh thì không chuộng lả lơ
Rót ly trân trọng đưa mời...biết đâu!*

Ví Dầu

*Bởi chưng hai tiếng ví dầu,
Hương đồng, cỏ nội ban đầu xa xưa.
Đi về lúc nắng, khi mưa.
Kể công qua lại, sớm trưa nhọc nhằn.
Bao nhiêu sửa soạn áo khăn,
Vuốt ve, mơ mộng, chiếu chăn bồi hồi.
Ví dầu chẳng áy yêu tôi!
Thì nay mình đã thành đôi vợ chồng.
Ví dầu ngỡ có mà không
Là không, nên mới hoài công ví dầu.*

Ngày Xưa Đi Học

*Thân tặng: Phạm Hoa Quỳnh,
Nguyễn Mộng Long*

NPL

*Bảy bước thành thơ...chuyện dễ thôi!
Giữa đình ứng khẩu đọc khơi khơi.
Bình, bình, trắc, trắc, bình, bình, trắc.
Tình tứ, văn chương đẹp tuyệt vời.*

*Làng xóm xâm xì...Ai? Lạ nhỉ!
Một ông đồ xách túi rong chơi,
Được neo ngồi lại “xoa” đầu trẻ.
Lũ nhỏ ê a hỡi quá trời!*

*Có chị yếm đào nghe vậy vậy,
Đêm năm to nhỏ “Ý nhà ơi!”
Mình cho cu Tý qua đi học,
Lên sáu, lên năm cũng nhón rồi.*

*Anh chồng lật đật lo trà rượu.
Những chiếc lá vàng lãng đãng rơi,
Dắt đứa con yêu vào cửa Không,
Áo khăn trân trọng nói đôi nhời...*

Cái Đêm Hôm Ấy

Cái đêm hôm ấy đêm gì

*Bóng gương lồng bóng trà my chập chùng
Cung Oán Ngâm Khúc*

*Nhắc đi nhắc lại một lời,
Anh xin mãi mãi làm người yêu em!
Từ hôm mở hội treo đèn,
Vàng trắng e thẹn buông rềm lả loi.
Đường thu thiên thạo tuyết vời,
Vu Sơn ngậy ngát gọi mời Tề Tuyên.
Còn chi thêm nữa?..Tình? Duyên?
Trời ơi! Giây phút thân tiên bàng hoàng.*

Buổi Sáng Hôm Sau

*Em thu mình giống con tôm,
Tay anh em gói, anh ôm em nằm.
Mắt em ngó mãi xa xăm,
Qua khung cửa sổ dăm dăm anh nhìn.
Sáng nay trời đất lặng yên
Cứ vui nằm nướng ai phiên ai đâu.*

Lữ Độ Đường

Thân tặng thi sĩ Trần Quốc bảo (Va)

*Nặng chiều, xuống ngựa, nước mây trôi.
Bến vắng đò ngang, chẳng biết bơi.
Tửu điểm bên kia như bát úp,
Qua sông tráng sĩ hết phương rồi!*

*Ừ hứ! Nhắm nhò gì chuyện nhỏ!
Mo cau một gói thịt cùng xôi,
Còn lưng cóng rượu đem tu cạn,
Bạn hữu ai đâu để rót mời.*

*Tuần mã thông dong trên thảm cỏ,
Bầy chim về tổ vút ngang trời,
Gói cây ôm kiếm nằm phơi bụng,
Kéo gõ...muông cầm sợ bạt hơi.*

*Tĩnh dậy bình minh rừng ngái ngủ.
Gọi đò, chầm chậm xuống chân đò,
Qua đêm dừng bước nơi hoang dã
Lữ khách lên đường mây nước trôi.*

Mẹ Về Bên Ấy

*Phạm Vinh Sơn phổ nhạc
Bảo Yến trình bày, CD, PPS*

*Mẹ về bên ấy mẹ à!
Bởi chung vụng tính mới ra nỗi này.
Ngỡ rằng đó cũng như đây,
Không dè hội nhập tháng ngày nước trôi.
Uổng công qua lại ngang trời,
Cũng vì nắng nặc con vời mẹ sang!
Hồi hương đưa mẹ lên đàng,
Nghĩ câu sinh dưỡng gần hàng lệ rơi!*

*Mẹ về quê nhé mẹ ơi!
Đang gần bỗng chốc thành người rất xa.
Âm thầm chiếc bóng vào ra,
Tàng cây trũng cá, hiên nhà, mái rom...
Ngậm ngùi bát nước chén cơm,
Nắng mưa âm lạnh sớm hôm một mình!
Thà rằng xưa thuở đao binh,
Rừng sâu con mãi chiến chinh chưa về.*

Chữ Nghĩa

*Ta vào chữ nghĩa hỏi thăm
Chữ đứng hỏi gió, chữ nằm hỏi mây.
Phương Triều.*

*“Lang quân bắt thức lang quân hận
Lập tắc Xuân hè, ngọc tắc thung.”
Vuông tròn hai chữ thủy chung,
Xin đừng thắc mắc lung tung chữ ngờ.
Thôi mà, tội lắm đến giờ!
Nơi nơi chữ phúc trông chờ đón Xuân.
Biết rồi thiên khác phu quân,
Vẫn gìn giữ liễu chẳng gần đường ngang.
Yêu thương khắc chữ đá vàng,
Ba sinh hương lửa dềnh dang lâu dài.
Chữ rằng “Xuân bắt tái lai”.
Soi gương ngại nổi đợi ai bạc đầu,
Từ khi bịn rịn bên cầu,
Biệt ly vương vấn chữ “Mâu quan san”
Đêm nay trăng tỏ thềm lan,
Viễn quy hứa hẹn chứa chan mặn mà!
Thiếp còn một chút trong nhà,
Đãi nhau trải chiếu bày ra...chữ tình!*

Như Thơ Nguyễn Bính

*Trời xui đất nước tan hoang,
Năm mươi bảy tuổi em sang bên này.
Nơi ăn, chốn ở, tháng ngày,
Áo dài mới đó, xỏ tay hết vừa.
Em giờ rất khác em xưa,
Bộn bề trăm chuyện nên chưa về làng.
Tóc xanh lộn đỏ, sợi vàng,
Bạn bè trai gái tìm đàn rong chơi.
Cải lương em thấy tức cười
Thúy Kiều? Hồng biết là người đâu ta!
Mật mù mãi tận quê nhà,
Vườn dâu ai hái, mẹ già ai trông!
Một quan là sáu trăm đồng.
Cầm bằng em đã theo chồng vu quy.
Từ ngày cất bước ra đi,
Hương đồng gió nội còn gì mà ham.
Bóng hình yêu dấu Việt Nam,
Sao không gìn giữ, em làm khổ tôi.*

Giấc Mơ Đẹp

Họa thơ Hồ Công Tâm.

*Lâu dài trắng lệ đẹp như ngáy
Yếu điệu chủ nhân dáng liễu gầy.
Mời mọc ân cần tình thắm thiết;
Đón chào chiều chuộng nghĩa vui đầy.
Hàn sinh bờ ngõ nhìn sau trước;
Ca kỹ nhẹ nhàng thoáng đó đây.
“Nhất dạ đế vương” nào nhập cuộc
Tỉnh rồi giấc mộng thật riêng tây.*

Tắm Ao

*“Trèo lên cây bưởi hái hoa
Bước xuống vườn cà...” lòng dạ xông xao!
Ô kìa! Thiếu nữ má đào
Bỏ xiêm y lội dưới ao rất tình.
Nước trong leo lét lung linh,
Giữa trời cô lấy tay mình rửa tay.
Nhẹ nhàng vuốt sợi lông mày
Bèo trôi, cá lặn, bên này ngẩn ngơ.*

*Trèo lên cây bưởi thần thờ
Dưới ao phẳng lặng trên bờ vắng hoe
Đang vui sao vội bỏ đi
Áo xiêm chẳng để chút gì cho nhau.
Hỡi cô thiếu nữ má đào,
Bèo trôi cá lặn ra vào phân vân
Nụ tầm xuân nụ tầm xuân
Mai sau còn biết có lần nữa chẳng?*

Mơ Ước

*Ta sẽ quay về nơi chốn xưa
Nhìn nhau vui kể mấy cho vừa
Giếng đình bóng nước khi tâm sự;
Bãi cỏ đầu làng lúc nghỉ trưa.
Trước ngõ cành đào sương lấp lánh
Sau vườn bụi trúc gió đu đưa
Thời gian thư thả đời trầm lặng
Sớm tối ra vào chuyện nắng mưa.*

Bức Tranh Đông Hồ

*Em nằm ôm một bầy con,
Đến khi khôn lớn em còn tốt tươi.
Vô tư ngày tháng ăn chơi
Thản nhiên, đâu biết vẽ vờ vắn vương.
Xác thân trĩu nặng âm dương,
Khi đam mê lúc chán chường như ai.
Dù cho chân ngắn chẳng dài,
Bọn em yêu cũng miệt mài sớm trưa.
Không cây bừa, chẳng nắng mưa
Sáng chiều bên lũ con vừa mới sinh.*

Băm Sáu Phó Phường

Trong CD Hồng Vân.

*Nào đâu “Băm Sáu Phó Phường”?
Hàng Bột, Hàng Đường, Hàng Thiếc, Hàng Bông
Hàng hàng rặng ỏi ven sông,
Rùa thiêng tư lự nằm trong đáy hồ.
Đường chiều Cổ Ngựa vẫn thơ
Chiều gon quẩy gánh ngán ngơ hiền tài.
Tới chùa Một Cột nhớ ai
Nghìn năm giấc mộng Như Lai hiện về.
Huyền Trân công chúa ra đi,
Lý, Trần, Lê, Nguyễn cũng vì sử xanh
Sông Hồng nước chảy quanh quanh
Tưởng về Hà Nội một mình ta sao?
Cố nhân phiêu bạt phương nào?
Và ta có được liệt vào...người xưa?
Thần thờ gặp lại đêm mưa,
Ai rung mắt lệ bên hồ vẫy tay!
Trăm năm dang dở kiếp này,
Mai sau xin được làm cây che đường
Tung tăng Băm sáu phó Phường,
Ai đi bên góc cây vàng lá Thu.*

Chiều Nay

*Chiều nay lúc ở chùa ra
Bâng khuâng nhìn cõi ta bà u mê.
Chiều nay khi ở chùa về
Dừng chân bên cội bồ đề ven sông.
Mây trôi nước chảy mênh mông,
Bọt bèo chìm nổi sắc không dật dờ.
Chiều nay bến Giác lờ mờ
Tới lui tính chuyện qua bờ chưa xong.
Thì ra số kiếp đèo bồng,
Mới hay vương sợi tơ lòng...trời ơi!
Mười câu tâm niệm cao vời,
Ba sinh hương lửa một lời sắt son.
Trăm năm lỡ nguyện vương tròn,
Nghìn năm bể khổ hãy còn sân si.
Về chùa lạy Phật từ bi,
Ăn năn xám hối cũng vì chiều nay.*

Nhớ Người Phải Quên

*Bài thơ mới viết đêm qua
Sớm mai ngó lại gần xa nửa vời,
Giấy hoa, nét mực còn tươi,
Phải chăng người đó? Phải người đó không?
Phải người cùng tận đáy lòng,
Ghét, yêu, oán, hận, ước mong, ơ hờ...
Phải người đâu nữa bây giờ!
Sao còn thấp thoáng trong thơ đi về!
Phải người đôi ngã đã chia
Trăm năm hò hẹn duyên thề nước trôi.
Phải người... Thôi thế thì thôi!
Đêm qua ai bảo nhớ người phải quên.*

Về Sơn Tây

*Cho các con Nguyễn Quốc Ân,
Nguyễn Kim Chi, Nguyễn Quốc Nam và
Virginia Nguyễn. NPL.*

*Anh Minh phổ nhạc;
PPS Thụy Long trình bày*

*Ta mơ về Sơn Tây
Rong chơi như sáng nay
Thọat trông ngọn Ba Vì
Tháng ngày xưa đâu đây.*

*Lại vui bước trên đường
Kìa... “Đôi Mắt Tây Phương”
Ôi chao...đôi mắt ấy!
Vẫn là bao vấn vương!*

*Giữa Cổ Đô, Bát Bạt
Thả bộ xuống Trung Hà
Sóng môn man bãi cát
Đẹp mịn màng phù sa.*

*Lên thuyền bến lao xao
Chim tu hú ồn ào
“Thử thử Đà Giang thủy”
Khê Thượng hỏi nơi nao?*

*Trọn kiếp người lưu lạc
Tình quê hương, ước mong
Cảnh tình không mấy khác
Con đê, tảng đá ong.*

*Ta dừng chân hò hẹn
Nào ai nhớ ai hay
Xin gặp nhau cho vẹn
Giấc mơ về Sơn Tây.*

Ngọc Xưa

Trong CD Hồng Vân

Tặng Nguyễn thị Kim Oanh, Thị Nghè....

*Đêm nằm lại nhớ Sài Gòn
Chón xưa yêu dấu hãy còn quấn quanh
Người về ngõ gác bên thành,
Kẻ đi ôm ấp mối tình sầu riêng
Đò xưa trắng nước Thủ Thiêm,
Cây Mai vẫn thắm tận miền Phú Lâm.
Nỗi xưa vọng cổ xa xăm,
Cỗ xe thổ mộ âm thầm xóm đêm.
Nắng nhiều cho bạc áo em
Gió mưa sụt sướt càng thêm tận ngàn.
Đường xưa đi miệt cũng gần
Câu Thị Nghè đó những lần hẹn ai.
Chân cầu nước chảy miệt mài
Tình xưa phảng phất u hoài nghìn sau!
Mộng xưa còn có gì đâu!
Mây trôi hờ hững mang sầu ly tan.
Quê xưa khói lửa lan tràn
Người xưa xuôi ngược guom đàn lao xao!
Thời gian xưa giắc chiêm bao
Non sông mờ mịt lòng nao nao lòng.*

Hoa Đào Năm Ngoái

*“Mỗi năm hoa đào nở”
Em mang bánh chưng xanh,
Miệng cười hai má đỏ
Trên đường ghé thăm anh.*

*Tám bánh thơm mùi nếp
Gói ghém chút lòng son
Nguyên Đán tình thật đẹp
Mai sau khéo vương tròn!*

*Tiến em ra cuối ngõ
Hẹn gặp lại đầu Xuân
Bên gốc đào tứ độ
Không ngờ biệt cố nhân.*

*Tết về hoa lại nở
Sao tưởng mãi Xuân qua
Cổng khép nào ai mở
Theo chồng em đã xa.*

Sinh Nhật

*Dương Quang Cát phổ nhạc
PPS Phi Hải & Diệu Hiền trình bày.*

*Hôm nay là sinh nhật em sao!
Ổ bánh đẹp thay! Rất ngọt ngào.
Ừ nhỉ! Nói gì ngày đặc biệt!
Lá vàng tháng Chín gió chao chao.*

*Đã biết mẹ sinh em tháng Chín!
Mà thơ với thân cứ ngêu ngao,
Quên khuấy hôm nay ngày tháng mấy
Bây giờ lòng dạ mới nao nao.*

*“Anh vẫn suốt ngày quên với nhớ!”
Em thường nói thế phải không nào!
Bên nhau mấy chục lần sinh nhật,
Em chẳng buồn anh, quý biết bao.*

*Bây giờ lạ quá! Anh cứ nhớ
Cái thời mình gặp gỡ ban đầu,
Khu Nguyễn Tri Phương chiều nhộn nhịp,
Ngồi nhìn phố chợ mãi bên nhau.*

*Ngồi nhìn lọc cọc xe thô mỗ,
Trẻ con bu trước tiệm đèn mầu,
Gió thoảng gần xa câu vọng cổ
Ô kìa! Nóc chợ cặp bờ cầu.*

*Anh tiếc thời gian ngày-xa-ấy,
Em mong gì? –Chả nói ra đâu!
-Có phải cũng mơ tình giản dị,
Sớm tối đi về bữa cơm rau.*

*Em hồi từ khi lìa chốn cũ,
Năm tháng không ngờ trôi rất mau
Hàng me đường Nguyễn Lâm xanh mát,
Em có như anh nhớ thuở nào.*

Bên Bờ Nam Hải

CD Ngâm Thơ Hồng Vân

*Anh cứ anh vô,
Đâu có sợ trường nhà Hồ
Kìa nón bài thơ
Nào ai nhỏ nhẹ, mong chờ vấn vương.*

*Dòng nước sông Hương,
Tiếng hò tha thiết canh trường,
Trên bến dưới đường,
Học trò xứ Quảng phố phường ngao du.*

*Nội thành rêu phủ
Lý, Trần, Lê, Nguyễn nơi mô?
Chuông chùa Linh Mục,
Thọ Cương vắng tiếng gà trưa bồi hồi.*

*Hình bóng xa xôi
Vàng son dấu tích một thời,
Thương lắm Huế ơi!
Bên bờ Nam Hải muôn đời còn đây.*

Chuyện Tình

Vừa nhận được cú điện thoại của Tiến một bạn cùng lớp từ năm 1954 ở trung học Hồ Ngọc Cẩn, cảm ơn tập thơ song ngữ “Còn Lại Chút Tình” tôi gửi tặng mấy người, nhân dịp anh em tổ chức họp mặt ở Cali. sau nhiều năm xa cách mà tôi vì sức khỏe chẳng được khỏe nên đã không tham dự được.

Hồi mới di cư từ miền Bắc vào Sài Gòn Tiến và tôi cùng học lớp đệ tứ rồi đệ tam, đệ nhị, thi tú tài, kết quả là hẳn đậu tôi rớt thế là bạn bè nói chung, đến cái khúc đó, mỗi người đi một ngã, nhưng riêng chúng tôi chẳng phải vì thế mà xa nhau bởi hẳn còn yêu cô em gái tôi nên ngay cả sau khi du học ở Pháp về, vẫn tới nhà và được mẹ tôi ủng hộ cách tích cực.

Nhìn chung, Tiến khỏe mạnh đẹp trai học hành đàng hoàng lại là con của hai ông bà giáo sư trung học, tương lai đầy hứa hẹn, được nó đem lòng yêu thương thật may mắn, tuy em tôi cũng có nhiều cậu theo đuổi, mê mọt.

Tôi biết nhiều lần mẹ tôi và hai đứa thường tổ chức đi thăm mộ bố tôi mới mất, rồi khi về nó được neo ở lại ăn cơm như người nhà, tiếc rằng ngày đó cảnh gia đình nghèo quá, (về sau vẫn nghèo), anh em tôi còn đi học chỉ có mẹ làm thợ vá may nên đãi khách mà toàn dưa muối, đạm bạc, song tôi tin rằng Tiến chẳng quan tâm chi tiết này và hy vọng đó cũng là kỷ niệm đẹp cho nó.

Thực ra, hồi ấy tôi chẳng để ý nhiều đến chuyện “chúng nó”, vì nhận thấy không cần, mới lại tôi còn đang lo cho bản thân, đang nhìn bạn bè đổ đạt, mà mình thì lẹt đẹt tương lai mờ mịt chưa biết sẽ ra sao. Sắp đến tuổi đi quân dịch rồi, nếu không có tú tài thì phải tới trung tâm huấn luyện Quang Trung chẳng được vào Thủ Đức ra sĩ quan như bằng hữu nên cũng không vui.

Tuy nhiên đôi lúc nghĩ lại lòng vẫn hơi ân hận như là thiếu bổn phận của người anh cả trong gia đình, đến nỗi về sau hai đứa nó chưa hợp đã tan mà tới nay tôi cũng chẳng hỏi mẹ tôi, bà cụ 98 tuổi

hiện sống ở Sài Gòn, do đó không biết chi tiết vì sao!

Song biết chi tiết để làm gì nhỉ nhất là mọi sự đã qua. Chuyện tình cảm cá nhân, có lẽ chỉ hai người hay biết với nhau, lo liệu cho nhau là đủ, chỉ hai người ấy làm nên “tình sử” của hai người mà thôi. Sự quan tâm của thân thuộc bạn bè là phụ: vun vào thì cuộc tình thêm dễ dàng, kết quả đẹp; Phản đối thì không nên, không được. Có lẽ tôi chẳng cần nêu thí dụ chứng minh cho những mối tình hợp tan này.

Ở khắp mọi nơi và trải qua thời gian trước sau, chắc chắn đã xảy ra rất nhiều mối duyên toại nguyện thề ước, chẳng thiếu gì cặp dở dang nhưng đâu có bao nhiêu chuyện tình éo le ray rút làm mọi người nhớ mãi như Trương Chi My Nương, Lan và Diệp, Đồi Thông Hai Mộ v.v...

Trường hợp Tiến kể như bình thường, hợp tan là rất bình thường cố gắng chẳng hợp được thì tan, rồi đi tìm một đối tượng khác để hợp, để sống giống hầu hết mọi người thời nào cũng thế.

Và bây giờ thì đâu đã vào đấy như ván đóng thuyền, như tạo hóa an bài, hai bên đều yên vui bề gia thất, đường ai nấy đi. Tiến có bốn con hiện ngụ tại Florida, còn em tôi ở quê nhà cũng có bốn

cháu gọi tôi bằng bác. Như thế nếu số lượng con cái có thể lấy làm thước đo tình nghĩa vợ chồng, thì xin hoan hỷ đồng ý, kết luận: giờ hai bên đều hạnh phúc như nhau.

Hiện thời thỉnh thoảng tôi và Tiến vẫn có dịp đối diện, bắt tay, thí dụ trong những kỳ tổ chức đại hội Trung Vương vì vợ Tiến và nhà tôi đều là dân Trưng Việt.

Nhưng có lẽ Tiến cũng thế, những lúc vừa thấy nhau, lập tức tôi nhớ ngay đến thời gian, chuyện cũ và nó thì thế nào chẳng còn vương vấn đến mối tình xưa, nhất là khi nói chuyện, nó đã cố gắng để gài vài lời ân cần thăm mẹ tôi dần dần hỏi về em tôi đôi điều để đi tới kết thúc: “Đáng nhẽ tôi là em rể ông đấy!”. Hai đứa cùng cười bắt tay vui vẻ.

Hồi ấy Tiến rất thiết tha thiện chí, mưa gió lầy lội nó vẫn đều đặn lui tới thăm hỏi. Tôi nghĩ nguyên do đổ vỡ là tại em tôi nhiều hơn. Mà thôi vụ đó coi như duyên số. Chuyện đã cũ. Ông trời xếp đặt. Vậy là xong.

Đôi khi tôi đoán có thể Tiến còn muốn nói với tôi, giải thích, phân trần chuyện cũ, vẫn lưu luyến tiếc nuối mối tình xưa, song, đàn ông, không tiện bày tỏ nợ kia. Tôi hiểu nó, trước sau, vẫn là người

bạn tốt, hơn sáu mươi năm còn gì, thân thiện, nhã nhặn, chung tình.

Đàn ông và cả đàn bà nữa khi vướng vào cuộc tình không toại nguyện đều vậy. Thời gian có thể làm cho ta nguôi dần những sự việc trải qua. Nhưng cứ “bị” nhắc nhớ hoài với hình ảnh này nợ thì thật khó dứt ra mà quên được, thật khổ!

*Hòang Hải Thủy viết trong “Mối Tình Già”, người ta có bát đại khổ não, tám cái khổ, ngoài bốn cái chính sinh lão bệnh tử... kể thêm: ...Yêu nhau mà không được cùng sống (7)
Ghét nhau mà phải sống gần nhau (8).
Song theo tôi thì cái khoản thứ bảy nên thêm: ...
“mà vẫn luôn biết những tin tức đời sống của nhau.” Thì khổ thật!*

Nay thử đặt câu hỏi: trong vụ này tôi có lỗi gì chẳng? Chủ quan hay khách quan, trước sau tôi vẫn là người đứng ngoài. Hay nói cách khác tôi vô can, Nhưng biết đâu vô tình sự hiện diện thấp thoáng của tôi, một bên là bạn bên kia là gia đình đã làm cho Tiến và nhiều phần cả em tôi nữa đã chẳng thể quên hẳn nhau được.

Trường hợp liên hệ qua lại như thế thực tế cũng rất thường. Nhìn ngay nơi đám bạn chúng tôi thằng Quý lầy chị thằng Linh, thằng Lý lầy bạn của vợ

tôi... đó là yêu thương, đoàn kết, tình nhân loại, đó là “lửa gân rom lâu ngày cũng bén”, là “gái tơ như cây quế giữa rừng, thằng nào o được thì bung về nhà” và đó chẳng phải là “Gà què ăn quần cối xay”

Chị Tiến có được chồng báo cáo gì chẳng? còn Tiến có rì-pọt hay không tôi đâu biết! Tôi đâu cần! Tôi nghĩ Tiến cũng đâu cần, thực ra chẳng có gì quan trọng. Nhất là sự việc này xảy ra khi chị Tiến chưa nhập cuộc, chẳng rõ hồi đó chị đang làm gì? Ở đâu? Bến Hải hay Cà Mau?

Đến mẹ tôi, thì như trên đã nói, bà đóng vai trò tích cực ủng hộ hết mình, tạo điều kiện dễ dàng cho đôi bên, đó là sự thương. Sự thương đáng quý, hầu hết bà mẹ Việt Nam nào cũng hành xử như vậy, “Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào” mục đích gây dựng cho con mình tiến thêm một bước yên ổn trong cuộc sống, còn quyết định thì vẫn do các đương sự, bây giờ khác rồi, chẳng như xưa “cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy.”

Còn nói về người em rể của tôi giờ thì... cũng được! Tôi đâu là ông Tư bà Nguyệt, thú thực chẳng biết tụi nó gặp nhau, biết nhau, quen nhau, yêu nhau rồi quyết định lấy nhau như thế nào. Song đến lúc có việc, nhà sắp đám cưới thực sự tôi

cũng vui mừng. Hồi đó tôi đang đi lính đóng quân ở miền xa chợt nghe tin bên xin phép về Sài Gòn tích cực chung lo cùng gia đình.

Hỏi ra thì sau khi đỗ tú tài ông rể quý này vào trường sư phạm ra dạy học sinh bậc trung học mãi tận An Xuyên, chẳng phải nhập ngũ, có nhiều bạn bè trong giới văn nghệ, văn gừng. Nay “chú ấy” đã nghỉ hưu. Còn nhớ hồi đó đôi khi, nhất là dịp nghỉ hè, đã kéo vợ con về thăm mẹ tôi ở Sài Gòn chiều nào cũng đòi uống rượu, và chỉ cần một chai 33 thôi là thơ phú đã tuôn ra, nói cười để không khí nhà cửa vui nhộn hẳn lên.

Nó quan niệm như Trần Tế Xương “Nhập thế cục bất khả vô văn tự” ham thích viết lách từ khi cụ Ngô Đình Diệm “tùng in gót nơi quê người” trở về nước. Nó viết cho Dur Luận, Chính Luận, Ngôn Luận, Thời Luận...hầu hết các nhật báo ở Sài Gòn, bây giờ thỉnh thoảng còn thấy xuất hiện trên Facebook và tới nay đã trình làng được hai tập hồi ký nho nhỏ: “Những Bản Tình Ca” 2012 và “Như Là Kỷ Niệm” 2014 để tặng bạn thân quen xem chơi.

---o0o---

Tiến thân mến,

Tao đã thấy hình của mày mặc áo đỏ đứng cạnh thằng Khóa đội mũ lưỡi trai ở bên Cali.. do thằng Quỳnh, cựu trưởng lớp gửi cho. Thời gian thấm thoát mà trông đĩa nào đĩa nấy vẫn còn phong độ, với dáng dấp thuở nào, nhớ chúng mày lắm. Hôm nào gặp nhau như ở nhà thằng Chương Oklahoma; Ở thủ đô Hoa Thịnh Đốn, nơi đại hội Trung Vương hoặc mấy lần qua điện thoại vui câu chuyện mày thường nhắc: "Đáng nhẽ tôi đã là em rể ông đấy!" tao nghe, không biết trả lời sao chỉ cùng mày cười vui mà về sau cũng thấy hơi ngậm ngùi.

Hôm nay cũng vậy, sau khi cắt điện thoại tao đã ngồi nhớ để rồi ôn lại quãng thời gian xưa, thấy chuyện của tụi mày, mày và em tao cũng đẹp, đúng thế "tình chỉ đẹp những khi còn dang dở".

Dang dở là đẹp, là để cho nhau một kỷ niệm có khi còn nhớ mãi!

Thú thực, như tao đây, cũng từng có một mối tình dang dở, hay một mối tình cảm thì đúng hơn bởi vì người ta cũng biết tao yêu và yêu tao nhưng chẳng bày tỏ công khai được dù chỉ giữa hai đĩa với nhau.

Nghĩ đến sự bất lực này nhiều khi tao muốn điên, bao phen tính nổi loạn, nhưng cảm ơn trời đất vẫn kịp sáng suốt suy xét, vẫn còn âm thầm, giữ nguyên hiện trạng mơ ước.

Như thế so sánh giữa tao và mày, có thể mày đã hơn tao rồi đấy! Mà ăn thua, nhằm nhò gì, trông lên ngó xuống làm gì, chuyện nhỏ, kiếp nhân sinh vô cùng ngắn ngủi dù trải qua biết bao nhiêu rồi mọi sự cũng qua phải không?

Có bao giờ mày tần ngần vì lỡ chuyến xe bus này, đành đứng cạnh cột đèn bên hè chờ chuyến sau không?

Chắc mày cũng dư biết, khi bát phố Lê Lợi, Catina, Nguyễn Huệ lúc nhìn thấy hai cái áo màu sắc đẹp quá, thích quá bèn mua cả hai về vuốt ve thoải mái! Nhưng tình yêu thì nó có tính chất hồ tương qua lại rắc rối quanh co, ràng buộc chằng chịt, phức tạp... không đơn giản và mình chẳng thể hành xử như mua hai cái áo kia.
Cuối thư, Tiến à, chúc mày thân tâm thường an lạc.

Vợ Chồng Già

“Xin hãy nghe tôi nói chuyện tôi...”

Đó là câu mở đầu trong một bài thơ thất ngôn tứ cú phân đoạn, nhan đề “Rong Chơi Ngày Tháng Hạ,” được phổ biến trên tam cá nguyệt san Cỏ Thơm số 37 từ lâu, nay mạn phép chưng ra đây lần nữa, cũng là để mở đầu, khi kể mẩu chuyện Vợ Chồng Già cho vui.

Bài thơ trên diễn tả đại ý, nhân được ngày Xuân, tiết trời ấm áp, một đôi bạn trai gái trẻ rủ nhau dùng xe đạp về vùng quê, đi vòng vo ruộng nương sông núi, dùng chân tại quán bên đường uống nước, nhìn đôi chim nhỏ hạ cánh trên lưng con trâu đang thả nhiên gặm cỏ, rồi ngắt bông hoa rừng tặng nhau, rồi gặp trời mưa bụi, rồi trở về....trước khi chia tay hào hứng hò hẹn sẽ rủ nhau đi chơi nữa, nhưng sau, ý định mong ước không thực hiện được vì tiếp theo, con “Nhỏ bạn rất là xinh” đã bỏ đi lấy chồng...

Bài thơ dài 36 câu, mỗi câu bảy chữ chỉ là kỷ niệm thời trẻ. Tác giả hồi tưởng kẻ lẻ khi đã già. Nhân lúc ở không, suy nghĩ thấy tình đời thường vậy mà như vậy cũng đẹp, phổ thông. Mục đích còn như giới thiệu ca ngợi nhiều trường hợp tương tự, gọi lại những bức tranh quê yêu mến, rải rác đó đây chẳng khác bao nhiêu. Còn cái vụ con gái “bỏ cuộc chơi” đi lập gia đình là thường, là đúng, cứ rong chơi mãi...có ai bảo đảm lo cho tương lai người ta đâu!

Thời gian trôi, mấy hình ảnh đó thiếu gì xảy ra trên đời, chỗ nọ chỗ kia, nhất là nơi làng xóm cũ, nhưng với người cao niên, đã trải qua hay chưa từng trải qua thì cũng không bao giờ mong gặp lại, thực hiện lại và biết chắc chắn nó đã trở thành hiếm quý vô cùng! Nuối tiếc vô cùng!

Tâm sự tương tự ấy bọn già nua chúng tôi, có lẽ ai cũng kinh qua, dù hơi khác nhau. Thời gian đến lúc coi TV phải ngồi gần màn ảnh hơn, đến khi nghĩ đến ăn miếng cơm nếu có bát canh thì nuốt dễ dàng hơn. Lúc đó vẫn vợ thường không nhớ chuyện này thì cũng tưởng chuyện khác.

Cái sự hò hẹn rong chơi như trên đối với đám cao niên là rất xưa, ngay cả vụ nam nữ yêu đương, lấy vợ lấy chồng nuôi con cũng rất xưa. Hôm nay lại “xin hãy nghe tôi nói chuyện tôi” hy vọng không xưa bao nhiêu:

Hai vợ chồng tôi, nhờ trời hiện còn sống chung dưới một mái nhà, đã qua tuổi thất thập, đã nghỉ hưu, không phải lo âu làm việc kiếm sống, nuôi gia đình như trước. Lại nói thêm để mọi người mừng cho là, hồi 1975 vốn liếng chúng tôi mang đi từ Sài Gòn được bốn mụn con nhỏ, hai trai hai gái nay đã trưởng thành, đều có công việc nhà cửa xe cộ vợ chồng ở riêng, cuộc sống giống mọi người, nghĩa là luôn bận rộn nhưng ngày nghỉ vẫn dành thì giờ đưa thì xách túi đi đánh Golf, chơi tennis, đưa thì dậy học tiếng Việt ở chùa và có cặp còn nuôi chó để chiều chiều dắt quanh phố như ai...

Chúng tôi nhìn thấy con cái được thế cũng mừng, cảm ơn trời đất và coi như đã tạm tròn bổn phận, từ nay mình cần sống cho nhau cho trọn

những ngày tháng còn lại, tạo thêm gần gũi, thương yêu như nhắc nhau uống thuốc sớm chiều, sáng suốt bỏ qua mấy cái bất đồng nho nhỏ, đôi lúc cùng ôn lại vài kỷ niệm, nhưng nhin làm sao để mai sau, đây đó còn chút tình lưu luyến nhớ nhung và tùy khả năng vào những dịp đặc biệt, vợ làm món ăn ngon; Chồng:

*“Đưa tặng bậu bài thơ”;
“*Sinh Nhật! Mừng em thêm một tuổi,
Lá vàng tháng Chín gió chao chao.*”*

Jorge Luis Borges (1899-1986) nói: “Người ta chỉ làm thơ khi còn trẻ hoặc lúc đã về già”. Tôi thì lúc đã về già, lai rai, cảm hơi, cho vui, để kỷ niệm, thoải mái, nên khi sang Tàu, mặc kệ Tế Hanh (1921-2009) kể lể:

*“Anh đã đến những nơi lịch sử
Đường Tô Đông Pha làm phú
Đường Bạch Cư Dị làm thơ ...”*

Tôi sáng tác một bài có tính cách thực tế, thực dụng:

*“*Khi xưa thảng giấc ngủ say, Bây giờ đã hết tháng ngày xuân xanh, Đêm khuya thao thức cảm canh, Đếm đai từng chập hết anh tới nàng. Sáng ra muốn được nhẹ nhàng, Lên ô tô để sẵn sàng rong chơi, Nhắc nhau khe khẽ một nhời, vào thăm toa-**

lét xong thời hãy đi. Đến đâu cũng chớ vội gì, Tìm nơi giải tỏa ngại chi xếp hàng.”

*Tôi khoe bài thơ kỷ niệm “Đi Tàu” hỏi:
- Hay không?*

*Người tôi yêu lắc đầu.
- Nhưng cũng là lời nhắc nhở cần thiết phải không?*

Người yêu tôi gật đầu. Mỉm cười. E then. Rồi thôi.

--0--

Gần sáu mươi năm qua vợ tôi vẫn giành và sốt sắng chăm sóc mọi việc như nấu ăn, làm sạch sẽ phòng tắm, vệ sinh, giặt áo quần, hút bụi...song luôn luôn để tôi phụ trách rửa chén bát xoong nồi sau bữa cơm, tôi hoan hỷ thi hành không thắc mắc và biết nguyên nhân vì “nàng” chẳng muốn nhúng vào nước, xà bông, sợ hư làn da ở bàn tay!

Một bữa bà đang nấu nồi canh cá với trái thơm và thìa-là sực nhớ đĩa rẻ thích món ăn này với bún bèn nói bâng quơ:

- Sao lâu quá chẳng thấy tụi nó ghé thăm. Tôi biết là “Bà ngoại” đang nhớ con nhớ cháu, bèn gạt đi. Tụi nó trăm chuyện nào vợ con, nào công việc, mới lại rẻ là khách! Nói chung đừng bắt

lỗi người khác, chẳng biết đúng hay sai lại nhờ vì thế mà tụi nó căng đặng với nhau, không lo cho nhau thì mình mang tội. Được như vậy là phúc đức lắm rồi, đừng nghĩ đến câu ca dao con mình, dẫu, rể làm gì.

*Rồi tôi nói với vợ sang chuyện khác vui hơn:
- Vừa rồi ở nhà bank, đứng xếp hàng, anh gặp một người hỏi “Trước ông làm cho sở nhà đèn?” anh lắc đầu, ông ta tự giới thiệu đang làm hãng điện lực, thấy anh mặc cái T shirt trắng ghi hàng chữ đỏ Dominion Virginia Power nho nhỏ xinh xinh ở ngực, tưởng đồng minh nên hỏi, rồi lịch sự xin lỗi. Vợ tôi chẳng nói gì, chúng tôi gặp nhiều trường hợp như thế, với Fedex, Lucent, AT&T, Phillip Morris... khi đang mang trên người toàn là mấy áo sọt và mũ lưỡi trai quảng cáo nơi các con tôi làm việc lấy về, chúng nó không xài, lòng thành biểu bố mẹ dùng lấy thảo, mình thì phân cảm động, phần tiếc của chẳng nở bỏ.*

Người Việt Nam siêng năng chăm chỉ nên dù vẫn là sắc dân thiểu số và với thời gian hội nhập còn tương đối mới mẻ mà sự thành công, nhất là thể hệ thứ nhì chẳng thua ai thật hãnh diện. Tôi xin miễn đề cập đến mục học hành đạt nhiều kết quả tốt của con em chúng ta ở đây nói chung và của con chúng tôi nói riêng. Chuyện ấy thì ai cũng “biết rồi khổ lắm nói mãi!” “Trẻ cậy cha già cậy

con” Nói trộm vía chứ, chúng nó bây giờ vẫn lưu tâm, giúp đỡ mình nhiều, chưa quên câu ca dao công cha, nghĩa mẹ.

Thấy vợ có vẻ suy nghĩ. Sợ cái dòng tình cảm lan man nên tôi đổi đề tài:

- Này em, có nhớ hồi mình đi mua giường ở đường Hồng Thập Tự Sài-Gòn không?

- Nhớ chứ! Kỷ niệm ấy làm sao quên. Nhắc hoài. Hồi đó em nhắm cái giường nhỏ, rẻ tiền, mà anh lại muốn cái lớn, to nằm cho thoải mái, mình chưa lấy nhau nên em chả có ý kiến...

- Thực sự anh chẳng cần rộng lớn, diện tích mình nằm đâu nhiều, nhưng cần chắc chắn thôi!

Hai người cùng cười, cùng nhớ lại chuyện mua giường hỳ hục mượn xe ba-gác khiêng về căn nhà thuê trong hẻm đường Triệu Đà xây tổ uyên ương. Thấm thoát đã hơn năm chục năm, nhìn lại “khi anh ở gần, khi anh ở xa” sống với đồng đội súng đạn rồi một hôm, “thuở trời đất nổi cơn gió bụi” hối hả, hấp tấp kéo nhau trèo lên con tàu Trường Xuân lên đênh đậu ở bến Bạch Đằng, qua bao giai đoạn, tới dừng chân nơi đây...

--0--

Chúng tôi thành hôn từ 1962, kết quả cuộc tình nghèo hai đứa yêu nhau rất đẹp, chủ quan vẫn

ngữ thế, mà thôi chẳng kể ra, một phần vì đang nói tới khúc Vợ Chồng Già. Song nhớ rất rõ, cũng đã gọi các con cháu, mời bạn bè đến nhà uống ly rượu mừng Lễ Vàng được mấy năm nay, hy vọng trời cho sống thêm vài mùa Xuân nữa để chống gậy lụ khụ dắt díu nhau cử hành kỷ niệm Lễ Ngọc Khánh, và chuyện cái giường không nói chắc ai cũng biết nó vẫn gắn bó theo đuổi chúng tôi không biết đến bao giờ.

Bây giờ con cái bỏ đi hết, nhà cửa rộng thênh thang, để tránh kẻ thức người ngủ, kẻ ho người ngáy, cựa quậy, lục đục... chúng tôi bàn luận và đồng ý hai đứa ngủ riêng. Thì vẫn lòng vòng cùng địa chỉ thôi. Cứ tưởng hơn bốn chục năm đến giờ và về sau, chẳng còn chinh chiến, không lo cắm trại nên sẽ mãi mãi ăn cùng mâm nằm cùng giường, thế mà đôi lúc tự nhiên một người vào bệnh viện vậy là có khi cũng xa nhau cả tháng.

Già rồi... bệnh tật cũng là cái có để ra đi. Sinh lão bệnh tử, trời cho kéo đến đâu hay đến đấy, kể trước người sau, hãy tiếp tục bước từng đoạn, bình thản, vui vẻ... và trước khi nói tiếp chuyện già, ngủ riêng, vẫn muốn xen kẽ kể một chút tình trẻ cho... cân bằng!

Ngày nay nói chung, vợ chồng lấy nhau muốn sinh con ngay cũng được, muốn rong chơi vài năm

rồi mới tính tới cũng được, ít nhiều cũng được. Nhân tâm tùy mạng mỡ. Thời gian trước chuyện ấy rất khó khăn, chẳng biết phương pháp Ogino-Knaus, cũng như kế hoạch hóa gia đình là thế nào, trường hợp chúng tôi mới sáp vô là để con túi bụi, không kịp thở... kỷ niệm cũng vui.

Vậy mà còn ghen tuông nữa mới tiểu thuyết chứ. Số là hồi đó tôi thường bị cấm trại ở BTL/TQLC, đường Lê Thánh Tôn Sài Gòn, ngày làm việc, đêm gác khẩu liên thanh, mấy thằng lính tráng, lên nằm trên sân thượng tòa nhà Văn Hóa Pháp ngã tư Đồn Đất làm một tiền đồn bảo vệ mặt chợ Bến Thành cho đơn vị, chỉ mong khi bình thường hết cấm trại để rủ nhau đi khiêu vũ một phen cho đỡ sầu đời! Ấy thế mà vừa xả hơi đêm trước, ngày trưa hôm sau về nhà ăn cơm là vợ biết ngay, thế có ngạc nhiên không!

Khi bị tra vấn, vì sự thể rành rành, mới lại, là bậc nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất, dân chứ chẳng gian, tôi bèn xuống nước và năn nỉ xin cho biết sự thể làm sao? Thì té ra là vì thời khắc đó nhà tôi đang làm việc cho hãng bào chế thuốc tây Hadzer của ông cậu ở đường Lê Văn Duyệt gần ngã tư nơi Thích Quảng Đức tự thiêu, “nhân viên” dưới tay có một A-Múi nhà ở trong Chợ Lớn, ban

*đêm còn làm ca-ve ngay vũ trường tôi vẫn đắm
đầu vào...*

*Bộ đồ rần ri mục đích ở trong rừng là để ta
thấy địch địch không thấy ta, mấy thằng chúng tôi
mặc vậy vào vũ trường cho tiện thì bị ép phê
ngược Địch thấy ta mà ta không thấy địch. Binh
thư Tôn Tử đâu có nói trường hợp này. Cái nị A-
Múi ơi! Đến lay ngộ thề cũng không có piết mặt
piết vòng số dách số nhì của nị. Mà ngộ với nị lâu
có thù hằn lâu! Ngộ lên đó chỉ lẻ lả lướt mấy
figure nhạc điệu bài Mùa Thu Lá Bay thôi mà.
Mấy lú trẻ ló thối kèn, lánh trốn hay thấy bà.
Mà ngộ có thấy xu ùm coi làng wàng, mà nị đành
chơi ngộ xem bẻ cái lòi com la-xông-lan, cho chút
cha ngộ dzồi...*

--0--

*Nay lại xin tiếp tục kể chuyện ngủ riêng. Thời
gian bắt đầu thực hiện thú thực thấy rất thoải mái
tự do. Ban đêm tắt TV vào nằm một mình khép cửa
nhìn trần nhà mà không bao giờ thấy con thạch
sùng như ở quê hương, thả hồn, muốn nghĩ ngợi cứ
tiếp tục chẳng ai làm phiền, khi nào ngủ thì ngủ,
sáng đêm thức dậy lúc nào bật đèn làm việc tùy ý,
bàn ghế gọn gàng ngăn nắp, yên tĩnh.*

Căn phòng riêng của tôi trên lầu có cửa sổ nhìn ra đường “trang bị” hết sức tiện nghi: điện thoại, computer, hệ thống âm thanh, quạt máy. Dù nhà chỉ có hai người tôi vẫn đặt làm tấm bảng nhựa ghi “Người đàn ông ngủ một mình” gắn ngoài cửa....

Đó là nhan đề một truyện dài đã phổ biến trên nhật trình ở Sài Gòn, rất tiếc nay tôi quên tên tác giả, hồi còn là lính tôi đã cắt ghim ở cửa phòng ngủ trong trại nay làm thế cũng như để kỷ niệm một thời. Tôi xin thêm ngân khoản mua cái tủ lạnh nhỏ như của các em trọ học xa thường vẫn có, song không được chấp thuận. Lý do là để trong đó ăn uống rá rích sẽ bị mập.

Nhưng sống như thế được ít lâu tôi thấy như thiếu thốn cái gì, nghĩ mãi mới khám phá ra. Vậy thì con người giống cái máy, vô tri giác, không sinh động. Để gọi là gia đình, gia đình chẳng phải quân trường cái gì cũng đâu vào đó, nguyên tắc, nó còn cần nhiều thứ khác mà người xưa đã gói ghém trong công thức “Gia hữu tam thanh” Nay xin mạn phép giải thích, trong nhà cần ba loại âm thanh là tiếng dột cửa của nội tướng, giọng ngâm thơ của chủ nhân và trẻ con khi khóc, lúc cười.

Có điều lạ là ngủ riêng như thế vợ tôi chẳng phản ứng gì, tỉnh bơ, đương nhiên, không ý kiến, cảm tưởng, không thắc mắc, coi như bình thường từ xưa đến nay vậy.

Còn tôi thì thấy có lẽ cần thay đổi khi một mình nằm, dây dưa nghĩ chuyện nọ chuyện kia, ước ao bậy bạ, không tốt. Thí dụ như giá mình được như một chàng trai để bọc điếu với diêm phức đêm năm canh năm vợ ngồi hầu thì tuyệt cú mèo! Năm vợ thì tham lam quá. Người Hồi Giáo cũng chỉ có bốn thôi. Mà hai vợ thì Việt Nam cũng nhiều, lại còn nằm chung một giường nữa chứ, “ ôi mê lý mê lý đời ta”!!!

*Anh ơi ngoảnh mặt vào trong
Sáng mai đi chợ em mua bún với lòng anh ăn.
Ca dao.*

Thế tại sao tôi phải cu ki một mình? Tại sao vậy trời?

Cứ thế đến một đêm khó ngủ, chịu hết nổi, tôi xuống phòng vợ bật đèn tâm sự, mở đầu bằng câu hán văn của tiền nhân. Vợ tôi nghe xong rồi cho ý kiến:

- Cái tiết mục đầu, thay vì dệt cử em vẫn dùng chiếc máy may Singer cũ sửa áo quần, tạo âm thanh thế cũng tạm được, còn chuyện ngâm thơ...

Tôi nhanh nhẩu nói lời:

- Thì anh lấy cuốn Truyện Thúy Kiều của cụ Nguyễn Du thỉnh thoảng vẫn ngâm nga học hỏi ôn tập cũng tốt thôi!

- Ồi giờ ơi! Anh làm vậy, cụ Tiên Điền sống lại chắc chết thêm lần nữa!

Tôi làm mặt nghiêm:

- Em nói thế không đúng. Đối với văn thi sĩ dù sao được nhắc tới thì chất giọng điệu luyện hay tài tử ăn nhằm gì. Nó đều tạo hân hạnh và mừng vui cho tác giả. Anh lấy kinh nghiệm bản thân để nói vậy và thực sự là như vậy.

Tại còn thấy âm ức trong bụng, tôi bồi thêm:

- Ngoài ra mấy người cặm cụi cả đời viết lách có mong đợi gì nữa đâu!

Vợ tôi như cảm thấy lỗ lời, vừa cười vừa nói tiếp:

- Thế còn mục thứ ba?

- Thì bắt đầu ngay đêm nay anh lại xuống ngủ chung giường! Minh thử chuyến nữa xem sao!

- Thử chuyến nữa là thế nào?

- Anh đâu biết thế nào là thế nào! Trời đất ơi! Lấy nhau gần “sáu mươi năm cuộc đời” còn hỏi!

Chúng tôi lại cười, biết là nói giỡn, chắc chắn làm gì xảy ra việc ấy, thế đấy, vẫn “mình với ta tuy hai mà một” chẳng tiếc chi nhau, nhưng hơn bảy bó cả rồi. Rõ ràng mục thứ ba không có đâu! Không phải chuyện an ủi “Chẳng tu thì cũng như tu...”, mà là vì thời gian đến lúc “cầm sắt” nó đổi sang “cầm kỳ” thì hoan hỷ chấp nhận thôi. Chấp nhận tự nhiên, như đã hoàn tất cái bốn phận thiêng liêng, cái thiên chức làm người...

Vợ tôi lại hỏi:

- Thế cái phòng trên lầu tính sao?*
- Thì vẫn để nguyên như vậy, thỉnh thoảng con cháu về, khách đến chơi!*
- Thế có gỡ tấm bảng ghi “người đàn ông ngủ một mình” không?*
- Không. Để đó có chét thằng Tây nào đâu? Nhờ khi thay đổi ý kiến cần còn xài lại,*

Phòng ngủ yên lặng, ánh đèn ám cúng, mọi vật quen thuộc, bình thường, có lẽ lúc đó chỉ thiếu tôi dưới tấm mền hoa, nhìn trần nhà để nghĩ tới mấy chú thạch sùng ở quê hương...

Vài phút trôi qua, rồi vợ tôi đang nằm nghiêng giống con tôm, bèn từ từ, nhẹ nhẹ buông lỏng chiếc gối thứ nhì trong lòng như các cô con gái lúc

ngủ ôm búp bê, để nó ngay ngắn y hệt vị trí sẵn sàng cho tôi ngã lưng, mời gọi...

--0--

Câu chuyện Vợ Chồng Già còn tiếp tục cùng thời gian. Nhưng quanh đi quẩn lại chỉ lăm lăm cảm có vậy. Công nhận chuyện có vài chi tiết mang tính đặc thù, song nhìn chung thì rất phổ thông. Do đó tôi không bảo đảm là hư cấu hay chuyện thực. Có thể là thực, mà có thể là hư cấu và cũng có thể là cả hư cấu và thực. Nhớ câu: “Trong lúc sáng tác ta đừng tìm cách để lộ cái ta ra cũng đừng tìm cách giấu nó.” Chế Lan Viên ôi! Tôi rất “chịu” cái ý kiến của ngài nên mượn đỡ để kết thúc mẩu chuyện này.

September 2016

Cà - Phê Còn Nhỏ Giọt

Đã được anh em sinh viên ở Úc Châu phổ biến qua hai giọng Nam Nữ trên hệ thống radio với nhan đề Vật Đối Sao Dời ngày 16 tháng Hai năm 2012 (youtube).

“Ở chợ Dầu có hàng cà-phê...có một cô nàng bé bé xinh xinh”. Đây là lời mở đầu bài ca Cô Hàng Cà Phê của nhạc sĩ Canh-Thân sáng tác từ lâu lắm rồi, song, không những nhiều người vẫn thuộc, mà bây giờ, một số rất ít các vị cao niên khi nghe lại, có thể vẫn thấy phảng phất vài hình ảnh kỷ niệm...ở chợ Dầu!

Chợ Dầu thời đó, cái thuở nằm trong khu kháng chiến, chưa thuộc vùng tề, không khí sinh hoạt giống như chợ Vân-Đình, chợ Đại, Cống-Thần thuộc tỉnh Hà-Đông, ngày ngày còn sợ máy bay Pháp oanh tạc, nhưng người ta, nhất là trai thanh gái lịch, vẫn qua lại, ra vào, ăn uống nhõn nhõ, mãi mê mua bán hàng ngoại, như vải vóc, đồng hồ, bút máy, bật lửa... Hàng cà-phê lúc ấy là một dịch vụ thương mại hiếm hoi, văn nghệ, mới mẻ, luôn luôn hấp dẫn “Máy anh nhỏ nhỏ thường hay đến ngồi cười với cô...”

Bây giờ, cà-phê là thức uống tràn lan không thể thiếu từ nhà hàng đắt tiền, sang trọng đến quán ăn bình dân hang cùng ngõ hẻm. Nói cách khác, thực khách ngày nay dù sang hèn, sau khi ăn nhậu đâu đâu cũng có thể gọi cà-phê. Cà-phê được bố trí phục vụ khắp nơi nơi. Nhưng uống cà-phê trường hợp này chỉ như để thay tách nước trà tráng miệng... bình thường.

Lời húp cà-phê đổ ra đĩa cho bớt nóng thì không đáng nói rồi. Đến như gọi ly cà phê để trước mặt, kiểu cách, mà mục đích chỉ là ngồi nghe nhạc khi tới Hàm Gió đường Võ Tánh hay Đêm Màu Hồng đại lộ Nguyễn Huệ cũng chẳng phải để thưởng thức cà-phê hoàn toàn. Thưởng thức cà phê đòi hỏi không khí yên tĩnh, thanh thản, chọn

lựa... Như thế, muốn cho đúng “gu”, muốn đã nghiên, phải lần mò tới những nơi chỉ lấy cà-phê làm mục đích hoạt động chính của chủ nhân may ra mới có thể kể là người sành điệu.

Trước năm 1954 Hà-Nội có Cà-Phê Nhân là một trong hai tiệm nổi tiếng nhất, nó nằm ở ngõ Bảo Khánh, gần phố Cầu Gỗ, trông sang quán giải khát Mụ-Béo bên hồ Hoàn-Kiểm, mà thỉnh thoảng tôi được hân hạnh theo ra đó, bố tôi thì kêu ấm trà Tàu trầm ngâm. Độc ấm. Tôi thì chẳng chọn lựa, lần nào cũng vậy, được gọi cho ly nước đá chanh... lặng lẽ, thờ ơ, một mình, lâu lâu nghe tiếng leng keng của tàu điện di chuyển lên xuống từ phố Huế tới chợ Đông-Xuân, ngó chung quanh toàn là người lớn, bàn ghế, tranh ảnh, đồ đạc hơi cổ, thế mà cũng nhớ mãi và thấy rất hãnh diện.

Hồi ấy tôi đang ở nhà ông chú tại Hà-Nội để ngày ngày cấp sách tới trường tiểu học Sinh-Tử cùng người em, trong khi gia đình cư ngụ nơi thị xã Sơn-Tây. Bố tôi là nhà binh mà đi làm giống công chức, chẳng phải cấm trại trăm phần trăm mút mùa lệ thủy như sau này, cứ thứ bảy, chủ nhật lại cùng người bạn thân về Hà-Nội (khoảng 30 cây số) chơi bài tổ tôm, “Làm trai biết đánh tổ tôm, biết ăn thịt chó biết nôm Thúy-Kiều.” nếu ghé thăm tôi tức là được bạc, dẫu tôi đi thưởng thức cơm tây, cơm tám giò chả ở Hàng Buồm, cà phê

Nhân ở hẻm Bảo-Khánh, phung phí cho đến hết, nhưng nhiều khi đợi hoài bố chẳng tới thì bắt đầu hiểu, cái hiểu thâm lặng về sự thất bại cho cả gia đình càng ngày càng nghèo vì cờ bạc. Vấn đề này khá quan trọng mà chúng tôi còn nhỏ chẳng dám có ý kiến. Mẹ tôi thì dùng nhiều cách, nhiều phen nhưng vẫn không ngăn cản được. Mới lại nói cho cùng thì ý kiến ăn thua gì, ngăn cản sao nổi:

*Nhân sinh quý thích chí,
Chẳng gì hơn vui cuộc tụ tam.
Tài kinh luân xoay dọc xoay ngang,
Cơ điều khiến quân ăn quân đánh.
Gọi một tiếng người đều phải kính,
Dậy ba quân ai dám chẳng nhường...*

Thú Tổ Tôm - Nguyễn-Công-Trứ.

Rồi thì, may sao, cuộc tụ tam cũng qua. Vào Sài-Gòn, năm 1954, các chiến sĩ “tụ tam” tản mác, kẻ đi, người ở, nhưng khung trời mới lại bày ra những hấp lực mới. Sức tàn phá của mặt trận mới cũng vô cùng độc hại và khốc liệt. Để thích ứng với hoàn cảnh, như con thiêu thân trước ánh lửa hồng, bố tôi lập tức nhào vô tham dự, tìm cảm giác ở Kim Chung, Đại Thế Giới, và, tình hình tuy có thể biết trước nhưng thực tế chưa kịp ngã ngũ thì ít lâu sau bố tôi qua đời. Bố tôi qua đời trước cả thời gian hai thiên đàng này bị bức tử, để lại

cho chúng tôi mấy tờ biên lai của tiệm cầm đồ và một gia tài.

Tôi nghĩ đây chính là gia tài: Mẹ tôi, một quả phụ có chồng là sĩ quan chết vì công vụ do đó ưu tiên trở nên công chức, làm thợ may trong bảo sanh viện Hùng-Vương Chợ Lớn, em tôi thì gom mấy chứng từ đính kèm hồ sơ xin vào Quốc-Gia Nghĩa Tử, rồi sau khi lấy xong tú tài, nhập khóa huấn luyện một năm sư-phạm đặc biệt, thành cô giáo dạy trường công lập Xóm-Củi, và tôi, cũng do biến cố bố tôi mất đi, lượm tám giấy miễn dịch vĩnh viễn bỏ túi, an toàn xa lộ, nhưng chỉ khỏi vô Thủ-Đức một thời gian trước khi có lệnh tổng động viên năm 1966.

Hồi đó, khi nhận giấy miễn dịch tôi chẳng vui, bạn hữu đi hết rồi, cuộc đời cấp ô kè kè sớm tối đâu có gì hấp dẫn, nếu không muốn nói là hơi hèn; Đến lúc cầm lệnh gọi nhập ngũ cũng thế, chẳng buồn. “Tái Ông mất ngựa.” Mặc đồ lính đi ra đường ít nhất cũng không sợ cảnh sát...nhưng đó là chuyện về sau.

Trời sinh voi sinh cỏ, sau khi mất mát cột trụ gia đình, giống như căn nhà chao đảo, chịu đựng qua cơn sóng gió, cuộc sống dần dần ổn định, anh em tôi vẫn được cấp sách tới trường, hồi ấy chưa thấy khai sinh cụm từ “cái nôi ngòi trên cái cốc”

song tuổi đời thì đã trông, đã “biết cái chi chi” nên những lần có bạn thân tới chơi, chúng tôi, làm như người lớn, hay kéo nhau ra Lý-Thái-Tổ gần nhà, tìm được một nơi khá lý tưởng, đó là tiệm Cà-Phê Nhân, mỗi thằng làm cái “phin” đặc biệt, cà-phê Ban-Mê-Thuột, tha hồ nói chuyện bù khú, tự do.

Quãng đường Lý Thái Tổ từ Nguyễn-Tri-Phuong tới Ngã Bảy ngắn thôi, mặt hè lồi lõm nhiều chỗ chưa trải xi măng, ngoài mấy cửa hiệu bày bán tràn lan cả rùng xe đạp, còn lại rất nhiều quán hàng, xạp bán vé số, xe bánh mì thịt nguội, nước mía... Ai không thích phở Tàu Bay, Phở Tàu Thủy, xin ghé cơm tấm bì thịt nướng. Ăn chơi phải tùy theo thời gian sớm chiều, có bánh cam, đậu phộng luộc, bắp nướng, bò viên. Ai muốn thay đổi, tấm bố thì băng qua bên đường vào gọi cà ri dê, dê hầm thuốc bắc, hủ tíu ngầu-pín, quán hủ tíu ngầu pín của chú Ba rất hẹp, nhưng thực khách đông thật là đông, ở ngay bên cạnh nhà gia đình cụ Đỗ-Đình-Năm, em cụ Đỗ-Đình-Đạo, mặt tiền rộng thênh thang...

Chúng tôi tới khu phố này rất nhiều lần, nhưng phần lớn chỉ để vào tiệm cà-phê Nhân, nhâm nhi cái café au lait, cầm điếu thuốc Ruby, rì rầm, to nhỏ, nhìn phố phường như kẻ bàng quan hờ hững.

Tiệm cà-phê Nhân ở Sài-gòn tương đối sáng sủa và sạch sẽ, nằm trên trục giao thông của xe bus từ trường đua Phú-Thọ tới chợ Bến Thành, giữa chón quan chiêm tấp nập, chẳng bài trí sang trọng đèn xanh đèn đỏ, cũng không rộng lắm, bốn năm cái bàn gỗ kê song song hai bên tường, ghé đầu cũng bằng gỗ, bây giờ hàng quán bình dân ở Sài-Gòn vẫn dùng ghé đầu nhưng là nhựa, thấp hơn, bền và tiện hơn, nhiều màu sắc hơn, ngăn cách phía trong là một tủ kính chứa lối ra vô, không khí ẩm cứng, quang cảnh mộc mạc, một lúc có thể tiếp khoảng hai chục khách là tối đa, giá cả phải chăng, đồ ăn thức uống hấp dẫn.

Phần lớn mấy quán cà phê đều phục vụ cả khách hàng muốn uống trà tàu, hàng cà-phê ở chợ Dầu xưa kia cũng vậy. Nay vì miền Nam khí hậu nóng bức, mục trà Tàu chẳng được ai hoan nghênh nên đã bị loại bỏ, mấy bộ ấm chén nhỏ xíu màu da lươn nằm im lìm trong tủ kính chỉ để làm cảnh, bù lại tiệm cà phê Nhân đã khai thác thêm bánh cuốn điểm tâm, bánh đậu xanh, bánh gai, thuốc lá...làm khách hàng tới đây có thêm nhu cầu được phục vụ thoải mái, và, quan trọng là không cảm thấy phải vội vàng, đóng chốt bao lâu chủ nhân cũng chẳng để ý, vì có bao giờ tiệm hết chỗ ngồi đâu! Tuy nhiên vào những buổi trưa oi ả, đôi khi có luồng gió thổi từ phía chợ cá trước mặt ủa sang cũng làm khó chịu bởi “cái mùi nồng mặn ấy” (Tế-

Hanh, trong bài thơ Làng tôi ở vốn làm nghề chài lưới...)

Làm ngum cà-phê, rít hơi Cotab, bóc phong bánh đậu xanh Bảo-Hiên, mấy cử chỉ này “đi” với nhau nhịp nhàng rất hợp, rất gần gũi, không giống như khi dùng trà. Uống trà là một nghệ thuật cao hơn, thanh nhã hơn, trịnh trọng hơn thậm chí còn phải biết cách pha, cách uống nên nó đã được nhiều người nâng thành Đạo. Trà Đạo. Chả hiểu phải vậy không, ông Lưu-Văn-Vĩnh đã viết trong cuốn Bốn-Lần-Leo-Núi-Tản: “Uống trà giống như nắm tay Thúy-Vân, mà uống cà-phê như nằm ngủ với Thúy-Kiều.” Sự ví von này gợi ra những hình ảnh thật lãng mạn, trữ tình.

Chúng tôi kéo nhau tới đóng vai khách hàng thường xuyên của tiệm Cà-phê Nhân nhiều năm tháng nắng mưa, nhẩn mặt, từ lúc còn ở trung học đi xe đạp, cho tới khi mặc áo trận vẫn “chung thủy” lái xe nhà binh đến đậu trước cửa mỗi lần về Sài-Gòn, thế nên hẳn có dịp tới đều được đón tiếp thân mật, chuyện trò niềm nở nhất là vào những lúc vắng vẻ.

“Lâu quá, không thấy ghé, lại tưởng là..” Ông chủ tiệm thường “chào” tôi một câu bỗ lừng như vậy, là vì có thể, đôi khi ít khách, ngồi nhìn mưa Sài-Gòn chút nước ào ào từng chập, nhớ khách

quen, nhớ tôi, ông đã nghĩ đến những màn phục kích, đến những cuộc giao tranh mịt mù khói lửa..

Một lần tôi hỏi, phải đây là tiệm cà-phê từ Hà-Nội “di cư” vào chãng, thì được trả lời: Không hẳn vậy, hai bên chỉ là họ hàng với nhau. Ông chủ ở Sài-Gòn dáng cao lớn, khoảng hơn bảy chục, nhưng trông còn khỏe mạnh lúc nào cũng tươi cười, vui vẻ, thẳng thắn. Là một cựu sĩ quan Tây, có thời gian phục vụ bên Tàu, nay về hưu ở Sài-Gòn, mở tiệm, hoạt động cho bớt thì giờ nhàm chán, đã mượn đỡ cái tên hiệu của người nhà để mời gọi thêm khách Bắc Kỳ cũ.

Sau này, theo chỗ tôi biết thì, tiệm cà phê Nhân ở Hà-Nội vẫn còn đó, vẫn được khách hàng chiếu cố nồng nhiệt, bây giờ càng ngày càng sầm uất với đèn óng neon nhấp nháy ngoài mặt tiền, tranh của họa sĩ nổi tiếng trang trí nội thất, lầu một, lầu hai bày biện sang trọng, tiếp viên qua lại phục vụ nhộn nhịp. Sự phát đạt về kinh tế là điều đáng mừng chẳng những cho gia đình mà gián tiếp cho cả xã hội, nhưng, trường hợp này đối với khách nghiện cà-phê, quang cảnh mới có làm hơi ngớ ngác một chút, vì nó đã mất hẳn cái không khí bình thản, mộc mạc, ấm cúng, giản dị, yên lặng quen thuộc xưa...

Tiệm cà phê Nhân Sài-Gòn không “tiến nhanh,

tiền mạnh” như đồng nghiệp cùng tên ở Hà-Nội, lúc nào nó cũng bình bình, bơ bơ, giống cuộc sống không bon chen của người ưa thả nổi, an phận, nhỏ nhặt, tầm thường. Tuy nhiên vì cuộc sống, nên nó cũng cần thi hành những luật lệ căn bản của người mua kẻ bán. Còn nhớ lúc mới đầu có lần bị tính tiền nhiều hơn giá biểu trên bảng thực đơn chút xíu, chưa kịp hỏi ra sao, thì đã được ông chủ, như biết trước, thân nhiên giải thích, đó là vì gọi thêm đường bỏ vào cà-phê! Nhưng về sau, mấy lần, gọi thêm đường như thế, lại chẳng bị tính tiền, nhắc ông thì ông cười đáp, cũng thân nhiên: “Người quen, có chút đường!”

Còn một điều phải kể, được coi như “người quen” bởi không bao giờ ăn uống ghi sổ giống như một số khách hàng, cũng quen, nhưng vì cho tiện đã tích lũy để lâu lâu cộng lại trả một lần cho đỡ mất thì giờ mà chủ nhân thường không thích bởi cần vốn, mới lại, nói cho ngay, đôi khi cũng cảm thấy bất trắc.

Là học trò nghèo, tôi tôi kiếm thêm tiền bằng cách kèm trẻ tại tư gia, ngoài khoản mua sách báo, hớt tóc, còn thì đem tới cà-phê Nhân thù tạc bạn bè, chứ có biết để làm gì đâu (!) Lại nữa, thấy cô Nga, con gái ông chủ, không tỏ ý léng phéng, mắt la mà yếm, mà chỉ coi như anh em tự nhiên trong

gia đình. Hồi đó tôi đang trồng cây si cô cháu
thằng bạn và thằng bạn thì lại bận rộn “gò” nhỏ
bạn của cháu nó, nên bọn “gà què ăn quân cối
xay” dù sao cũng phải thủ căng, giữ ý lẫn nhau, ra
cái điều đứng đắn, chứ thả ra thì ngây thơ bé nhỏ
gì, nam nữ cỡ này nhốt chung với nhau là có chữa
ngay ấy chứ lý, một lũ tồng ngồng cả rồi, đúng như
cụ Tản-Đà mô tả trong bài thơ Nhớ Chị Hàng
Cau:

*Ai đương độ ấy lăm rằm mắt,
Tớ đã ngày nay lún phún râu!*

Cô Nga “hay cười, hồn Xuân phơi phới”...
những lúc ít việc vẫn thường nói chuyện, vô tư:

- Hai tiệm phở liền nhau, anh thích ăn phở Tàu
Bay hay Tàu Thủy?

- Tàu Bay. Nhưng đông quá, không chờ được
thì sang Tàu-Thủy.

- Thế Tàu Thủy cũng đông quá thì sao?

- Thì đi..xe đạp về nhà ăn cơm nguội!

Nga cười tự nhiên, tiếp:

- Một người, sáng vẫn bung phở cho thực
khách, vừa bung vừa la “Nước sôi! Nước sôi!”,
ông ấy tên Huy, mới lấy vợ là cô bán chanh ở chợ
Cá bên kia đường anh biết không?

- Không.

- Ngoài việc bưng phở ngày ngày ông Huy còn có nhiệm vụ băng qua đường vào chợ Cá mua chanh về sửa soạn phục vụ khách hàng hôm sau, do đó quen cô bán chanh, rồi lấy cô bán chanh!

- Chuyện cổ như trái đất, đúng là "gặp nhau, biết nhau, quen nhau, yêu nhau, lấy nhau rồi...sống bên nhau"

- Biết hết! Thôi không kể nữa!

Đàn bà thật nhiều tự ái. Nàng nguyệt tôi, có vẻ không nhẹ, im lặng. Tôi cũng chưa biết tiếp tục ra sao, thì may quá vừa lúc có hai vị khách nam nữ, quán quýt như đôi tình nhân, vừa đi vừa dựa vào nhau như say, như muốn đổ, nói chuyện âu yếm rì rầm chẳng thèm nhìn ai, Nga vội đứng lên, làm việc

Một mình, tôi tộp ngum cà-phê, chả biết làm chi lại nghĩ đến ông Huy, cô bán chanh, nghĩ đến những cuộc gặp gỡ, biết nhau, quen nhau, yêu nhau, lấy nhau rồi sống chung, mình với ta tuy hai mà một, gắn bó, thành thật, cho nhau tất cả, chẳng tiếc gì, đối với nhau còn hơn tình ruột thịt bố mẹ anh em...Cô bé trở lại, cười, tôi cũng cười:

- Anh nói có gì sai đâu, việc hôn nhân, theo phong hóa, phải thứ tự từng giai đoạn chứ.

- Chuyện đó thì ai chẳng biết

- Anh xin lỗi! Hay là cặp này đốt giai đoạn?

- Làm gì có. Các ông chỉ được cái nghĩ tầm bậy. Khu phố quanh đây dù nhiều chuyện, nhưng mọi sự đều suông sẻ, có điều bây giờ vợ ông Huy không còn bán chanh ở chợ Cá nữa!

- Ưu sao vậy?

- Ông Huy ra điều kiện lấy ông thì ở nhà, ông đi làm đủ rồi.

- Thế à? Em biết không, có mấy nữ ca sĩ cũng được chồng yêu cầu nghỉ hát khi lấy nhau.

- Song cô bán chanh chẳng muốn thế, ngược lại, còn đề nghị ông Huy nghỉ việc, thử thách kiếm chỗ khác, để mình cô tận tảo, “Quanh năm lặn lội ở ven sông.”, cô mơ ước có chồng là người thợ chuyên môn, như thợ kim hoàn, thợ may quần áo tây, nhàn nhã và sạch sẽ hơn, nhưng ông không chịu giằng co mãi và cuối cùng cô phải chịu.

- Người đàn ông trong gia đình lúc nào cũng đứng mũi chịu sào, phần lớn là vậy, ngoại trừ mấy kẻ hèn hạ, mang kiếp may râu mà nhục nhã cúi đầu núp bóng quần thâm.

Lại có mấy người khách trẻ bước vào, ông chủ liền đứng dậy từ sau tủ kính, vừa “đề-pa” mấy bước với đôi guốc mộc nặng chình chịch, khua vang thì Nga lại nhào ra xung phong lấy order làm tự nhiên gián đoạn câu chuyện đang dở dang.

Tôi không biết ông chủ tiệm tên gì, ông có hai người con gái. Cô Nga và bà vợ luôn túc trực giúp

thu tiền, trông hàng, pha cà-phê, dẹp bàn nhưng cô gái lớn thì tuyệt đôi chẳng bao giờ, cô chỉ xuất hiện khi dắt chiếc xe Velo Solex ra phố hay từ bên ngoài về nhà lướt qua nghiêm trang, lặng lẽ.

Thế rồi “thửa trời đất nổi cơn gió bụi” vào khoảng tháng 10 năm 1975 tôi tình cờ gặp ông chủ tiệm cà-phê Nhân ở trại tạm trú Indiantown Gap, Pennsylvania.

Phong cảnh vùng “Anh-Đi-Ăn-Táo” lúc này như mới vào Thu, lá cây đã vàng, người di tản buồn đối diện cái lạnh đầu tiên trên đất lạ, qua lại giữa những giầy barracks co ro với mấy chiếc áo mùa Đông cũ, lòe loẹt do hội Hồng Thập Tự cung cấp. Tôi bất chợt thấy ông cũng co ro trên đường. Nhìn ông thật bất ngờ, mới đó mà xòm hăn đi, nét mặt âu sầu, chán nản, khác hẳn hồi trước. Ông được bốc sang đây bằng máy bay Mỹ theo gia đình người con gái lớn, bà vợ và cô Nga thì vẫn ở Sài-Gòn. Tôi ngạc nhiên không hiểu tại sao ông bà lại quyết định theo kiểu Âu-Cơ và Lạc-Long-Quân như thế!

Vũ Trọng Phụng viết: “Hạnh phúc là gì nếu chẳng phải sức khỏe của hai vợ chồng.” Câu văn này được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong tác phẩm Số-Đỏ.

“Biết rồi, khổ lắm nói mãi!”.

Nhưng người ta, tuổi đời đã tới xế chiều, sức khỏe hao mòn dần dần đến khi không còn nữa, thì vợ chồng vẫn có hạnh phúc chứ! Hạnh phúc vợ chồng bây giờ là gì nếu chẳng phải gần gũi để tâm sự, an ủi, nương tựa sớm khuya. Cái hạnh phúc lúc này cũng cần thiết, rất cần thiết, vì nếu không, “lấy ai là người nghe em kể chuyện thu phong.”

Nhìn ông cụ, chợt nhớ đến người bạn vẫn cùng uống cà-phê thuở nào. Nhưng hẳn đang kẹt trong cải tạo nên tôi cũng chả có đối tượng để mà kể lể, báo tin gặp gỡ cố nhân. Lúc xuất trại ông về Cali. Tôi xuống thủ đô Richmond Virginia, sau đó, dĩ nhiên tôi vẫn giữ liên lạc. Cô gái lớn đối với gia đình tôi đã thân thiện, quen nhau rồi mới thấy cô ấy ít nói, song rất dễ thương, qua thư từ cô chỉ cho vợ tôi cách làm bánh cuốn vì hồi 1975 người Việt ở Mỹ chưa đông, chưa có nhiều tiệm ăn Á châu ê hê, tràn ngập làm thành cả khu phố.

Sau đó, tôi cũng như nhiều kẻ khác, cuộc sống của lớp người lót đường lúc đầu vất vả. Vừa phải gìn giữ cái căn bản của lối sống cũ, quê hương. Tôi thường nhắc nhở các con tôi ở nhà phải nói tiếng Việt. Vừa phải cố gắng để hội nhập, tiến bộ. Ngày ấy tôi chưa biết valentine day, mother day là cái gì, Một hôm trên đường cuộc bộ đi làm, tới ngã

*tư đèn xanh đèn đỏ Monument và Kensington Ave
Tôi chào người bán hoa ở vỉa hè như thường lệ,
nhưng khác với thường lệ ông già da đen tươi cười
trao cho tôi một cành hoa, cầm đến chỗ làm, hỏi
bạn mới biết hôm ấy là Mother's day. Ý ông muốn
tôi đem hoa về tặng vợ. Tôi thân thiện với ông hơn
từ bữa đó.*

*Từ bữa đó tới hôm nay, thời gian đã hơn 30
năm, biết bao nhiêu thay đổi. Thoạt tiên, với thật
nhiều ngỡ ngàng lúc ban sơ, tôi đến thành phố này rồi
lang thang mấy tiểu bang khác làm việc, tha
phương câu thực, bây giờ lại trở về... và nay nếu
tôi chẳng tình cờ bách bộ thơ thần ở góc vỉa hè ấy
để chờ mẹ tôi đang khám bệnh trong văn phòng
bác sĩ thì làm sao biết và nhớ ông già da đen bán
hoa năm xưa đã chết khi nhìn một phiến đá khiêm
tốn, vuông vắn, im lìm nằm trên bãi cỏ như tấm mộ
bia do flower vender and friend thực hiện với
hàng chữ "He sold flowers at this corner for half
a century."*

*Nhớ lại hồi mới đến đây, những ngày vất vả,
mùa hè chẳng có máy lạnh, mùa đông chạy tiêng đổ
dầu đốt lò sưởi hút hơi. Vợ đi làm bằng phương
tiện di chuyển công cộng từ tờ mờ sáng, hôm nào
cũng bới bát cơm với một món mặn mang theo để
ăn trưa. Chồng mần ca đêm, tự điều khiển cái xe*

đạp cũ mua ở garage sale rẻ rẻ, chẳng phải trả tax, chẳng phải đổ xăng. Sáng đem quần quật. Tối tắm mặt mũi. Về sau chiếc xe hai bánh dở chừng hết đứt xích lại xì hơi bèn cuốc bộ, nên mới có cơ hội quen biết với ông già bán hoa ở ngã tư giữa nhà và nơi làm việc.

Vì vất lộn với những khó khăn trong cuộc sống mới mà bằng một thời gian tôi không biết gia đình ông cựu chủ tiệm cà-phê Nhân bên Cali. thế nào, cho tới một hôm đột ngột tình cờ được tin, từ một người quen: Ông cụ đã qua đời!

Tôi âm thầm với nỗi ám ảnh qua những hình bóng cũ. Tuổi già cứ đến từ từ, “tuổi già giọt lệ như sương.” Nhớ lại, sau thời gian mỗi người một hướng, thư từ lui tới với gia đình người con ở Cali. cứ nhạt dần, cứ thưa dần, chả biết viết gì, chẳng lẽ cứ kể mãi chuyện tỵ nạn, nhà thờ bảo trợ, rồi mất địa chỉ lúc nào không hay. Bây giờ cũng không thể kể lể báo tin buồn này cho ai vì thằng bạn cùng tôi từng uống cà-phê trước đây đã yên nghỉ đâu đó trong lòng đất trại cải tạo không kịp đoàn tụ với vợ con bên Canada.

Sự liên hệ giữa tôi và ông chủ tiệm cà-phê Nhân bắt đầu khoảng cuối thập niên 50. Khi gần, lúc xa trong một xã hội thật nhiều “nỗi chuân chuyên” cho tới thời gian gặp nhau ở “Anh-Đi-

Ăn-Táo” Pennsylvania để rồi mỗi người mỗi ngã, vĩnh viễn. Tôi chẳng dám coi ông như bằng hữu, sự quen biết qua lại chỉ nhàn nhạt, gặp gỡ bao giờ cũng mừng, cũng vui, thăm hỏi chuyện trò. Xa cách thì vẫn giữ trong bụng mấy hình ảnh, kỷ niệm này nọ, để đôi khi giữa những lần làm việc cực nhọc lại nhớ đến nhau, như thế, hẳn chúng tôi không phải chỉ là người đứng hoàn toàn và thật đáng tiếc chưa bao giờ mời nhau được một ly cà-phê.

Tôi tiếc là chuyến về thăm quê hương mới đây, tới đường Lý-Thái-Tổ, để ý tìm, nhưng không còn trông thấy tiệm cà-phê Nhân, không định được rõ vị trí của chôn xưa từng lui tới. “Thương hải biến vi tang điền.” Bà chủ tiệm cà phê Nhân gốc người Hà-Nội quý phái trôi nổi nơi đâu? Còn ở quê nhà hay đã “đoàn tụ” với người con lớn, hay đã “về” cùng người chồng mà thời cuộc làm xa cách bao năm! Ôi, “những người muôn năm cũ!”

Trần Quốc Bảo

Tên và bút hiệu: Trần Quốc Bảo

Sinh năm 1930, tại Ninh Bình.

25 năm phục vụ trong Quân đội /QLVNCH.

*Cộng tác với nhiều Báo chí: trong nước, trước
1975. Ngoài nước, sau 1975.*

*Hiện cư ngụ: Thành phố Richmond, Tiểu bang
Virginia. Hoa kỳ*

- *Phụ tá Giám Đốc Đài Phát thanh Huế (1955-1957)*
- *Chủ biên Nguyệt san Công Binh (BCH / CB. QLVNCH) [1957-1959]*
- *Sáng lập & điều hành Bút-Việt Văn Đoàn*
- *Chủ biên Tạp chí Văn Học Cỏ Thơm (Washington D. C. 2004-2008)*
- *Chủ biên Bản Tin GX.CTTĐVN (1997-2010; Richmond, VA)*
- *Sáng lập & điều hành Hội Nhà Văn Việt Nam Lưu Vong*
- *Chủ biên Đặc San Xuân Hy Vọng (2009-2012; Richmond, VA)*
- *Chủ tịch Hội Văn nghệ sĩ Việt Nam Tự Do / MĐHK (1989-1997)*
- *Chủ Tịch Văn Bút Việt Nam Hải Ngoại / MĐHK (2003-2007)*

Tác phẩm:

- *Cuộc Di Cư Vĩ Đại Trong Lịch Sử Thế Giới Cận Kim [1956]*
- *Thơ Quốc Bảo (tập 1 &2) [1967 - 1973]*
- *Công Chúa Thủy Tiên (truyện Nhi đồng) [1970]*
- *Đổi Diện Niềm Vui (Thơ) [1998]*
- *Đường Thi Tuyển Dịch (2016)*
- *Tuyển Tập Thơ Văn (2016) (3 tác giả)*

Thơ Thuần Túy

*Cõi mộng huyền chỉ có Thơ là thực
Bởi vì Thơ ngự trị ở trong tim
Thuở hồng hoang như những vết chân chim
Dem vô lượng khắc sâu vào vĩnh cửu*

*Từ băng hoại Thơ hiện lên hằng hữu
Ngọn bút thần từng ghi chép Thánh Thi
Trụ muôn đời dòng sinh mệnh suy vi
Dâng bí tích Diễm Tình Thơ bát ngát*

*Chón vô minh, riêng tứ Thơ siêu thoát
Hồn Kinh Thi lồng lộng vút lên cao
Lời Mẹ ru con nồng ấm ca dao
Vần điệu thắm hoa phiêu bồng vạn pháp*

*Với uy lực đến tột cùng bão táp
Với dịu hiền như những giọt sương mai
Thơ biến trần gian thành chón Thiên thai
Thơ kết lòng người sợi tình yêu mến*

*Ôi, màu nhiệm!
Chân như
Ôi, hồn Thơ miên viễn!
Dòng máu hồng lưu chuyển kiếp nhân sinh
Ngợp trời Thơ trong ánh sáng bình minh
Chân Thiện Mỹ nhập thể Thơ Thuần túy.*

*Xin hãy về đây những tâm hồn thi sĩ
Nói vòng tay một thế giới thân thương
Dâng tiến ngàn hoa thơ mộng sắc hương!*

Thơ Mộng

*Du mộng trên dòng thơ
Cảm giác êm đềm thoát tục
Hạnh phúc đến rất đơn sơ chân thực
Không rượu mà hồn tôi ngất ngây
Như tỉnh như say
Chợt nghe tiếng thức vang đầy tiếng tơ
Đôi khi ngừng lại giữa mơ
Tôi chiêm ngưỡng những bất ngờ lá hoa
Ngọt ngào tình ý.
Thú vị ngâm nga
Nhâm nhi thi tứ với hương trà
Hoặc ly cà phê đậm đà nóng hổi
Thơ cung hiến tình người, vui buồn, hờn dỗi
Tâm tư bộc phát chân thành
Dệt khung trời mộng
Nguồn cảm hứng trào dâng lỏng lẻo
Choáng ngợp tình thơ*

Hỡi Nàng thơ yêu quý
Hãy sống vẹn toàn chân thiện mỹ
Xin đừng son phấn ngoại hình,
Thơ thuần túy là người tình thủy chung
Yêu em yêu đến vô cùng
Tôi say đắm giữa ngàn trùng mộng mơ
Trời cho còn sống còn thơ
Lặng đênh biển mộng, vẫn vơ thuyến tình
Hồn thơ hay hồn mình
Tôi như con bướm đã tình yêu hoa
Hương hoa tinh khiết
Đài các mỹ miều
Sắc hoa man dại hoang liêu ven đồi
Sắc hương đắm đuối hồn tôi
Tơ vương duyên định một đời mộng hoa.

56 Viên Ngọc Quý

Tặng Bằng Hữu/Xuân Bính Thân

Thơ văn ngoài việc để tiêu sấu
Còn hữu dụng như là kiếm đao
“**Nam Quốc sơn hà**”⁽¹⁾ trưng quốc hiệu
“**Chương Dương đoạt sáo**”⁽²⁾ liệt công đầu
Quân ta hùng chí nhờ ba vận
Giặc nó bay hồn bởi bốn câu
Hàn-luật Việt thi đời quý trọng⁽³⁾
Tặng nhau: Ngũ Thập Lục Trân Châu!⁽⁴⁾

Ghi chú:

- (1) “**Nam Quốc sơn hà ...**” bài thơ diệt quân nhà Tống năm Bính Thìn 1076, tác giả: Danh Tướng Lý Thường Kiệt.
- (2) “**Chương Dương đoạt sáo ...**” bài thơ diệt quân Nguyên, lấy lại Thành Thăng Long năm Ất Dậu 1285, tác giả: Danh Tướng Trần Quang Khải.
- (3) **Hàn luật Việt thi**: Vào đời vua Trần Nhân Tôn (1279-1284), ông Hàn Thuyên cải dụng luật Thơ Đường vào thể Thơ thất ngôn bát cú của thi văn Việt Nam, nên từ đó gọi Thơ đường luật là Thơ. Hàn luật (Việt Nam Sử Lược, Trần Trọng Kim, Quyển 1, trang 131)
- (4) **Ngũ thập lục trân châu**: Trong 1 bài Thơ thất ngôn bát cú có 56 chữ, người xưa (Lưu Chiêu Vở) gọi là 56 viên ngọc quý.

Tạ Ôn Biển Mẹ

*Việt Nam quê hương tôi
Miền đông nam á
Giải đất uốn cong, hình tượng con rồng
Năm bên bờ biển cả
Như ấu nhi nằm trong lòng Mẹ
Bãi cát trải dài tã lót mênh mông
Sông suối ba miền nước tuôn ra biển
Như máu hồng muôn ngả đổ về tim
Trên biển đông
Thái dương xuất hiện
Ánh hào quang rực rỡ non sông
Biển mặn cuu mang từ muôn thế hệ
Sóng gió ngàn trùng áp ủ quê hương
Ngọn triều dâng lên sức sống quật cường
Nguồn giao chỉ thuở hồng hoang khuyết sử*

Năm mươi con bỏ rừng về miền châu thổ
Biển Mẹ cung chiêu bồi đắp phù sa
Ngàn ngàn năm chinh chiến can qua
Mẹ trấn an hòa suốt miền duyên hải
Khai trí con nền văn minh nhân loại
Truyền tâm con hùng khí Thái Bình Dương
Gặp lúc thế cùng vận nước suy vong
Ba triệu con phó mình trong tay từ ái
Mẹ mở đường cho con nguồn sống mới
Nguồn sống lan tràn thế giới tự do
Cờ Việt Nam phấp phới khắp năm châu
Nhưng hồn Việt luôn hướng về Quê Mẹ
Con thành khẩn nguyện cầu:
Rồi đây Mẹ sẽ
Đưa con về xây dựng lại quê hương
Lòng Mẹ bao la chan chứa tình thương
Sông núi Việt Nam tạc ghi công đức
Đàn con vong quốc lưu lạc bốn phương
Muôn muôn đời tạ ơn Biển Mẹ.

Tạ Ôn Rừng

*Tạ ơn rừng cho ta nguồn tâm sự
Cội rễ muôn trùng thăm thẳm hoang vu
Suối nỉ non bản trường ca tình tự
Vách đá vang lời vọng cổ thiên thu*

*Trăng cô đơn vẫn nằm nghiêng cửa động
Đỉnh hồng hoang còn e ấp sương mù
Tóc liễu buông dài thướt tha gió lộng
Tiếng thì thầm trong lòng núi âm u*

*Tạ ơn rừng cho ta đường cổ tích
Dáng xuân sơn kiêu diễm tự ngàn xưa
Nét sử vàng chói lòa sườn thạch bích
Hồn muôn năm uy liệt chẳng phai mờ*

*Rừng trải bạt ngàn, tay rừng mở rộng
Ôm giang sơn trong lòng Mẹ Âu Cơ
Đứng hiên ngang giữa mưa trào gió lộng
Ru hồn thiêng từ những buổi hoang sơ*

*Tạ ơn rừng cho hương hoa nguồn sống
Muôn triệu đường mòn chân bước thênh thang
Ánh lửa bập bùng, tiếng cồng khua động
Hồn núi oai hùng, hồn nước mênh mang*

*Ta ở nơi đây nhớ rừng nhớ núi
Năm tháng kéo dài cuộc sống lê thê
Một mai hoa vàng nở bên bờ suối
Rừng thiêng ơi, ta sẽ trở về!*

Mảnh Vườn Kỷ Niệm

*Mảnh vườn nho nhỏ ở sau nhà
Một nửa trồng rau, một nửa hoa
Hồng tím, cúc vàng bên xích thước
Đậu xanh, dền đỏ cạnh thìa là
Cải cay chen giữa dăm dàn muống
Mướp đắng bò quanh mấy luống cà
Mượn thú ươm cây, ươm kỷ niệm
Ngắm vườn tìm lại chút hương xa.*

Nhà Tôi

Tặng Bạch Hường

Kỷ niệm Kim Khánh Hôn Nhân

*Cần khôn riêng một góc nơi đây
Ẩn dật an cư có mái này
Thao thức hoài hương trên chái bắc
Thẩn thơ vọng nguyệt dưới hiên tây
Ánh đèn rời cuộc đời phiêu bạt
Bếp lửa ấm men tình ngắt ngây
Trả cái phù hoa vào huyễn ảnh
Tìm về hạnh phúc ở tâm tay.*

Thanh Hoá Của Tôi

*Ngày xưa Thanh Hoá của tôi ơi !
Kỷ niệm vàng son buổi thiếu thời
Hè tới Đoàn Sinh Công cắm trại
Sầm Sơn lồng lộng gió trùng khơi*

*Ôi Thanh Hóa, trùng trùng nổi nhớ
Đất Lam Sơn, trang sử rạng ngời
Vùng Núi Nưa địa linh nhân kiệt
Triệu Trinh Vương oanh liệt một thời*

*Miền Đông Sơn, Trống Đồng Ngọc Lũ
Nền Văn Minh Lạc Việt muôn đời
Vào núi Giáp Sơn, Hang Từ Thức
Người xưa nhập động lên Thiên Thai*

*Thanh Hóa oai hùng trang sử máu
Ba Làng Tân Đạo, những đầu rơi
Nơi pháp trường ngàn người tử đạo
Vinh danh Thiên Chúa đến muôn đời*

*Những ngày nghỉ học về thăm Ấp
Cánh đồng chiêm vàng óng chân trời
Mẹ già cười, răng đen rụng rớt
"Được mùa Nông Công, sống mọi nơi"*

*Cầu Hàm Rồng vươn mình đứng giữa
Chín mươi chín ngọn núi Đá Voi
Điền Hộ, Nga Sơn vào Tam Tổng
Con tàu ngừng lại ở Ga Gôi*

*Đường lên Cẩm Thủy xa tăm tắp
Chênh vênh nhà sàn ngang lưng đồi
Nàng Thái Hôi Xuân ngời dệt lụa
Tay ngà thoăn thoắt chuyển con thoi*

*Mùa lũ, nước dâng tràn Sông Mã
Mênh mông Nhân Lộ, khúc gò bồi
Mỗi năm mỗi lụt, ôi vất vả !
Rứa tề cuộc sống vẫn êm trôi*

*Ngược dòng Sông Chu về Bái Thượng
O Mừng Lang Chánh nặng vai gùi
Thơm thơm mùi quế, mùi măng, nắm
Váy chàm, yếm chến đầm mồ hôi*

*Đến Thường Xuân, rượu cần nếp núi
Say hò : " Dắt cành dinh, Tày ơi ! "
Dân "Tày" sơn cước hồn mộc mạc
Yêu thương nhau, trao nhau tình người*

*Thanh Hóa trong tôi nguyên nỗi nhớ
Nhớ thầy, nhớ bạn, nhớ khôn nguôi
Cội hoàng mai giữa vườn Thanh ấy
Hoa cũ, người xưa . . . tản mạn rồi*

*Tôi vẫn nhớ người tình Thanh Hóa
Kỷ niệm yêu đương buổi thiếu thời
Nụ hôn đầu, trên đôi hoa tím
Bây giờ nhìn lại quá xa xôi!*

** Có phải Bạn là người Thanh Hoá
Đang đọc thơ tôi ở cuối trời?
Xin nhận nơi đây, dù xa lạ
Tám Tình Quê, tạt đáy lòng tôi.*

Thuyền Mơ

*Con thuyền mộng đưa ta về bến cũ
Anh dìu em vào những giấc mơ xưa
Cánh đồng chiêm vạt nắng hồng quuyến rữ
Dòng sông xanh vẫn đầy ắp đôi bờ*

*Này nhánh mai, chúng mình uơm dạo đó
Cây đa đôi cựa cổi đứng nguyên đây
Tàu lá chuối, đậu mùng toi, vườn cỏ
Vẫn mượt mà ve vuốt tuổi thơ ngây*

*Góc si già bên bờ ao lả bóng
Mang hàng chữ âm bản trong trái tim
Soi tên mình lặn tẩn trên mặt sóng
Thoáng hiện lung linh, lại thoáng mờ chìm*

*Làn khói lam đơn man ôm mái rạ
Mấy tàu cau vàng phe phẩy đong đưa
Khóm trúc xanh suốt bốn mùa ủ lá
Chỗ chúng mình ngồi tình tự ngày xưa*

*Phòng học cũ đầy trăng, trăng mát dịu
(Có nhớ đêm nào hai đứa hẹn nhau?)
Nụ hôn đầu, anh làm em nũng nịu
Nhưng rồi yêu, yêu mãi mãi về sau*

*Ta lại đan tay lên đôi sim tím
Con đường mòn lưu luyến vết chân son
Tiếng gió thì thầm nhắc hoài kỷ niệm
Có cặp vành khuyên ca hát véo von*

*Ta lại bênh bồng trên sông hạnh phúc
Đầu tựa vai anh em đếm sao trời
Ô kìa ! có phải hai vì Mơi Thước
Giữa Ngân hà vẫn chẳng đổi ngôi*

*Anh lại hôn em và cài lên tóc
Những ngọt ngào thăm biếc nụ tâm xuân
Như thuở ban đầu, bỗng dưng em khóc
Mắt lệ đọng đầy cảm xúc ái ân*

*Ôi tuyệt diễm! Ôi tình hồng bến cũ
Tuổi thơ ngây trinh trắng, mộng thiên thân
Xin trọn đời trong trái tim ấp ủ
Cánh hoa rừng thanh khiết đượm hương xuân*

*Thả hồn mơ trên dòng sông bình dị
Ta trầm neo bến hạnh phúc tâm thường
Xa xa hết những cuồng phong phi lý
Cho thuyền mình tràn ngập sóng yêu đương.*

Cõi Mộng

*Hồn du trong giấc mộng vàng
Trái tim âu yếm đón nàng lên ngôi
Mây bay vào tóc em tôi
Vàng trắng sa xuống làm đôi má đào
Mắt em lóng lánh ngàn sao
Bao nhiêu hoa lá ướp vào vành môi
Ái ân quyến lấy hồn tôi
Trọn đêm tôi uống những lời yêu đương*

*... Cô đơn chợt đến bên giường
Gối chần còn đượm phấn hương ngọt ngào.
Người về trong cõi chiêm bao
Tôi về cõi tạm ... buồn sao là buồn!*

Để Qua Con Mộng

*Cho anh xin sợi tóc huyền
Gió bay vương vít nổi liền đôi ta
Cho anh xin chút hương hoa
Quyện đê mê khắp làn da tinh tuyền
Xin em má lúm đồng tiền
Chiếc răng khểnh, nụ cười hiền trẻ thơ
Xin em cặp mắt nai tơ
Cánh hồng ngọt lịm bên bờ môi son
Cho anh ôm xiết vai tròn
Để qua cơn mộng vẫn còn có em
Cho anh, em nhé xin thêm
Long lanh giọt ngọc rơi trên phím ngà
Lệ hồng rơi cũng phôi pha
Phương chi tình những xót xa với tình
Thì thôi trọn cuộc phù sinh
Chìm trong tiềm thức, chúng mình có nhau*

Tạ Ôn “Thơ Ngây”

*Tạ ơn “bóng dáng thơ ngây”
Bỗng dưng trở lại, giữa “Mày” với “Tao”
Tạ ơn thằng Tý, con Đào
Ngày xưa đi học, có tao có mày
Tạ ơn đồng đáo, con quay
Sân trường vui nhộn, có mày có tao
Tạ ơn những giọt mưa rào
Tắm trường hồi nhỏ, có tao có mày
Tạ ơn những sợi cỏ may
Đường quê quán quýt, có mày có tao
Tạ ơn luống trâu ruộng cau
Chăm lo cho Mẹ, có tao có mày*

*Tạ ơn cái cuốc cái cày
Chiêm mùa hai vụ, có mài có tao
Tạ ơn đồng thấp ruộng cao
Quanh năm ngày tháng, có tao có mài
Tạ ơn con vịt con cày
Tiết canh rửa mặn, có mài có tao
Tạ ơn hè trước hiên sau
Sáng trăng vàng vặc có tao có mài
Tạ ơn ngọn gió heo may
Quê nghèo rét mướt, có mài có tao
“* Tạ ơn cái cộc cầu ao (*ca dao)
Có bè rau muống, có tao có mài
Tạ ơn cái cối cái chày
Nửa đêm gà gáy, có mài có tao”
Đâu rồi ... thằng Tý con Đào?
Xuân nay tóc bạc, còn “**Tao**” vắng “**Mài**”!*

Cơn Mưa Kỷ Niệm

*Dạo nào trời đổ cơn mưa
Cho tôi kỷ niệm ngày xưa tắm trường
Với cô hàng xóm tóc buông
Trẻ con chẳng biết thẹn thường là chi
Mười năm sau, tuổi dậy thì
Yêu nhau ; (có lẽ từ khi tắm trường)
Tình đầu sáng đẹp như gương
Nhưng mong manh tựa làn sương mơ hồ
Dòng đời cuồng loạn xô bồ
Đã tàn nhẫn xoá tuổi thơ thiên thần
Biết rằng thế sự phù vân
Mà sao tâm động mỗi lần gặp mưa
Này cô hàng xóm thuở xưa
Trộn vòng quay, vẫn tôi chưa quên bà!*

Nhớ Em

Lại một đêm anh bồi hồi thao thức
Nhớ về em, sao nhớ quá em ơi!
Nhìn qua song bằng bạc ánh trăng soi
Trăng hẳn đã ru em vào hoa mộng
Có phải chúng mình nợ nhau cuộc sống
Nợ ân tình, nợ hai trái tim yêu
Ôi ! nợ nần nhau chùng đó quá nhiều
Anh xin hiến trọn cuộc đời trang trải
Vẫn tự hỏi sao giữa dòng oan trái
Gặp và yêu tha thiết rất tình cờ
Chuyện chúng mình là chuyện thực hay mơ
Hay tái ngộ hôn Ngưu Lang Chức Nữ ?
Vương mặc chỉ hồng tương lai quá khứ
Duyên tình khô lạt bước xuống trần gian
Tình tự mãi khai trên cánh phong lan
Nở ngạt nhiên giữa rừng già u tịch
Ta chấp nhận mà không cần giải thích
Kinh sách nào đóng cửa trái tim đâu
Con sáo sang sông hà tất qua cầu
Rực rỡ tâm linh vùng trời hạnh phúc
Tung cánh thiên thần thoát vòng trần tục
Mình trao nhau say đắm ngọt môi hôn
Một vòng âm dương ở giữa càn khôn
Tình khúc nhiệm mầu vượt ngoài cung bậc
Suốt một đêm anh bồi hồi thôn thức
Nhớ về em sao nhớ quá em ơi!

Quà Vợ

*Sinh nhật tôi
Bà tính cho cái đồng hồ quả lắc
Thôi! Thôi.... mua miếc làm cái gì!
Bày đặt ra cho tốn bạc cắc
Tiệm tưng nơi đây nó bán sale
Là nó bịp mình, chứ vẫn mắc!
Vả lại, thuở giờ không đồng hồ
Mà tôi chớ hề sai một khắc
Giờ giấc trong bụng này chứ đâu
Hễ đói thì biết khỏi phải nhắc
Đồng hồ chình ình ngay trên trời
Sáng, trưa, chiều ... bao giờ trực trực
Ban đêm thì ngó lên chòm sao
Hoặc nhìn ánh trăng soi vằng vặc.
Còn chuyện trễ giờ ... nhằm nhò chi
Ai sớm, mặc ai chẳng thắc mắc*

Bón-lăm năm trước, tôi đã qua
Cái tuổi tứ thập nhi bất hoặc
Xáp rây, mắt kém, lưng hay đau
Chân xum ba chè, đi cà lặc
Bạc đầu, chậm chạp, ai cười đâu
Mà cười ... ối thôi! cười cũng mặc!
Tôi nói bà nghe ở xứ này
Cái giờ, cái giấc, rất kỳ quặc
Ba hồi nó đổi lung tung beng
Mình coi đồng hồ cũng chưa chắc
Vậy mua đồng hồ làm quái gì
Tối ngày sốt ruột nghe tích tắc
Tuổi già ưa trầm lặng suy tư
Cửa nhà chỉ thích im phăng phắc

*

Đến ngày sinh nhật ... nếu bà cung
Thì ghé tiệm làm chai Cognac
Dem về, tôi nhậu . . . tôi ngâm thơ
Tình già, nhiều đó là tương đắc!
Thế đủ rồi!!!

Trở Lại Đường Xưa

*Ngày xưa ... ngày xưa
Khi mình còn bé, còn chưa biết gì
Tình tuyến là tuổi thiếu nhi
Siêng năng đi học và đi nhà thờ
Em thời ... xinh nhất Trường Soeur
Còn bên Trường Tỉnh, trò khờ là anh
Hai nhà chung dậu bìm xanh
Chung con sông nhỏ bao quanh khắp làng
Thân nhau hơn cả họ hàng
Hằng ngày em vẫn thường sang chơi đùa
Suốt năm ... Xuân suốt bốn mùa
Chúng mình thơm những mộng mơ vào đời*

*Chiều chiều nghỉ học lên đồi
Em đi đuổi bướm, anh ngồi làm thơ
Vài câu vụng dại ngu ngơ
Trao cô Tiên Nhỏ... bây giờ còn không?*

*Đêm đêm trăng dãi trên sông
Ngây thơ em đặt tên ông Sao Trời
Sao Buồn còn đó em ơi
Sao Vui thì đã đổi ngôi phương nào!*

*Trưa hồng sợi nắng lao xao
Đan tay anh dẫn em vào Rừng Sim
Minh chơi ... đi trốn đi tìm”
Giờ em trốn miết như chim lià đàn
Tìm nhau biên biệt quan san
Cuộc chơi còn mãi chưa tàn, sao em?*

*Đêm xưa ... Hang Đá Bê-Lem
Chúng mình được chọn để làm Thánh-Gia
Em là Mẹ Maria
Còn anh thì đóng Bô già Giu-se
Hồn theo cung nhạc để mê
Thoát nhiên tưởng đã lạc về Thiên Cung*

*Nhưng anh ...khô đạo vô cùng
Nên Trời đây đọa vào vùng đấu tranh
Kể từ già biệt tuổi xanh
Túi thơ tay súng, anh thành chiến binh
Mỗi lần nghe Nhạc Giáng Sinh
Chợt như mình thoáng gặp mình ấu thơ*

*Anh xin trở lại đường xưa
Về thôn cũ, dựng ước mơ từ đầu
Xóa tan hết đám mây sầu
Cho vàng trái xuống thơm màu lúa xanh
Một mai trọn bước quân hành
Rước em về với trăng thanh gió hiền
Bướm hoa chào đón đầy hiên
Trên sông em lại bơi thuyền đếm sao
Đường xưa nắng mới lao xao
Chúng mình lại dẫn nhau vào Rừng Sim.*

Một Thời Mộng Hoa

Gặp nhau từ thuở mộng hoa
Yêu thương tràn ngập đôi ta ngõ ngang
Tựa đầu soi bóng Lam giang
Trao nhau những nụ hoa vàng đôi Mưng
Tình ca hòa tiếng chim rừng
Cỏ may đan kín con đường vào mơ
Tình mình chưa dết thành thơ
Nụ hôn chưa ấm, ai ngờ chia phôi
Xa nhau mười bảy năm trời
Nổi trôi vụn Nước buộc đời chinh nhân
Một chiều dừng bước hành quân
Chợt em tìm đến một lần thăm anh
Nón nghiêng sương khói Cổ thành
Ái ân kết ngọc long lanh mắt huyền
Rời tình gặp những truân chuyên
Dòng sông bão tố con thuyền sang ngang
Bao nhiêu oan trái phủ phàng
Cho tan những nụ hoa vàng ngày xưa
Bẽ bàng chiếc nón bài thơ
Sương lam khói bạc nhạt mờ xa xôi
Chiều nay góc biển chân trời
Nao nao thương nhớ một thời mộng hoa.

Sầu Riêng

*Tặng qua một trái sầu riêng
Tình Quê ấp ủ cho miếng nhớ nhau
Hậu Giang con nước trôi mau
Hồng trôi vui đặng mối sầu riêng em
 Ví dầu còn chút ấm êm
Là trong mộng寐 hằng đêm trở về
 Ngàn trùng đàng lẽ cắt chia
Nhưng tim ai chẳng phai lìa hình ai
 Bao nhiêu tình tự Đồng Nai
Xuôi theo Lòng Tảo ra ngoài Đại dương
 Gửi người trăm nhớ ngàn thương
 Áp yêu mùi vị Quê Hương nồng nàn*

*Kể từ Nước mắt, nhà tan
Đường xưa xóm cũ điêu tàn xác xơ
Buồn hiu hắt bãi Cồn Giờ
Ưu phiền trải xuống Dốc Mơ từng chiều
Hận sâu riêng miệt Lái Thiêu
Giọng hò trên bến Ninh Kiều cô đơn
Sương mờ sóng nước Cái Môn
Mây buồn phủ ngọn Thất Sơn nã nê
Người đi nặng một lời thề
Góp muôn ngọn gió thổi về Quê Hương
Quét tan mây ! xé màn sương !
Cho sông núi rục ánh dương chan hoà
Trái sầu riêng gửi tặng qua
Mang theo chờ đợi xót xa từng ngày
Ấu ơ ... thương nhớ voi đây
Trong mơ, em thấy cờ bay vàng trời !*

Khổ Qua

Bỏ quên vàng cúc thắm hồng
Em tôi chăm chút cho vòng khổ qua
Áp yêu màu xanh ngọc ngà
Với cay đắng, với xót xa trong lòng
Để tìm một thoáng núi sông
Cây đa cần cỗi, cánh đồng hoang liêu
Mái tranh xơ xác tiêu điều
Con đò ngang chở đã nhiều xót thương
Ngục tù giăng khắp bốn phương
Niềm đau nỗi nhớ quê hương muôn đời
Lang thang góc biển chân trời
Vẫn ôm lưu niệm một thời khổ qua
Đắng cay tràn ngập bên nhà
Em đem cay đắng trông qua xứ này
Chiều chiều xách nước tưới cây
Nhớ về quê mẹ những ngày khổ qua

Phụ Tình

*Em bảo rằng em yêu anh
Ô hay luyến ái mà lạnh vậy à?
Gặp nhau chỉ mới hôm qua
Bắt tay chào hỏi qua loa thường tình
Đã đành, anh biết em xinh
Mắt xanh, da trắng, thân hình nở nang
Hương thơm quyến mái tóc vàng
Miệng hoa cười, khiến bao chàng ngất ngây
Anh từ xứ lạ tới đây
Trâm ngâm ngồi chuốc men say một mình
- Em ơi! Anh vốn đa tình
Vẫn thường say đắm bóng hình giai nhân
Nhưng em như một thiên thần
Chưa từng biết chuyện gian trần khổ đau
Còn anh, lang bạt từ lâu
Hóa thân làm kiếp ve sầu kêu thương
Nói gì đến chuyện yêu đương
Có yêu rồi cũng lại vương luyến sầu
Thì thôi ! đành phụ tình nhau
Xem như gặp gỡ qua cầu sang sông
Dẫu sao lòng cũng tạ lòng!*

Chào Xuân

*Em yêu ơi!
Sao sáng hôm nay ngôi trâm mặc
Để gió mơn man sợi tóc mai
Nắng hồng ướp long lanh trên thắm cỏ
Và trái mềm ve vuốt bờ vai*

*Em có thấy hai con chim nhỏ
Hôn nhau trên ngọn trúc đào
Thật dễ thương
Hót líu lo khúc nhạc tình êm ái
Mỏ trắng ngà như hạt gạo nàng hương*

*Trong mắt em, thời gian ngừng lại
Và môi em trợn vện một mùa xuân*

*Em biết không
Hạnh phúc đến thật gần
Như hương hoa
Như ánh hồng làn gió
Như kim cương long lanh trên ngọn cỏ
Ta hôn nhiên, đón nhận...
Em ơi!*

*Này tình yêu
Trái chín tuyệt vời
Hãy ân ái đắm say như chim nhỏ
Nắng ban mai chan chứa xuân hồng
Sao em ngồi yên đó*

*Hãy đến bên anh
Với hạnh phúc, với tình
Mình hôn nhau và chào đón bình minh.*

Xuân Phương Thảo

Này em,
Cõi thường thế đã chất chồng phiền não
Hai chúng mình giữ lại chút chân tâm
Tặng cho nhau dù chỉ mối tình câm
Thì vẫn thấy cuộc đời này đáng sống
Hãy nhìn lên khung trời cao lồng lộng
Áng mây hồng trắng gió của riêng ta
Bát ngát trùng khơi thắm biếc bao la
Hoa đại dương nở trên đầu ngọn sóng
Ta đã biết thế nào là biển động
Cuồng phong bão tố vùi dập sinh linh
Nhưng qua đêm đen vẫn có bình minh
Ta hiện diện và ta còn lẽ sống
Này nhạc này thơ này hồn mơ mộng
Này trái tim hồng vũ trụ tin yêu
Thuyền lênh đênh xin ghé bến diễm kiều
Quên tục lụy về thiên đàng tình ái
Anh sẽ hong thơ trên cành hoa đại
Em sẽ đàn hòa nhịp tiếng chim ca
Chuyện trần gian là những chuyện rất xa
Cuộc phù thế thoát nhiên thành huyền ảo
Riêng một vùng lung linh xuân phương thảo
Gió dật dìu âu yếm mộng mơ trắng
Bình yên thơ trong nhạc suối vĩnh hằng.

Xuân Viên Phương

*Bốn bề năm châu cũng một nhà
Con Hồng cháu Lạc, có đâu xa
Ởi nhau, chốc cái mình xum họp
Vẫn “chuyện Quê Hương”, chuyện chúng ta*

*Những muốn về chơi thăm khóm trúc
Rảnh rang ta cùng chén khè khà
Trà nhấp vài chung tâm sự vụn
Rượu vào thơ thẩn lại ba hoa*

*Tôi ở Richmond, riêng góc trời
Mỗi năm mỗi độ lá vàng rơi
Vàng rơi chồng chất bao nhiêu đống
Một đống thời gian, bắt lạnh người !*

*Lặng lẽ êm đêm Xuân vẫn sang
Tân niên khai bút, lại dăm hàng
Chao ôi ! Quê cũ Thu Đông cả
Mình cứ khai hoài Xuân viên phương*

*Hồn trai chọt túi với men nồng
Ước vọng căng buồm vượt biển đông
Sóng bạc ngăn đường, hay tóc bạc
Ưu tư canh cánh mãi bên lòng.*

Xuân Xa Lạ

*Tôi đi lang thang
Trên đường phố lạ
Ở đây xuân về
Tuyết rơi trắng xóa
Đất trời che mặt ngủ yên
Nét chì xám hai hàng cây trụi lá
Vẽ đường vào công viên
Những hạt mưa bụi và những giọt sương
Động trên giây điện
Lấp lánh đèn vàng như râu chuỗi kim cương*

*Miệng cống bốc hơi
Mái nhà quyện khói
Hàng xe phủ tuyết nằm bên đường
Riêng có con chim cardinal đỏ chói
Đậu trên vai tượng đá
Chia lạnh xẻ buồn với kẻ tha hương
Gió hun hút từng cơn buốt giá
Đem xuân đi khắp ngõ đường
Trái rét mướt trên mặt hồ đông đá
Ấn mơ hồ trong tơ khói vẫn vương
Xuân về đây - không hoa không lá
Vạn vật thờ ơ
Xuân xa lạ
Khách phong sương chợt thấy dạ bồi hồi
Xuân ơi ! xuân
Từ lâu đã mất xuân rồi
Bao giờ xuân thăm quê tôi trở về?*

Chim Trắng Mùa Xuân

Nè, "Con-chim-trắng-mùa-xuân" xừ Huế!
Cách biệt ngàn trùng có nhớ nhung chăng?
Bữa nó chộ O, nón nghiêng e lệ
Câu chuyện tâm tình biết ngỏ ra rằng
O nhủ tui về thưa Ôn Mẹ
Ôn Mẹ hiền hòa mô nỡ can ngăn
Nhưng O hồ người. . . chu choa dễ sợ
Thương đã thương rồi rứa mà khó khăn
Tay nắm trong tay tình còn bỡ ngỡ
Trao hun tình đầu ốt dột sượng trân
Những bước uyên ương trái dài Thành Nội
Khoang đò thệ nguyện cập bến Văn Lâu
Tám bóng chụp chung bên cầu Gia Hội
Kỷ niệm tràn đầy Đại Nội Nam Giao
Tình đôi ta như trắng sao Vỹ Dạ
Có mô chừ tàn tạ như ri!
Từ độ giặc về gây tang tóc chia ly
Dải đất Thần Kinh thành lao tù mộ địa
Hầm chôn sống hàng ngàn người ở Sịa
Nám mồ tập thể sau triền núi Ngự Bình

Cờ đỏ trên Ngọ Môn ngó thấy thất kinh
Xác chết như lá me trấp vô Tràng Tiền, Bạch Hồ
Ôn Mệ nhân từ cũng ra người thiên cổ
Tui dẫn O đi bơi xác cuối Bãi Dâu
Mệ bị cột tay. . Ôn bị chặt đầu
Ô hô! Ô hô! răng mà thảm thương rứa hi !!!
Cộng sản hung tàn ác ôn quái dị
Phá xóm, phá làng, phá nát Quê Hương
Chuyện tình mình thành chuyện thê lương
O vấn khăn xô cho Kinh Thành tang tóc
Tui buông súng, ô dề! khi tàn chiến cuộc
Mình lạc nhau, mình mất nhau rồi
"Chim-trắng-mùa-xuân" dễ ghét của tui ơi!
Hận Nước, hận nhà, thù này phải trả
Xin hãy chờ nhau dưới trăng sao Vỹ Dạ
Hãy đợi nhau côi núi Ngự Bình
Một ngày rất gần rục rờ ánh bình minh
Cách mạng bùng lên xé tan cờ máu
Trên Phú Vân Lâu pháp phối lá Quốc Kỳ yêu dấu
Tui sẽ tìm O, tìm lại mùa xuân
Tui choàng lên tóc O vương miện giai nhân
Thay cho dải khăn xô mấy chục năm bị lụy
Chờ tui, xin hãy chờ tui O hi!

Chạnh Niềm Thu

*Em có biết thu đã về rục rờ?
Những cánh vàng rơi nhẹ luyến lưu
Khoác áo muôn màu rừng phong bờ ngõ
Hơi lạnh se se ngọn gió đều hiu*

*Em có nghe dịu dàng thơm hương cúc
Sáng thu hồng lóng lánh giọt sương mai
Đàn chim én lú lo trên khóm trúc
Tản mạn lưng trời mây trắng ngừng bay*

*Em có thấy nàng thu bừng tỉnh dậy
Thung lũng vừa thay y phục mỹ miều
Trái bên đường gấm hai hàng lộng lẫy
Rọi ánh bình minh nhan sắc diễm kiều*

*Miền bắc Mỹ tựa Thiên thai trần giới
Là những ngày thời tiết chớm vào thu
Lá đổi muôn màu nắng hồng phơi phới
Như cảnh bông lai giữa chôn hoang vu*

*Chào đón thu tuyết vời miền đất lạ
Có bao giờ em nhớ thu quê hương
Thu khởi chiến chinh thu gậy thảm họa
Quê hương mình thu đã chết đau thương*

Sương Thu

*Rừng thu khoác áo mù sa
Tiếng con chim lạc thiết tha gọi đàn
Cô đơn giữa cảnh hoang tàn
Tìm đâu tổ ấm an toàn đêm nay
Từ tôi lưu lạc xứ này
Quê hương vượt khỏi tầm tay lâu rồi
Hướng về Tổ Quốc xa xôi
Như chim mất Mẹ mồ côi khác gì.
Dòng thơ mang nặng sầu bi
Ngâm trong sa mạc cũng vì xót xa
Rừng thu khoác áo mù sa
Tiếng con chim lạc thiết tha gọi đàn!*

Gió Thu

*Gió thu lướt thướt qua rừng
Lá khô lớp lớp chập chùng bay lên
Cánh vàng tường đã ngủ yên
Ai hay vẫn sóng triền miên với đời
Cỏ cây sinh động lòng người
Bốn mươi năm giấc ngủ dài lưu vong
Còn không son sắt trong lòng?
Vang vang tiếng gọi non sông từng giờ
Dậy đi! Đứng dậy dựng cờ!
Phải đâu sỏi đá ơ thờ dựng dựng
Gió thu lướt thướt qua rừng
Lá khô lớp lớp chập chùng bay lên*

Hoài Thu

*Ta vẫn mơ thu vàng thắm tươi
Hồn thu gieo rắc mộng vào đời
Mà sao thu tới tràn đông tố
Cho lệ thu đọng đầy khắp nơi?*

*Tiệc nuôi bao mùa thu dĩ vãng
Bóng nai ngơ ngác khuất lâu rồi
Rừng thu thơ mộng nay hoang vắng
Ám đạm mây thu lặng lẽ trôi*

*Bốn phương bằng hữu ly tan cả
"Thu âm hoàng hoa tửu" với ai? ⁽¹⁾
Thu hồi, chao ôi! nhưng nhớ quá!
Chiều thu nghiêng nắng dậu mừng tôi ...*

*Lòng vẫn hoài thu, lòng vẫn đợi
Một mùa thu đẹp nắng vàng soi
Trên quê hương cũ, trên sông núi
Vận nước thiên thu sẽ phục hồi.*

⁽¹⁾ Cổ thi: "Thu âm hoàng hoa tửu"

Mây Xưa

*Chiều về lặng ngắm mây bay
Phiêu du sao lạc phương này mây ơi
Nhìn mây quen quá đi thôi
Phải chăng quê ở khung trời Việt Nam?
Mây bay từ Ải Nam quan
Qua Đòng đặng xuống Lạng sơn Kỳ lừa
Luyến lưu trên đỉnh Vọng phu
Có nàng Tô thị ngàn thu ngóng chồng
Mây Hà nội, mây Hà đông
Gió đưa mây tới Hải phòng Kiến an
Hưng yên Phát diệm Nho quan
Đường mây vạn lý Trường sơn chập chùng*

*Trải dài sông núi miền Trung
Sâm sơn Lệ thủy Cửa tùng Phú vang
Lênh đênh trời Huế mơ màng
Ái vân mây bạc giăng ngang lưng đèo
Nha trang rục rờ ráng chiều
Cam lý ẩn hiện phiêu diêu mây ngàn
Miền Nam nắng đẹp chứa chan
Mây từ Hồng ngự Tân an bay về
Sài gòn Gia đình Nhà bè
Bènh bông trôi dạt Cầu kè Vĩnh châu
Hà tiên Rạch giá Cà mâu
Ngàn mây điểm sắc tươi màu Quê hương
Chao ôi! Thiên địa phong sương
Phù vân tản mạn viễn phương giang hồ
Hợp tan như thực như mơ
Cánh mây lưu lạc bao giờ hồi hương?*

Câu Cá

*Cá ơi đừng có đớp mồi
Buông câu ta chỉ muốn ngồi nhìn mây
Bềnh bồng trôi dạt tới đây
Cùng mang thân phận lưu đày như ta
Chân trời góc biển không nhà
Hình hài vãn cấu, xót xa luân hồi*

*Cá ơi đừng có đớp mồi
Buông câu ta chỉ muốn ngồi nhìn trăng
Đường đời xuôi ngược lãng nhãng
Thủy chung riêng một cô hằng theo ta
Ai xưa mài kiếm trăng tà
Nay mài nghiên bút ta hòa máu tươi*

*Cá ơi đừng có đớp mồi
Buông câu là để ta ngồi ta mơ
Tì thân lưu lạc tới giờ
Viết hoài chưa trọn bài thơ liên hoàn
Ôm lời thề với giang san
Vẫn còn cúi mặt lang thang quê người*

*Cá ơi đừng có đớp mồi
Buông câu thả tịnh ta ngồi nhìn ta
Cái răng cái tóc thẳng hoa
Cái hồn bất túc còn là vô danh
Chợt nhìn đáy nước long lanh
Cá hay ta nhỉ, lượn quanh cái mồi?*

Nỗi Buồn Biển Cả

*Con gọi mẹ
Từ trong lòng biển cả:*

... Mẹ ơi!!!

*Con đang ở trong lòng biển cả
Chón vực sâu thăm tối hoang liêu
Lớp thủy trùng và lớp lớp rong rêu
Phủ lên xác thân con như mộ chí
Con xa mẹ đến muôn vàn hải lý
Mẹ con mình cách biệt âm dương
Nhưng mẹ ơi!
Con vẫn luôn đón nhận tình thương
Từ tim mẹ, thấm vào lòng biển cả
Mẹ ơi, mẹ!*

Chuyện Việt Nam ...

*Chuyện mẹ con mình buồn quá!
Bố chết rũ tù, ngoài Bắc Việt xa xôi
Mẹ dẫn con vượt thoát ra khơi
Tìm cuộc sống tự do trong cõi chết
Nhưng bất hạnh vẫn chặn đường liên tiếp
Con bàng hoàng nhìn hỏa ngục trần gian
Hình ảnh cuối cùng bên mạn thuyền nan
“Mẹ đứng ôm con”
Như tượng đá thân trên đỉnh núi*

Một ánh sao cuối chân trời tắt vội
Con hãi hùng chìm vào cõi hư vô
Mẹ ở lại trần gian
Tội nghiệp
Bơ vơ
Bao nhục nhã một mình hứng chịu
Mất con rồi
Mẹ buồn vĩnh cửu
Lời khóc than u uất tầng mây
“Lá vàng còn ở trên cây
Lá xanh rụng xuống, trời hay chẳng trời!”
Triều lên ngọn gió thổi dài
Bao nhiêu hoa sóng tan ngoài đại dương
Mệnh trời, vận Nước ... tang thương
Mẹ ôm cay đắng trên đường phiêu linh
... Rồi những buổi bình minh
Linh hồn con chơi vui trên đầu ngọn sóng
Từng cánh hải âu bay đi muôn hướng
Tìm dùm con hình bóng mẹ thân yêu
Và những khi vàng úa biển chiều
Con gọi mẹ thì thào bên ghềnh đá
Mẹ ... Mẹ ơi ...
Lòng mẹ yêu con như núi cao biển cả
Hồn ngàn năm con tìm mẹ
... Mẹ ơi!
Đêm nay mưa gió ngợp trời
Hồn con chìm giữa trùng khơi mịt mù
Mẹ ơi ... biển lạnh vô cùng!

Đôi Diện Niềm Vui

Ngày 4 tháng 7

Tại Hoa Thịnh Đốn

Có người con gái tóc bạch kim,

Tung tăng trên đường nhảy nhót chân chim

Nàng đi trước rìng cờ sắc sỡ

Nắng tô hồng rục rỡ má hây hây

Ngon gió đùa thổi cánh áo tung bay

Áo và váy cũng màu cờ sắc sỡ

Rất hồn nhiên

Miệng cười rạng rỡ

Vươn cao lồng ngực thiên thần

Bàn tay ngọc quay tròn cây súng nhựa

Gót chân son theo nhịp bước quân hành

Kèn trống vang lừng

Kỷ niệm ngày Hoa Kỳ độc lập

Nồi hân hoan tràn ngập Thủ đô

Phố xá người đi như nước vỡ bờ

Trai gái ôm nhau khiêu vũ

Mấy cụ già mừng rỡ vỗ tay ca

Em bé da đen phe phẩy lá cờ hoa

Toe toét cười rất tươi trong nắng

.... người con gái tóc bạch kim
Dẫn đầu đoàn diễu hành
Nhịp chân đều đi vào lòng dân tộc
Ánh mắt ngời độc lập, tự do
Đoàn phấn lực vẽ màu trên không phận
Đưa niềm vui lên vút tận trời xanh
Niềm vui toả khắp thị thành
Cả nước tung bừng hoan hỉ

.....

Riêng một góc công viên
nơi Đài Tử sĩ
Dưới lá cờ vàng sọc đỏ
Có người con gái Việt Nam
Em ngồi đây lặng yên như cây cỏ
Lệ đầm đìa ướt vạt áo lam
Nhòe hàng chữ trên trang thơ nhỏ
Thư của “út Chó” gửi “chị Năm”
... “Bố bị cùm chân trong trại giam
Mẹ và em đói nghèo kham khổ”...
Đau thương òa vỡ
Xót xa buồn... em khóc giữa ngày vui
Tội nghiệp quê hương!
Tội nghiệp em tôi!

Đừng Khóc Nữa Em Oi!

*Em gái Việt Nam ơi!
Xin em đừng khóc nữa
Quê hương mình sau thời bình lửa
Mối hận thù đã chẳng tiêu tan
Những oan khiên chập chùng như thác đổ
Bọn chúng mình đau khổ nhất trần gian*

*Em gái Việt Nam
Đầu xanh tuổi trẻ
Không chấp nhận gông cùm nô lệ
Đã đi tìm cuộc sống tự do
Nhưng, hỡi ôi!
Một tháng ra khơi
Mười ngày tử nhục
Rồi hai năm trường điên dại
Khi khóc khi cười
Vành môi trinh trắng
Đôi mắt nai tơ, em nhìn đời ngơ ngác
Tội tình chi mà đây đọa tuổi thơ
Hận sâu này làm sao quên được
Em khóc hoài ... em khóc đến bao giờ!*

*Em gái Việt Nam ơi!
Xin em đừng khóc nữa
Hãy cắn chặt vành môi
Cố ngăn dòng lệ*

*Đất nước mình bị dày vò tàn tệ
Dân tộc mình bị ruồng bỏ lang thang
Nước mất
Nhà tan
Thân em tàn tạ
Chúng mình còn gì mà khóc nữa em ơi!
Thế gian này không nơi nương tựa
Mất quê hương là mất cả tình thương
Nhân loại bây giờ, đâu còn lương tâm nữa
Ai lắng nghe tiếng nức nở thê lương
Hãy nín đi em!*

*Hãy nín đi em!
Hãy nhìn lên trời cao mà tìm nguồn an ủi
Lạy Chúa nhân lành, xin thương xót em tôi
Lạy Mẹ từ bi, xin đón nhận bông hoa sầu tủi
Giữa đông tố phũ phàng
Em gái Việt Nam
Bị loài người hất hủi
Bị quỷ vương cướp mất tuổi thơ ngây*

*Em gái Việt Nam ơi!
Đêm nay mừng Chúa ra đời
Hãy dâng đau khổ vào lời cầu xin
Trước hang đá Bê-lem
Em gục đầu khẩn nguyện
“Vinh danh Thiên Chúa trên trời
Bình an dưới thế cho người Việt Nam”.*

Buồn

*Buồn ... Như nổi buồn tay nài ngựa
Rót vào đời dòng sạn đạo hôm nay
Độ ngựa về là mỗi độ chua cay
Dù thua được vẫn trọn bàn tay trắng
Ray rứt chiêm bao hoang vắng
Ưu tư tràn ngập linh hồn
Y phục dô kê, hàm thiếc yên cương
Nao nức nhịp đua trường tranh thắng
Tay nài ngựa gò mình trong lửa nắng
Tung vó câu lao tới tiền phương
Giọt mồ hôi, giọt máu nhỏ trong tim
Tiếng hối thúc xiết điên lòng nhân thế
Mức đến ảo ảnh chứa ngàn phi lý
Người và ngựa như nhập hồn chiến sĩ
Nhưng chuyện bại vong, đặt cược ở hậu trường
Bởi những siêu quyền lực, bất lương!
Áp đặt, đổi trao quân cờ máu lửa*

Than ôi! Tay nài ngựa
Đã lạc vào khuyết sử hôn mê
Biền biệt trời đêm vắng ánh sao khuya
Còn mãi vòng tròn trường đua không lối thoát
Với mối sầu ngút ngàn xoáy trong tim óc
Mà đấng cay cho thân phận con người
Hết độ đua, ngựa tản rong chơi
Đỗ móng chờ vòng đua tới
Còn tên nài ngựa ...
Nó gục đầu trong vũng tối
Đếm tâm tư trên những ngón tay gầy
Uống men đời dư vị đắng cay
Chìm dĩ vãng trong vòng tròn thế kỷ
Quên tuổi trẻ những đêm dài mộng寐
Nhìn trái tim tan khối băng sơn
Úp mặt thời gian, miệng cười khinh bạc
Đôi tay còn lưu niệm cô đơn
Móng ngựa thép ghi một thời oanh liệt
Cũng tan rã theo vòng tròn tự diệt
Buồn dâng lên
Tay nài ngựa thờ dài
Mắt rời tìm một ánh sáng tương lai.

Vết Thương Ô Nhục

Trở trời vào tiết lập xuân
Tôi nghe đầu óc tay chân rã rời
Bao nhiêu thương tích trên người
Tương tương như rịn máu tươi ra ngoài
Gối chần bọc những chông gai
Từng cơn nhức nhối kéo dài đêm đen
Vực đầu tìm phút lãng quên
Nhưng nguồn dĩ vãng lênh đênh lại về
Lại nhìn thấy mảnh trời quê
Ở trong cùng cực nẻo nề bi thương
Núi sông qua một chiến trường
Bạn bè gục ngã trên đường hành quân
Những trang Liệt sĩ tuấn thân
Và bao chiến hữu chết dần trong lao
Riêng mình ôm giấc chiêm bao
Chợt mê chợt tỉnh đi vào cô đơn
Tâm tư đối diện linh hồn
Màn đêm trải xuống nỗi buồn dâng lên

*Cơn đau nhức đã triển miên
Thấm vào xương tủy hiện trên thân mình
Bả vai ghim đạn Gio linh
Cạnh sườn còn giữ mảnh mìn Pleime
Gãy chân ở chiến khu Đ
Lốt đâm cận chiến đường về Bồng sơn
Hình hài như một quái nhơn
Trong tôi thua thiệt uất hờn mang mang
- "Tàn binh, bại tướng...
... đầu hàng!!!"
Vết thương ô nhục lại càng đau thêm
Cõi ngoài tăm tối hơn đêm!
Xót xa thắt chặt vòng tim lần lần
Trở trời vào tiết lập xuân
Tôi nghe đầu óc tay chân rã rời!*

Niềm Đau Năm Ngón

*Tôi nhìn vào bàn tay
Bao nhiêu tử nhục hôm nay hiện hình
Ô hay, có phải tay mình?
Bàn tay khói lửa chiến chinh thuở nào
Tay này đã vượt núi cao
Băng rừng lội suối tiến vào chiến khu
Ngón này nổ súng diệt thù
Ngón này nghiên cứu bản đồ hành quân
Ngón này gọi máy truyền tin
Ngón này âu yếm anh dành cho em
Ngón này đốt thuốc thâu đêm
Cho bao phiến lựu bay lên mây trời
Hiểm nguy là trọn một đời
Con đường sinh mạng rối bời như tơ
Công danh sự nghiệp mờ mờ
Bao nhiêu đứt đoạn bên bờ nhân duyên*

Hồng hoa lên đỉnh kim tinh
Cuộc đời bầy nổi ba chìm gian nan
Bàn tay phật bắc bình nam
Bây giờ cầm cái mỏ hàn quơ quơ
Bàn tay dựng Nước dựng cờ
Bây giờ khoan cánh đứng chờ xin cơm
Sợng sùng chẳng dám soi gương
Nhìn mèò nhìn chó mà thương thân mình
Đã coi thường lẽ tử sinh
Mà sao Nước mất thân mình còn đây!
Ngâm hồn vào đáy men say
Vẫn không quên được chuỗi ngày thê lương
Cúi đầu người nhớ quê hương
Còn tôi úp mặt vào lương tâm mình!
Cách sông hát khúc hậu đình
Ở đây cách biển mặc tình xướng ca
Đã đành mất Nước tan nhà
Nhưng Hồn Tổ Quốc trong ta vẫn còn
Bàn tay nắm lại sắt son
Một ngày còn sống là còn vùng lên!

Bốn Ngàn Năm Tuổi Đá

*Này hỡi viên đá sỏi
Tại sao người ưu phiền
Tại sao người ngán lệ
Ôm mối sầu triền miên?*

*Quê hương từ rừng hoang
Mẹ cha là sông núi
Con địa chấn kinh hoàng
Trôi dạt về đồng nội*

*Đỉnh Trường Sơn ngạo nghễ
Với lịch sử hùng anh
Trải qua bao thế hệ
Sừng sững giữa trời xanh*

*Tổ tiên người hiền hách
Nay thân sỏi lót đường
Thuộc giống nòi cẩm thạch
Mà đọa đày tang thương*

*Sỏi nằm đây nhớ rừng
Hồn gửi về sông núi
Thời gian như nhựa đường
Phủ lên đời đen tối*

*Cho nên người uất hận
Cho nên người ưu phiền
Bốn ngàn năm tuổi đá
Ôm mối sầu triền miên!*

Cúi Đầu Tạ Với Quê Hương

Tôi còn một nửa đoạn đường chiến binh

Rượu xuân nghiêng chuốc chén buồn
Thơ xuân lại rót cô đơn cho đời
Đường vào huyền sử đôi mươi
Bốn phương ai oán một trời xót xa
Lang thang không Nước không nhà
Sống nhờ ở đậu cho qua tháng ngày
Ngu ngơ như tỉnh như say
Bao nhiêu mộng ước tâm tay vượt dần
Bây giờ lá rụng đầy sân
Biết còn tình tự với xuân lời gì
Đêm dài che khuất đường đi
Tối tăm thù hận bờ mi tủi hờn
Mắt nhìn không có linh hồn
Thân lưu đầy giữa vũng buồn chơi vơi
Đắng cay lên những môi cười
Nén đau trong tiếng thở dài thê lương
Cúi đầu tạ với Quê Hương
Tôi còn một nửa đoạn đường chiến binh
Tùng đêm mình điểm danh mình
Nghe sông núi gọi đấng trìn xôn xao
Mỗi xuân thêm bạc mái đầu
Nghiêng hồ trường chuốc về đâu bây giờ
Ưu phiền lại rót vào thơ!

Chiến Sĩ Vô Danh

*Nếu em hỏi, ai đi đầu tuyển lửa
Trên Quê Hương, nửa thế kỷ đấu tranh?
Xin trả lời:*

Người Chiến Sĩ Vô Danh

*Chiếc nón sắt, cây súng trường là bạn
Người kiêu hùng trước hòn tên mũi đạn
Nhưng lu mờ hình ảnh ở hậu phương
Khởi lửa tạm ngưng, cuộc chiến dở dang
Những người ấy giờ đây nơi nao nhỉ?*

Xin trả lời,
Đã một phần yên nghỉ
Xác tan hòa vào sông núi Việt Nam
Những kẻ còn sống, buông súng tan hàng
Ôm niềm quốc nhục chờ ngày phục hận
Sẽ một ngày, lại hàng hàng vào trận
Ào ạt xung phong, tiến chiếm mục tiêu
Dựng Cờ Vàng trên Đất Nước thân yêu
Dem sự sống về cho bà con lối xóm
Trải tin yêu khắp làng thôn phường khóm
Cùng toàn dân viết trang sử vàng son
Nước mất nhà tan, Tổ Quốc vẫn còn
Còn rực sáng trong tim người chiến sĩ

-0-

Ôi Quê Hương ta, non sông hùng vĩ
Dân tộc ta, dòng máu hùng anh !
Hàng triệu người là Chiến Sĩ Vô Danh
Hồn linh hiển trên Quốc Kỳ pháp phới
Lịch sử Việt Nam ngàn năm nhớ tới
Người Anh Hùng:

“Người Chiến Sĩ Vô Danh”.

Bài Thơ Trên Cát

Trải hồn thơ trên cát
Con nước dềnh lên sẽ cuốn trôi đi
Là ký thác vào trùng dương bát ngát
Nợ tang bồng hồ thử nam nhi
Góc biển chân trời gót mòn phiêu dạt
Mộng lớn mai chiều thoáng đã vô vi
Xưa Hạng Võ thế cùng vận mạt
Trùng mắt nhìn giặc cướp biên thù
Đặng Dung mài gương trên nổi buồn bi đát
Bạc mái đầu khi Tổ Quốc lâm nguy
Cũng một ưu phiền, một trái tim tan nát
Thuở trước bây giờ nào có khác chi
Gửi tâm sự vào vần thơ điệu hát
Hoài cung tơ vãn bật dáng Chung Kỳ
Thì nghêu ngao với trăng thanh gió mát “
Nhất trạo giang sơn tận địa duy”⁽¹⁾

(1) *Bán kiên cung kiếm bằng thiên túng
Nhất trạo giang sơn tận địa duy* (Thơ: Hoàng Sào)

*Nửa vai cung kiếm trời cho đó
Khấp nỏ non sông một mái chèo* (TQThái dịch)

Cuồng Ngâm

Cánh buồm thả khắp năm Châu
Ngược xuôi con nước biết đâu tận cùng
Lòng biển tiếp với lòng sông
Bọt trắng vỗ nhịp hư không vô bờ
Nhật khoan du mộng vào Thơ
Một khoang vô trạo những ngư ngẩn sầu
Nhịp về đâu, phách về đâu
Lững buông tơ trúc giang đầu trăng soi
Gặp nhau là mất nhau rồi
Diệu luân vũ dứt, Thơ lời dở dang
Một trăm cái bến sang ngang
Bến nào mà chẳng lỡ làng chiều hôm
Thì thôi ! gói chiếc trăng ôm
Cuồng ngâm với lớp sóng cồn lao xao
Con sông Bờ, con sông Thao
Hai con sông ấy xa bao dặm trường?
Chuồn đầy một chén tha phương
Sầu lên mái tóc điểm sương bơ phờ
Con sông Thao, con sông Bờ
Hai con sông ấy bao giờ gặp nhau?
Chưa say lại đã cạn bầu
Chưa bình minh đã tím mầu hoàng hôn
Sóng du thuyền cũng bôn chôn
Gió hay tiếng hú gọi hồn đổ quỳên.

Bài Ca Chính Sử

Này trống đồng, tượng đá
Này tiền tích hoàng kim
Tháp rùa thiêng còn lưá dẫu chim
Người vào nét sử Quang Trung cũ
Tinh kỳ vẫn vũ máu trong tim
Ai xưa quỳ hôn đất
Tia mắt đầu nhang phục lửa long lanh
Hoàng kim, ôi! hoàng kim
Ta uống ly sầu men đắng
Cho hôn quê ảo diệu hiển linh
Ô hay, đáng dấp liêu trai quá
Cuồn cuộn thanh vân đỉnh Vọng phu
Ngàn mây đày nước còn in dấu
Mà ta cuối trời đi lang thang
Ôm đầy ngực lời Tiên nhân thống trách
Tre vàng, ngựa sắt ...
Kiếm thiêng, cung thần lạc mất về đâu?
Chỉ thấy bóng hồng kiều diễm
Mỵ Châu ... Mỵ Châu!
Dáng ngọc xanh òa vỡ
Mấy chục năm rồi sầu mênh mang
Sôi đá rêu hoang
Sương mai nhỏ lệ
Nỗi buồn thuần thực hắt hiu

Như cỏ dại liên sơn
Đóa phù dung nở trên nền tháp cổ
Nhớ gì chẳng? biết gì chẳng?
Chẳng lẽ đêm dài, đêm hun hút
Cuối đường lịm chết ánh dương quang
Mây biệt Lam sơn về vô định
Nước không trở lại Bạch Đằng giang
Ôm áp yên dân, mộng lớn chưa đạt
Đông tổ phũ phàng
Những lần chớp hân trang sử Việt
Sét lưng trời trút hận Cổ loa
Che mặt nhìn ngàn lau hổ thẹn
Đống đả mưa dăng dăng
Thấm lạnh những hồn hoang cô độc
Thôi nhé, thôi đi!
Hãy ngủ vùi mộng nhỏ
Mây trắng che đầu
Sao xanh thấp nển
Ngày mai sông núi chuyển mình
Lấp bờ oan nghiệt
Bốn phương về thấp lửa Trường sơn
Dâng đóa hoa vàng
Trên thềm Quốc Tổ
Để Người cười hoan hỉ dưới mộ hoang
Ta sẽ ca vang trong lòng Văn Miếu
“Việt Nam ơi! Lịch sử đã bừng trang!”

M. 16

*Ta với Em mười sáu thuở nào
Chúng mình vừa gặp đã yêu nhau
Trong cơn thác loạn trao thân phận
Ôm xiết ghì em giữa chiến hào*

*Ánh hỏa châu soi rục chiến hào
Kề vai áp má chôn binh đao
Tuy không hò hẹn mà sinh tử
Mà chẳng rời tay một phút nào*

*Đâu quản gian truân nguy hiểm nào
Băng ngàn lũng thấp vượt đồi cao
Bốn vùng chiến thuật mình khăng khít
Mỏ vẹt, Khe xanh, đến Hạ Lào*

*Kỷ niệm không quên ở Hạ Lào
Đêm vùng hoả tuyến đẹp trăng sao
Đưa nhau vào trận như vào mộng
Ta tắm em trong suối máu đào*

Từng biết bao phen nhuộm máu đào
Tung hoành Bến hải tới Cà mâu
Diệt thù, quyết bảo toàn sông núi
Gối đất nằm sưng trán địa đầu

Thép lửa bùng hoa tại tuyến đầu
Ai ngờ một thoáng đã tàn mau
Ta đi cúi mặt lìa sông núi
Lê bước chân hoang khắp địa cầu

Duyên cũ không như ý sở cầu
Nửa chừng dang dở bởi vì đâu
Xưa nay Lính và Em mười sáu
Tình vẫn mang mang vạn cổ sầu

Quốc phá Gia vong vạn cổ sầu
Nhưng còn sông núi, vẫn còn nhau
Chúng mình uơm lại hoa đầu súng
Dành lại Quê Hương một thuở nào!.

Hương Cà Phê Gôz

(Cái lon Guigoz nặng tình với lính)

(1). Nhớ xưa,

Mỗi lần hành quân, tôi đều trang bị
Súng đạn cùng mình, cơm xấy, cá khô
Rượu đế nhét vô ba lô một xị
Đặc biệt kèm cái “bếp cà phê gôz”

Hai lon Guigoz, khéo tay chế biến
Thành bếp thành nồi, vừa khít ráp vô
Vài đoạn nến sáp, đun không có khói
Mỗi lửa sẵn sàng, bật quẹt zippo

Dừng quân hạ trại, xong xuôi đâu đó
Đồ nghề bày ra, che tấm poncho
Nước nấu bi đông, cà phê bí tất
Vị đắng đậm đà, chiêu với khói Basto

Hưởng chút đê mê ngay đầu tiên tuyến
Pleime Tân Cảnh Đăk-sút Đăk-tô
Chuyên tay ca nhôm chiến binh huynh đệ
Chao ôi, tuyệt vời!!! ngậm cà phê gôz!!!

(2). *Cái lon Guigoz nặng tình với lính
Những ngày hành quân, “nó” trong ba-lô
Thậm chí đến khi quân ta thất trận
Thân bại danh liệt dưới tay cộng nô
Vợ con băng rừng, thăm nuôi tiếp tế
Thực phẩm gửi vào ... lại cũng “lon gôz”
Vợ trao tay chồng đầy lon tình nghĩa
Đau đớn ghen ngào theo lệ tuôn vô*

(3). *Ba tù cải tạo, liều mình trốn trại
Rừng mây, khe suối, sườn đá... mấp mô
Đường cùng vận mạt, đều bị bắt lại
Tất cả chết thảm vì những đòn thù
Gói ghém sơ sài, bạn tù chôn cất
Sườn núi cỏ hoang phủ ba năm mô
Sương khói mơ hồ, Hồn Thiêng u uất
Lạnh lẽo bình hương một cái “lon gôz”!*

-o-

*Sáng nay dậy với ly cà phê Starbucks
Thần trí mang mang giữa lòng Thủ đô
Kỷ niệm tràn về, xốn xao tâm thức
Chợt thấy ngọt ngào hương “Cà phê gôz”.*

Hãy Đến Với Nhau

(Tôi gây bữa tiệc Tất Niên

Thân mời tất cả Bạn Hiền chung vui!)

*Hãy đến với nhau cho dù mưa tuyết
Nhằm nhò gì ba cái sợi snow-white
Suốt cả năm chúng mình hì hục viết
Gác bút một ngày ta nhậu lai rai
Chứ ở phương này mà e thời tiết
Thì mùa đông dài ai đến với ai !
Đất khách tha phương năm cùng tháng kiệt
Chợt thấy bơ vơ chợt thấy lạc loài
Bởi vậy ới nhau bạn bè thân thiết
Tất Niên ta chào Dê Cú: - Good bye !
Và đón Bính Thân, anh này khỉ thiết
Nhưng gặp vía cọp, khỉ ta chạy dài
Mình cũng rần rì, một thời cọp Việt
Xông xáo Trường sơn, bầm dập chông gai
Nào có đâu ngờ mệnh trời oan nghiệt
Vận nước chìm trong chế độ độc tài
Trút bỏ nhung y cọp buồn da diết
Giờ cọp nhớ rừng rứt cổ so vai*

Mộng lớn những là mài gươm dưới nguyệt
Chẳng lẽ mai chiều rồi cũng phôi phai
Ta buông súng hê, ta cầm cây viết
Vẫn chiến đấu hê, ta chẳng retire
Mỗi độ Xuân về, say mờ nhật nguyệt
Gõ chén ca câu : Vong quốc cảm hoài!
Hãy đến với nhau cho dù mưa tuyết
Để chuyện tâm tình để cụng ly Wine
Để thấy cuộc đời tuy rằng thua thiệt
Ta vẫn là ta (dẫu cọp lạc loài)
Thắp đỉnh hương trầm, bạn ơi có biết
Ta đợi hữu bằng tự viễn phương lai ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Luận ngữ: Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ
Có Bạn từ phương xa tới, không vui sao được

Chiến Binh Trương Ngộ

*Mười mấy năm trời gặp lại nhau
Lệ mừng tương kiến bạn tâm giao
Chiến chinh thuở ấy vừa xanh tóc
Lưu lạc giờ đây đã bạc đầu
Câu chuyện cố hương nghe thấm hận
Nỗi niềm vong quốc nghĩ mà đau
Năm tay còn tưởng cơn trường mộng
Ly rượu tha phương chát ngắt sâu!*

Trà Đàm Kết Hữu

*Hữu duyên ta được gặp ta
Bốn phương trời những tưởng xa hóa gần
Hoa Văn, Quốc Bảo, Lương Quân
Mới sơ ngộ đã mười phần kính yêu
Bút thơ cũng buổi xế chiều
Hồn thơ ký thác bao nhiêu cho vừa
Dĩ văn hội hữu lời xưa
Bạn bè lần khuất, ta giờ còn nhau
Tuổi già lụ khụ yếu đau
Nhưng tâm nhật nguyệt trước sau giữa trời
Nắm tay trân trọng một lời
Gọi là tri kỷ cho người tri âm
Ví như bạn hiểu tình thâm
Thì xin nâng chén trà đàm hôm nay!*

Bài Hành Bốn Phương

*Vì tin chắc một ngày về tới bến
Nên thuyền trôi phiêu dạt có nề chi
Những ba đào dông tố buổi ra đi
Những xú uế trên bến bờ viễn xứ
Xin thời gian cuốn trôi vào quá khứ
Để con thuyền được nhẹ lái chơi vơi
Cho buồm căng no gió lướt ra khơi
Gom hoàn vũ vào hải trình lịch sử*

*Hương tinh đầu, cười đầu con sóng dữ
Đến quảng trường hỏa huyết Thiên An môn
Một phút trầm tư mặc niệm linh hồn
Của sinh viên chết với thần Dân chủ
(Ôi! tuổi trẻ xứ người hào hùng anh tú
Còn Rồng Tiên ta, sao hậu duệ “hiền khô”?)*

*Tiến lên Tây Bắc, thăm viếng Moscow
Nhìn chứng tích cuộc bể dâu thời đại
Mới ngày nào, lũ quỷ vương tác quái
Chuyện nghịch thiên, rồi cũng phải diệt vong
(Nghĩ tới nghĩ lui, lại thấy đau lòng
Thương Quê Tổ, còn yêu ma tồn tại)*

*Vượt Địa trung hải, cặp thuyền vào Do thái
Mà lắng nghe lời thệ hải minh sơn
Hai ngàn năm vẫn nung mối quốc hồn
"Mùa Xuân tới, chúng ta về Thánh địa"
(Thẹn mình vong quốc cũng sục sôi chính nghĩa
Nhưng vài thập niên là khối đá trở cờ
Lý luận won hèn, mặt mũi tro tro
Xin hòa hợp với thù, quên nhục nước!)*

*Qua Đại Tây dương, dong buồm lên Nữ ưóc
Tạm buông neo trước Thân nữ Tự Do
Nhìn lửa thiêng ngời sáng giữa hư vô
(Ta muốn hỏi trong lòng người có sáng?
Ta muốn hỏa thiêu nạn độc tài cộng sản
Đốt cho tan loài quỷ đỏ đông phương)*

*Mượn đuốc thiêng, ta vượt Thái bình dương
Đưa tất cả anh em về bến cũ
Rời tẩy uế mảnh Non Sông cảm tú
Làm lại người, xây dựng lại Quê hương
Sẽ tập trung hoa lá của muôn phương
Kết đại đoàn, dâng bàn thờ Quốc Tổ.*

MỤC LỤC

<i>Đề Mục</i>	<i>Số Trang</i>
<i>Vào Tập</i>	5
<i>Hình - Tiểu sử : Hoa Văn</i>	9
<i>Năm Mười Năm Ngó Lại Thơ Mình</i>	12
<i>Nhân Sinh</i>	13
<i>Người Vợ Tuyệt Vời</i>	14
<i>Hoa Vàng Trước Mặt</i>	16
<i>Chữ Tâm</i>	17
<i>Cuối Nẻo</i>	18
<i>Tên Cứ Như Hoa Tuổi Cứ Hồng</i>	19
<i>Thơ Vẫn Che Đồi Mưa Bay</i>	20
<i>Tạ Ôn Đồi</i>	21
<i>Kiếp Phù Sinh</i>	22
<i>Như Áng Mây Hồng</i>	23
<i>Tình Một Thuở</i>	24
<i>Tuổi Khuya</i>	25
<i>Tôi Yêu Tôi Một Kiếp Người</i>	26
<i>Tưởng Như Đã Gặp</i>	27
<i>Xin Đừng Mất Những Gì Tôi Đã Có</i>	28
<i>Mưa Cao Nguyên</i>	30
<i>Đợi Một Ý Xuân</i>	31

<i>Một Kiếp Thôi</i>	32
<i>Nợ</i>	33
<i>Còn Chút Buồn Vui Nắng Cuối Mùa</i>	34
<i>Với Em</i>	36
<i>Mộng Tròn Núi Sông</i>	37
<i>Cho Em Giấc Ngủ</i>	38
<i>Chào Cuộc Đời</i>	39
<i>Phấn Hương Còn Lại Ban Đầu</i>	40
<i>Quê Hương</i>	41
<i>Trả Em</i>	42
<i>Chiều Chiến Tuyến</i>	43
<i>Nỗi Sầu Ly Xứ</i>	44
<i>Lục Bát</i>	45
<i>Thu Về Bước Mỏi</i>	46
<i>Ngông Nghênh</i>	47
<i>Sắc Không</i>	48
<i>Tâm Từ</i>	49
<i>Cõi Sáng</i>	50
<i>Bài Thơ Cho Chị</i>	51
<i>Tôi</i>	52
<i>Giao Tình</i>	54
<i>Như Chiếc Xe Già</i>	55
<i>Hỏi Bạn</i>	56
<i>Thi Sĩ</i>	57

<i>Đêm Buồn Uống Rượu Một Mình</i>	58
<i>Tôi Làm Thơ</i>	60
<i>Như Giấc Chiêm Bao</i>	61
<i>Vô Cùng</i>	62
<i>Vạt Nắng Bên Đồi</i>	63
<i>Thơ Chúc Tết</i>	66
<i>Thơ Mừng Xuân</i>	67
<i>Thơ Và Nghiệp</i>	68
<i>Hư Áo</i>	70
<i>Vua Chàm</i>	71
<i>Tình Lụy</i>	72
<i>Cứ Vui Cho Hết Cuộc Đời Đây</i>	73
<i>Vui Buồn</i>	76
<i>Che Đời Mưa Bay</i>	77
<i>Tặng Em Một Đoá Hoa Đây</i>	78
<i>Vô Âm</i>	79
<i>Chốn Bụi Hồng</i>	80
<i>Bụi Hạt Cát Thơ</i>	81
<i>Mộ Phù Vân</i>	82
<i>Vương Thúy Kiều</i>	83
<i>Cõi Thơ Ta Ở Một Đời</i>	84
<i>Hình - Tiểu sử - Nguyễn Phú Long</i>	85
<i>Ca Dao</i>	87

<i>Em Yêu</i>	88
<i>Tự trào</i>	89
<i>Tình Thơ</i>	90
<i>Thanh minh trong tiết tháng Ba</i>	91
<i>Gặp Nhau</i>	92
<i>Xin Hãy Yêu Em</i>	94
<i>Một Tuần Đã Qua</i>	95
<i>Cho Đêm Xuân Ấy</i>	96
<i>Tắm Áo Bà Ba</i>	97
<i>Cái Đình</i>	98
<i>Ví Dầu</i>	99
<i>Ngày Xưa Đi học</i>	100
<i>Cái Đêm Hôm Ấy</i>	101
<i>Buổi Sáng Hôm Sau</i>	102
<i>Lỡ Độ Đường</i>	103
<i>Mẹ Về Bên Ấy</i>	104
<i>Chữ Nghĩa</i>	105
<i>Như Thơ Nguyễn Bính</i>	106
<i>Giấc mơ Đẹp</i>	107
<i>Tắm Áo</i>	108
<i>Mơ Ước</i>	109
<i>Bức tranh Đông Hồ</i>	110
<i>Băm sáu Phố Phường</i>	111
<i>Chiều nay</i>	112

<i>Nhớ Người Phải Quên</i>	113
<i>Về Sơn Tây</i>	114
<i>Ngọc Xưa</i>	116
<i>Hoa Đào Năm Ngoái</i>	117
<i>Sinh Nhật</i>	118
<i>Bên Bờ Nam Hải</i>	120
<i>Chuyện Tình</i>	121
<i>Vợ Chồng Già</i>	130
<i>Cà phê Còn Nhỏ Giọt</i>	145
<i>Hình - Tiểu Sử - Trần Quốc Bảo</i>	163
<i>Thơ Thuần Túy</i>	165
<i>Thơ Mộng</i>	167
<i>56 Viên Ngọc Quý</i>	169
<i>Tạ Ôn Biển Mẹ</i>	170
<i>Tạ Ôn Rừng</i>	172
<i>Mảnh Vườn Kỷ Niệm</i>	174
<i>Nhà Tôi</i>	175
<i>Thanh Hoá Của Tôi</i>	176
<i>Thuyền Mơ</i>	179
<i>Cõi Mộng</i>	181
<i>Đề Qua Con Mộng</i>	182
<i>Tạ Ôn “Thơ Ngây”</i>	183
<i>Con Mưa Kỷ Niệm</i>	185

<i>Nhớ Em</i>	186
<i>Quà Vợ</i>	187
<i>Trở Lại Đường Xưa</i>	189
<i>Một Thời Mộng Hoa</i>	192
<i>Sầu Riêng</i>	193
<i>Khổ Qua</i>	195
<i>Phụ Tình</i>	196
<i>Chào Xuân</i>	197
<i>Xuân Phương Thảo</i>	199
<i>Xuân Viễn Phương</i>	200
<i>Xuân Xa Lạ</i>	201
<i>Chim Trắng Mùa Xuân</i>	203
<i>Chạnh Niềm Thu</i>	205
<i>Sương Thu</i>	206
<i>Gió Thu</i>	207
<i>Hoài Thu</i>	208
<i>Mây Xưa</i>	209
<i>Câu Cá</i>	211
<i>Nỗi Buồn Biển Cả</i>	213
<i>Đổi Diện Niềm Vui</i>	215
<i>Đừng Khóc Nữa Em Oi!</i>	217
<i>Buồn</i>	219
<i>Vết Thương Ô Nhục</i>	221
<i>Niềm Đau Năm Ngón</i>	223

<i>Bốn Ngàn Năm Tuổi Đá</i>	225
<i>Cúi Đầu Tạ Với Quê Hương</i>	227
<i>Chiến Sĩ Vô Danh</i>	228
<i>Bài Thơ Trên Cát</i>	229
<i>Cuồng Ngâm</i>	231
<i>Bài Ca Chính Sử</i>	232
<i>M. 16</i>	234
<i>Hương Cà Phê Gôz</i>	236
<i>Hãy Đến Với Nhau</i>	238
<i>Chiến Binh Tương Ngộ</i>	240
<i>Trà Đàm Kết Hữu</i>	241
<i>Bài Hành Bốn Phương</i>	242